

Hümevra Gün

- şiirler -

Yayın Tarihi:

04.07.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adsız

Bazen bir hüzün gelir yalar yüreğini
Tıpkı dalgaların kıyılara ulaşması gibi..
Öylesine iyi gelir ki o hüzün...
Hiç geçmesin, hep kalsın dersin...
*

Sen hüzünlüysen, sanki hafifler
dünyanın acısı / Öyle sanırsın.
Oysa büyük acılar pas vermez ki
romantik hüzünlere...
*

Onlar diyet ister, illa ki ödenecek.
Ödenen diyetlere kayar düşüncen.
"Göze alır mıydım "dersin kendine...
Cevap ya gelmez, ya da gelir de,
duymak ister misin?

Bilinmez...

_____ (28.12.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Adsız Hüzüme

Adını koyamadığım hüznüm
Her akşamüstü habersiz
Gelip konarsın pencereye
Kış günü üşüyen serçeler gibi...

Yağmur düşer bazı akşamları
Pencere kenarındaki saksılara
Bakarsın solmuş mor menekşeler
Derdine ortak sanır, ağlarsın

Gümüş bir ay ışığı süzülür
Bazı geceleri pencereden
Anlarsın sahipsiz değildir zaman
Öksüzlüğe boyun bükersin

Gece yarısı bir de rüzgar çıkar
Bir ıslık tutturur, mutludur kendince
Gelir çarpar yavaştan pencereye
Yalnızlıktan üşür, üşürsün

Bir yıldız kayar ansızın
Gecenin en koyu yerinden
Bir tren düdüğü böler sessizliği
Gurbet acısı çekersin

Ben sana ne yaptım bilmem ki
Yapışıp kaldın yakama hüznün sen
Sorsam bahanen pek çok
Git desem de gitmezsin ki

Bir *Hüzün Kovan kuşu* dilesen
Derler ki 'soyu tükendi onun!'
İyisi mi gel otur yanı başıma
Sen bana alıştın, ben sana ...

Hümevra Gün

Ah! O Eski Şarkılar

Bu sabah bir şarkı dolandı dilime.
Ezgisi eski,güftesi eski
Pek dinleyeni olur mu, bilmem.?
Sanmayın aşk meşk şarkısı /değildi değil...

Biz tamirci çırağının ezikliğinde içi yanan
Karanlık günlere, gökten güneş toplayan
Karlı Kayın Ormanın'da Nazım 'ın izi sıra,
ışıklı pencereler düşleyen çocuklardık.

Bizim anı defterlerimizde,hiç olmadı ilk cümle
'Kalbin kadar temiz bu sayfada '
Ta, o zamanlarda yazılmıştı defterlere,
'alın teriyle ' yaşamda var olmak...

Kah, Irazca 'nın yanında dikilirdik dirençle
Kah Kara Bayram'ın kolunda güç olurduk.
Bazen de Çukurova 'da su dağıtırdık
Sıcaktan kavrulmuş ırgatlara....

Ne güzel çocuklardık biz
Günebakan çiçekleri,yüzleri güneşe dönük...
Ne güzel çocuklardık biz,dünyayı kucakladım sanan.
Gökkuşağının altından bile, geçtiğine inanan....

_____ (7.2.2016.güncesi)

Hümeyra Gün

Ak Kağıda Düşmedi Sevgi

Önüme yığılmış ak kağıtlar
Ak ak yazmamı bekler.
Gökyüzünde kara bulutlar
Nasıl yazılır ki ak yazılar....?

Sevgi dedim sarıldım kaleme.
'Sobe 'dedi ölürken çocuklar.
Daha 'Barış 'yazmadan
Yarıp gitti sabahı bir silah sesi.

Yeni bir yıl geliyor dedi.
Fısıltıyla, umut denen geveze
Kalem abandı ak kağıda hevesle.
Düşmedi kağıda tek bir kelime.

Silgi unutma beni dedi
Gelip yapıştı elime.
Uğraştım epeyce silmek için
Birikmiş düşmanlıkları.
Yetmedi gücü ne silginin, ne de ak düşlerin...

Ah dedim ah!
Kim yazıyor bu yazgıyı.
Bu kimin kara eli
Ak düşlere bile uzanan.

Kalem hışımla döndü kendi etrafında.
Döndü döndü, durdu...
Baktım ki ucu bana doğru.
Anladım o an, bulunmuştu suçlu.

Dedim ak kağıda' değişmedikçe insan'
Düşmez üstüne ak yazılar.
Dilden gönüle inmezse sevgi...
Boşlukta asılı kalır tüm sözler....

AK KAĞIDA DÜŞMEDİ SEVGİ (29 Aralık 2014 güncesi)

Hümevra Gün

Alıcı Kuşlar....

Melekler sarar seni, umuttan kundaklara.
Yüzüne serperler tüm iyilik dileklerini
Getirip koyarlar incitmeden...
Bir başka meleğin kucağına seni.

Hoşgeldin bebek
hoş geldin de,sakın aldanma!
Burası hayal ettiğin cennet değil.
Burası dünya bebek! Acımasız..

Alıcı kuşlar var burda,yırtıcı aç.
Senin bir lokmacık etine göz diken.
Yalancı emziğini bile çok gören.
Koparır alırlar sığındığın o kucaktan.

Biliyorum sen de çoktan pişmansın
Meleklerle aldanıp da geldiğine.
Yok, çok üzülme, kalıcı değilsin burda.
Alıcı kuşlar çok görür bu dünyayı sana.

Geldiğin gibi de gönderirler seni.
Bakmazlar emanet edildiğin, meleğin gözyaşına.
Giderken kundağın da yok bebek, kusura kalma.
Bir parça bezi de çok gördü, bu alıcı kuşlar.

Burası dünya bebek,cennet değil.
Alıcı kuşlar var burda,yırtıcı aç,doymaz...
Gidince söyle o meleklerine,unutma sakın!
Adresi yazarken şaşırmasınlar bir daha.

_____ (1.2.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Anneme

Sevmeyi öğrendim ben hep.
Hem de karşılık beklemeden.
Belki bilerek, belki bilmeyerek.
Anasından gördüğünce, elinden geldiğince..
Her şeyi sevmeyi öğretti anam bana.
Hem de karşılık beklemeden.
Bu yüzden kin bilmez yüreğim.
Belki de,
modası geçmiş insan olmam da, bu yüzden.
Biliyor musunuz,
ben, papatyalardan hiç fal tutmadım.
Kıyamadım güzelim yapraklarına.
Karıncaların yuvasına da hiç basmadım.
Yalan söyleyerek hiç kimseyi incitmedim.
İncittiklerim olmuşsa,
BİLME DEN....
Anam hep bunları öğütledi bana.
Belki bilerek, belki bilmeyerek.
Sevgiyi başıma taç diye taktı.
Düşmesin diye başımı hep dik tutum.
Bu yüzden ben başımı hiç eğmedim.
Umarım bundan sonra da eğilmez.
Çocuktum genç oldum.
Gençtim yaşlandım.
Hep, dünya sevgiyle dönüyor sandım.
Elimdeki tohumları serptim,
sakinmadan.
Yanıma yöreme.
Sandım ki, bire bin verecek.
Kimsenin burnu bile kanamayacak.
Toprak mı çoraktı ne?
Boy vermedi sevgiler.
Bir de baktım ki, tacım da düşmüş.
Aslında ben başımı hiç de eğmemiştim.
Olsun,
yine koparmıyorum papatya yapraklarını.
Ezmiyorum karıncayı,
bozmuyorum yuvasını.
Yalan da söylemiyorum...
Elimdeki son tohumları da
umutla serpiyorum dünyaya.
Belli mi olur
Bir gün bir orman olur.
Ağacı SEVGİ.
Çiçeği SEVGİ.
Belli mi olur,
yeniden taçlanır bir gün başımız.
O yüzden başımı hiç eğmiyorum.
Sen rahat uyu anne.
Hep sözümü tutuyorum.
Kimseyi de kırmıyorum.
Ama bir sorun var anne.

Ben hep modası geçmiş insan oluyorum.
"İnsanlığın modası geçmez mi? "
doğrudur o zaman.....
Sen yle diyorsan
doğrudur,annem...

Hümevra Gün

Armağan

Şuraya masmavi bir gökyüzü çizdim
bir de ışıl ışıl bir güneş
Şuraya da mavi bir deniz
içinde sevdiğin balıklar...

Yerle gök arasına
binlerce muştı kuşu saldım.
Gelip gelip, omuz başlarına konacaklar....
Şuraya bir yasemin diktim
gecelerde sana kokusunu getirecek

Başucuna dileklerimi,sevgimi koydum
*Unutma! daha çok yolumuz var yürünecek
daha çok yerimiz var gidilecek..*
Bırakma ellerimi....
demek isterdim,i s t e r d i m / d e..!

Vakit yetseydi..
Ya da zaman dursaydı...
Gülümsediğim senli yıllarda ,
yüreğime düşen, öznesi sen sözcükler...
Nasıl da armağan olurdu bana

_____ (18.2.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Asude Güzelim

eylül ,
yıldı bir geldiğini sanan ,
benim hüzünlü sevdiğim
asude güzelim...
nerden bilsin bende ,
vedasız bir *eylül* olduğunu..
*

"geldim !" dedi
serin rüzgârıyla ,
asude güzelliğiyle...
dolaştı elleri saçlarımda
dolaştı yüzümden
nasıl da yorulmuşum
hercai zamanlardan ...
uçup gitti yazın hoyratlığı...
*

bir avuç yıldız tozu oldum
serpildim zamana
bir eski zaman ezgisi
düştü yüreğime...
Boğaziçi'nde yıpranmış bir yalı
eylül rüzgarı aralıyor tül perdeyi
sırtı dönük bir kadın
elinde bir tek beyaz eldiven...
kırılgan aşkların masumiyeti ,
şiiir şiiir dökülüyor ruhuma
*

eylül ,
yıldı bir geldiğini sanan
hüzünlü sevdiğim
gelişin belli de,
gidişini sorma sakın...
bırakma beni hoyrat yazlarda
yoruldum hercai zamanlardan...
*

eylül
benim asude güzelim
hüzünlü sevdiğim. ..

_____ (3 eylül 2017 güncesi)

Hümevra Gün

Ateşböceği

Bir gün daralırsa yüreğin
Boğazına yapışırsa bir el.
Kanat çırpın kuşları düşün.
Düşün masmavi gökyüzünü...
Yeniden umutla dolsun yüreğin.
Sürgün versin içindeki
Dalları koparılmış çiçek.

Bir gün karanlık bir gecede
tutulmuşsa bir de Ay...
Kaybolmuşsa yol iz
Orda burda parlayan
Ateş böceklerini düşün.
Düşün ki aydınlansın gece.
Hatta sor kendine
'Sen hiç ateş böceği gördün mü
Sor kendine
'Sen hiç ateş böceği oldun mu?

Vazgeçme yaşamdan.
Tükenme, tüketme her şeyi.
Bi dene, belki çok güzel olacak
Yarın ve yarınlar.
Öyle çok büyük yük de alma omzuna.
Olabilirsen
Küçücük bir ateşböceği..
Belli mi olur aydınlansın gece.
Bir de bakmışsın güneş doğmuş.
Serin sabahlar senin olmuş.
Aydınlanmış gün,
Aydınlanmış dünya.
Gel bi kerecek dene.
Olabilirsen
Bir ateşböceği ol.

Hümevra Gün

Ay Solarken

gece elini eteğini
çekerken zamandan
gümüş bir ay
asılı kalmış gökyüzünde;
belli ki hasretini bekliyor. .
*

güneş zamana
verilmiş bir sözdü
doğdu, gülümsedi
serin sabaha
ay güneşe
baktı bir an
solmuş yüzüne
yayıldı bir tutam pembelik. .
*

fark etmedi bile güneş;
kendi ışığına aşık. .
şingir mingir bir neşeyle
tararken kızıl saçlarını. ..
ay soldu
soldu , çekilip gitti
vakur sessizliğine...
güneş yine fark etmedi...

_____ (10.8.2017 güncesi)

Hümeýra Gün

Ayna

Baktım sırları dökülmüş aynaya.
El yordamıyla taradım saçlarımı.
Döküldü ölü kuşlar,
döküldü eteğime tel, tel.
Resmi geçide durdu
ağlamaklı, sarı benizli kadınlar.
Kucaklarında solmuş çiçekler.
Baktım sırları dökülmüş aynaya;
Karanlıktı.
Yıldızsız bir gece gibi.
Yanı başıma çöktü
boynu bükük çocuklar.
Topladım ölü kuşları birer, birer.
Aynayı sırladım yeniden...
Gün ışığına batırdım fırçamı,
sürdüm sarı benizli kadınlara.
Su verdim solmuş çiçeklere.
Küskün çocuklara
üfledim 'Sur ' gibi
yaşama sevincini...
Kardelenleri koydum kucaklarına.
'cesaret ' diye fısıldadım.
Kağıttan küçük yıldızlar kırptım,
serptim kara geceye...
Baktım sırlı aynaya.
Yeniden taradım saçlarımı.
Her teline umut boncukları taktım.
Döküldü kucağıma,
kanat çırpın kuşlar.
Uçtular birer, birer.
Döndüm kara geceye;
Dedim: gücüm bu kadar,
hepsi, hepsi bir dilek.
Keşke gerçek olsa.
Sen de gayret et,
as gök kubbeye bir dolunay.
Aydınlansın karanlıklar.

Hümevra Gün

Aynada Yüzüm

Aynada siliniyor yüzüm.
Her seferinde annem bakıyor bana.
İnanmazdım diyenlere
Ben ne zaman anneme benzedim?

Ne çabuk geçip gitti bahar.
Nasıl habersiz geldi kış.
Kaşlarım arasında iki çizgi.
Ben nerde kaybettim gülümsememi?
Unuttum.....

Her sabah kuşlar uçururdum
mavisini kaybetmiş göklere.
Yağmurlar yağsa bile.
Kim kırdı kuşların kanatlarını?
Onu da unuttum....

Aynada siliniyor yüzüm.
Gözlerimde hüznün,
kaşlarımın arasında iki çizgi...
Hani ben anneme benzemeyecektim?
Dedim/di, dedim....
Ne zaman/dı,onu da unuttum (16 -1-2015 güncesi)

Hümevra Gün

Babama

Elleri fesleğen kokan adam,
Uzaklara gitsen de,
kokun hala yanımda.
Ciğerlerime dolan ilk nefeste,
aldım ofesleğen kokusunu.
Fesleğen nasıl da sen di...
Kendi halinde sevecen.
Hayat kırdığında saçlarımda dolaşırdı,
fesleğen kokulu el.
Ağlardım.
Kendime dikkat etmediğimde,
yanan alınımda gezinirdi,
fesleğen kokulu el.
İyileşirdim.
Hata yaptığımda,
havada sallanırdı,
fesleğen kokulu parmak.
Bulurdum doğruyu.
Biliyor musun, sen gittiğinden beri,
Hep fesleğen ekiyorum saksılara.
Çünkü yine kırıyor hayat beni.
Yine dikkat etmiyorum kendime.
Sık sık yanıyor alnım.
Ama sakın üzölme...
Diktiğim fesleğenleri kokluyorum
uzun uzun.
İyileşiyorum.
Ha! Unutmadan
bir de,
sana layık olmaya çalışıyorum
elleri fesleğen kokan adam.

Hümeýra Gün

Bak! Dünya Şarkı Söylüyor...

Dünya ilk günden beri şarkılar söyler...
İyilik, güzellik üstüne..
Dağlar duydu, toprak duydu.
Nehirler duydu, gökyüzü duydu
Çocuklar hemen sahiplendi şarkıları.
Sonra, *İçindeki çocuğa sarılanlar* söylemeye başladı.
*

Dünya ilkin çok sevindi, derin bir nefes aldı.
Gözyaşları yağmur oldu döküldü toprağa.
Yeşerdi umutları kardelenlerin bağrında.
Salıverdi tutuğu soluğunu
Gökyüzü kuşla doldu...
*

Dünya 'başardım' derken,
anımsadı geri kalanları...
Çıt çıkmıyordu o taraftan.
Onlar güya *Suskun'larıydı! Dünyanın...
Kapıları kapalıydı şarkılara.
Gönül gözlerine duman bürümüştü.
Kulaklarında sadece kendi sesleri vardı.
Öğretilmiş yollardan bir milim sapmazlardı.
*

O günlerden beri şarkı söyler bir yanımız.
Susar diğer yanımız, hem de avaz avaz..!
Dünya bekler durur umutla
Arada bir 'yoruldum' dese de,
bekler durur Suskun'ları...!
*

Unutur, bazı gönüllerin yetmediğini
Unutur duyan kulakların, duymazlığını.
Gören gözlerin, görmezliğini...
Bekler durur, göğsünde büyüttüğü kuşlarla.

_____ (27.11.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Bayram

Bu gün bayrammış anacığım.
Herkes yeni elbiseler giyer,
kimse zlmezmiş.
Koca koca salıncaklar kurulur,
alı yeşilli balonlar uuşurmuş.
İnsanlar gezer eğlenirmiş.
Ağlamazmiş hiç kimse.
Bu gün bayrammış..!
Neden sustun ana,
neden gözlerin dolu dolu,
yeni elbisem yok diye mi?
Gl haydi,gl be ana.
Bu gün bayrammış..!
1982 /Karaahmetler Köyü

Hümeyra Gün

Bebekler Doğar

Bir bebek doğdu.
Süslendi yatağı
günler önceden.
Giysileri hazırlandı
Bilmem ne bebeden.
Bir bebek doğdu.
Sarıverdiler bir beze.
Sessizce yatırdılar
anasının yanına.
Kaç kez uğraştı
düşün diye anası.
Direndi yoksul geldi dünyaya.
Altı kardeş oluverdiler.
Gülümsedi anası;
bastı bağrına.
Yüzünü görünce seviyor insan
diye düşündü.
Büyüyecekti bebekler..
Birisi okuyacak,
Bilmem ne kolejinde.
Öbürü yaşlanacak
daha çocuk yaşında.

Hümevra Gün

Beklemek Umuttur.

Çocuk sordu ninesine;
Kumrular konuşuyor mu,
hem de ağlar gibi?
Ninesi anlattı çocuğa
o acıklı efsaneyi.
"Onlar iki kız kardeşlermiş,
bir gün anneleri evde yokken,
yağ dökmüşler.
Korkan iki kardeş
kumru olup uçmuşlar...
o günden beri hep ağıt yakarlar"

Çocuk sordu ninesine;
"Hiç yağ döktük diye
korkulur mu? "
Ninesi bir iç çekti.
"Yokluk vardı o zamanlar,
altın değerindeydi yağ da,tuz da.
Korkmuşlar işte" dedi.
Çocuk o günden sonra
kumruları daha çok sevdi.
Söz verdi kendine.
Büyüyünce
hep sevgiyi anlatacağı
çocuklara.
Hiç birisi korkudan
kuş olmayacaktı.

Çocuk büyüdü,
Sevgi Ustası oldu.
Sınıfındaki her çocuğa
tek tek sevmeyi öğretti.
Korkuları kovdu birer birer.
Sevgi Ustası mutlu.
Sevgi Ustası umutluydu.
Biliyordu ki;
sevmesini bilen çocuklar
bir gün değiştirecekti dünyayı.
Yıllar geçti....
Bekledi sevgi Ustası umutla.
Bekledi değişir diye dünya!
Değişmedi....
Halen savaşlar oluyordu.
Halen bi yerlerde
en çok çocuklar ölüyordu.
Ve halen, korkan çocuklar
kumru olmak istiyordu.

Beklemekten yorulmuştu Sevgi ustası.
"Vazgeçmeliyim" diyordu umutsuzca.
Ama içinden bir ses fısıldıyor,
"Daha değil,daha değil... "

Yeniden beklemeye başlıyordu.
O gün bu gündür bekliyor.
Kumru olmak istemeyen,
sevmesini bilen çocukları...

Hümeyra Gün

Belki

Belki bir kuş geçer üstümüzden
Kanadından gümüş bir tel düşer
Yeniden tanımlarız özgürlüğü
Belki dört yapraklı bir yonca
Göz kırpar şansımıza
Yazılır kaderimiz sil baştan
Belki bir gökyüzü mavisini
Vurur kış büyüten yüreğimize
Dağılır bulutlar güneşe boy verir
İnsanı insanda bulmanın sevinci...

*

Belki bahar güneşine
Simli bir yağmur düşer
Açılır pencereler, kapılar
Çıkamaz sokaklar denizlere ulaşır
Belki gökkuşağının yedi rengine
Boyanır dünya, herkes birbirinde
Bir parça renk , bir incelik bulur
Belki dilekler gerçek olur
Bir peri tozu serpilir , dağılır rüzgara
Gelir oturur bağrımıza bir şenlik gibi
*İnsanı insanda sevmenin * büyüü...

_____ (24.4 .2019 güncesi)

Hümevra Gün

Ben Bir Kız Çocuğuydum...

Ben bir kız çocuğuyum, Anadolu'nun bir köyünde.
Adımı yaşımı sormayın sakın..Bir adım bile yok..Adım da, yaşım da, benden önce doğup da, ölen ablamın aslında.

Benden sonra doğan üç erkek kardeşim var. Etti dört çocuk evde..
Babama sorarsan üç çocuğu var...Ben yine yokum..
Acaba ben masallardaki gibi görünmez mi oldum ne?
Sahi ya...Sihirli güçlerim olsa ne güzel olurdu demi? İşime gelince görün, gelmeyince görünmeyiver..

Ben daha düşmeden yürüyemezken kardeşlerimi sırtladım. Çeşmeden su taşıdım.
Bazen yere düşüp su testisini kırdığım olurdu..Anam da kızar saçımı çekerdi.
_Şimdi testisiz ne yapacağız diye..?
Yok kızmadım anama,gerçekten yokluk vardı evimizde.
Köyde iş biter mi, davar var güdülecek, hayvanların altı temizlenecek.
Bakmayın küçüklüğüme anama el oldum ben hep.

Anam sinirli minirli ama,iyi kadındır.
Ben doğduğumda mı, yoksa o da, ablamdan bana mı kaldı bilmem,bir çeyiz sandığı almış.
Kendi çeyizinden kalan allı, güllü yazmaları koymuş ilkin o sandığa,bize çeyiz niyetine...
Anam hiç dallı güllü yazmaların kadını olmadı ki...Hep başında kara çatması vardı...
Ara sıra onları çıkarır çıkarır bakardı, bazen de sessizce ağlardı. Herhal anam mutlu değildi..Bana öyle gelirdi...Üzülürdüm...
Anamın gözleri bir tek;
'Kızım gelin olacak' dediğinde gülerdi..
Gelin olmak bizim oralarda çok özenilirdi.

Ben okul yaşına geldim, bir yıl okudum.Zar zor okumayı söktüm..Hani yaşım ablamın yaşıydı ya,ondan mı zorlandım bilmem ki..
Zaten daha sonra babam;
'yaşı büyüdü' bunun diye okuldan aldı beni. Yine yaşım ablamın yaşıydı.
Böylece okul bitti. Ben gene anamın bu sefer, iki eli oldum.

Bir gün anam erkenden kaldırdı.
'Evi iyicene süpür 'dedi. Süpürdüm.
Daha sonra anamla gözleme pişirdik.
Babam tavuk kesti yemekler yapıldı.
Anam saçlarımı ilk kez yıkadı bir güzel taradı. Nasıl da severim saçlarımın taranmasını...
'Yamasız entarini giy' dedi. Çeyiz sandığımdan çıkardığı bahar çiçekli bir yemeniyi başıma örttü.
Aynaya baktım gözlerim ışıltı ışıltı..

Biraz sonra misafirler geldi. Evimiz baya kalabalık oldu. Anam çay tepsisini elime verdi.
'Aman dikkat et, düşürme, karşıya bak hep...Tepsiye bakarsan çayı dökersin 'dedi.
Öyle yaptım..Baya elim ayağım titredim.Ama çayı dökmedim.

Misafirler gittiler. Babam ilk defa keyifliydi..Hatta şaka bile yapıyordu.
Ben anamın yüzüne baktım;

_ 'Gelin olacak benim kızım' diyordu..

Önce sevindim güzeldi gelin olmak.Altından bileziklerim olacaktı, yeni yeni elbiselerim, bahar dallı yemenilerim. Belki de yumuşacık pabuçlarım...
Sonra düşündüm: ben kardeşlerimden, anamdan nasıl ayrı kalırdım?
Ağladım epeyce... Kar etmedi..Hem ben çok korkuyordum...

_Kime gelin olacaktım ki..?

Anam;
'Sus,kızlar hem ağlar, hem gider' dedi.

Ben bir küçük kız çocuğuyum Anadolu'nun bir köyünde...

Anamın ilk kez saçlarımı taradığı, başıma dallı,güllü bir yemeni örtüğü bu güzel günde, sihirli olmak istedim.
Adım gibi, yaşım gibi yok olmak istedim..
Keşke sihirli güçlerim gerçek olsaydı da,görünmez olaydım..
Ya da babam çocuk sayısını söylerken unuttuğu gibi, beni hepten unutsaydı...
Diye diye uyuyup kalmışım

Ben küçük bir kız çocuğuydum...Anadolu'nun bir köyünde...
Kimseler sormaz ki buralarda küçüğün rızasını...Hem benim yaşım,ablamın yaşıydı...Aklım ermezdi daha rızaya mızaya..

Ben bir kız çocuğuydum,Anadolu'nun bir köyünde...
Işıksız odalarda, bir elimde fırça, bir elimde boya dolanır dururum..
Kimi ipekten, kimi sıvaları dökülmüş duvarları boyarım habire...
Ara sıra o duvarlara bir kuş resmi çizmişliğim de olur.
Ben bir kız çocuğuydum Anadolu'nun bir köyünde...

_____ (23.11.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Ben Bir Köy Öğretmeniyim

Ben bir köy öğretmeniyim
Derdimi yüce dağlar dinler
Saçlarımı hırçın rüzgarlar okşar
Bilmem dikensiz gül dermeleri
O yüzden asidir yüreğim biraz...

*

Ben bir köy öğretmeniyim
Kuşlar yoldaşım , gökyüzü yarenim
'İnsan yaşadığı yere benzer' derler ya
Beceremem nabza göre şerbet vermeleri
O yüzden hep maskesizdir yüzüm benim...

*

Ben bir köy öğretmeniyim
Her sabah çocuk sesleri yıkar yüreğimi
Habersizim dünyanın hırsından , kininden
İnanırım halen karşılıksız sevmeleri
O yüzden bir yanım hep çocuktur benim...

*

Ben bir köy öğretmeniyim
Eziyetsiz yanmaz sobam
Hem akılsızdır da tahtam !
Tozludur tebeşirlerim
O yüzden elim yüzüm de tozludur biraz ...

*

Ben bir köy öğretmeniyim
Yok değildir geçim sıkıntım
Doluya koyarım almaz, boşa koyarım dolmaz.
Sakın sızlandım sanmayın , tesadüf değil ki seçimim.
O yüzden derim hep : 'Öğretmenlik gönül işi'

*

Ben bir köy öğretmeniyim
İstemem! Size kalsın göstermelik sevgiler
Ama bak isterim hem de ÇOK !
Çocuklarımin eli ekmek tutsun...
O yüzden benim bütün çabam...

Ben bir köy öğretmeniyim , hepsi bu...

_____ (19-11-2018 güncesi)

Hümevra Gün

Ben Geldim!

Selam DÜNYA!
Hiç 'kim o', diye sorma.
Ben geldim, ben.
Bu sefer de yapıştım yakana.
Hem de iki elimle.
Kusuruma bakma.
Yeni de barışmıştık seninle.
Hadi bir kez daha kulak ver bana.
Bu son olacak SÖZ!
Dardayım, üzgünüm tepeden tırnağa.
Biraz da öfkeli...
Sen ki, hiç bir şeyi esirgemezsın.
Donatırsın soframızı,
turlü turlü nimetlerle.
İçeriz kana kana berrak sularını.
Nefes nefes soluruz tertemiz havanı
Hepsini görevin sanır,
unuturuz ŞÜKÜR duygusunu.
Oturup da, sorgulamayız bedelini.
Besleyip büyüttüğün haylaz çocukların
Bilmezler ki, o minnet duygusunu.
Oyarlara birbirinin gözünü.
Bir damlacık çıkar uğruna,
yere çalarlar ONURU.
Sırtından vurmaktan hiç çekinmezler
rüzgara karşı uçan ak güvercileri.
Öyle de azıtlarla ki, bazen.
Her gün oynarlar 'ADAM ASMACA '
Sonra da atarlar sahte zafer çığlıkları.
Şimdi de bana nasıl yapışmam yakana?
Varsan,
o berrak sularınla
yıkayıp paklasan yüreklerimizi...
Tertemiz havanı üflesen bir 'SUR ' gibi.
İçimizdeki iblisler, dönüşse meleğe.
Hadi! bir avuç umut ver bana.
İçinde mavi olsun, çokca da beyaz....
Yoksa akşamdan hazır edeceğim heybemi.
Dolduracağım içine yürek şarkılarımı.
Hem de tika başa...
Gün doğumu çekip gideceğim bilinmeze.
Vebalim kalacak benden geriye.
Bir de yakanda iki elim.
Biliyorum aslında diyeceğini.
'Ben çürükleri elekten geçiririm.
Kalan sağlamlar benim UMUDUM.
Onlar da bana yeter...'
Hiçbir şeyin altında kalır mısın, SEN?
Aldım yine cevabımı.
Yavaşça kaydı ellerim yakandan.
Bu sefer de kurtuldun benden....(9 ekim 2013 saat: 11,35)

Hümevra Gün

Beyazlı Şiir

Kendime ağır başımı
Kaldırdım gökyüzüne
Beyaz bir bulut
Dağların tepesinde
Tek başına kalmış
Sanki birini bekliyor
Göz göze geldik...

Tanıdık geldi beyazlığı
Senin göğünden gelmiş olmalı
Yükünde selamın varmış gibi
Gülümsedim sevinçle
Emanet verdim yüreğimi
Sana getirecek bembeyaz
Alırsın bugün, ya da yarın...

Sanma ki umutsuzum
Hani dersin ya *mavi umuttur!*Bilmez misin Sevgili
Beyaz bütün renklerin anası...
Sen gönlünce seçersin
Adını koyamadığım
Duygularımın rengini...

İster dostluk de,ister arkadaşlık
Bilesin ki sen benim için
Beyaz bembeyaz kalacaksın
İyilik gibi, dürüstlük gibi...
Belki de tertemiz bir nefes gibi...
Yani Sevgili sana en çok
Beyaz yakışıyor, hiç kirlenmemiş

Hümeyra Gün

Bilmiyor Yüreğim

Önüme yığılmış kağıtlar
Elimde kara kalemim...
Yüreğim,yazsana diyor
Oysa tükenmiş sözcükler
Düşmüyor tek bir hece.

Hadi yazsana diyor,hadi yaz!
Ben söyleyeyim,sen yaz diyor....

Kuçaklarına evlat yaraşan anaların
bağrına taş bastığını,yaz.
Baharda ölmenin zor olduğunu..
Hadi yaz, yazsana diyor...

Yaz,filiz kıran fırtınasını yaz.
Cemre düşümü buz tutan yürekleri yaz.
Yaz, gökten yıldız toplayan
ellerin bomboş kalışını, yaz...

Hadi yazsana diyor, hadi yaz!
Ben söyleyeyim,sen yaz diyor...

Bilmiyor, bilmiyor ki yüreğim..
Suskunluğun bedelini ödediğimi...
Bilmiyor, bilmiyor ki yüreğim..
Sözün bittiğini,dilin lal olduğunu.

Hadi yazsana diyor, hadi yaz...!
Ben söyleyeyim,sen yaz diyor...

_____ (17-3-2016 güncesi)

Hümevra Gün

Bir Kitap,Bir Dilek

Unutma diye başladı: her şey senin için yaratıldı ama dikkat et sen her şey değilsin. Dünya boyun eğicidir ama sen zalim efendi değilsin. Yeterli sayıyorsun kendini kendine. Oysa hiç yeterli değilsin. Muhtaçsın, ihtiyaçsız değilsin. Her şey senin elinde doğru, ama amirliğe kalkışma. Bil ki kalıcı değil geçicisin, sahip değil misafirsin. Sabit değil öğretisin. Her ne var ki sende, ödünçtür, senin sanma. ŞIMARMA...

LA SONSUZLUK HECESİ _____Nazan BEKİROĞLU *****

Son zamanlarda unuttuk herşeyi. Dünya bize yetmez oldu. Büyüyen hırslarımız mıydı,insan gittikçe,gittikçe küçülürken....? Bölüşmeyi bir bilsek, gök de bizimdi,yer de. Ozanın deyimiyle.. Öğrenemediğimiz buydu, ya da unutuğumuz...

Ama birlikte yaşamayı öğrenmek zorundayız. Sevginin uzlaştırıcı elini tutmak zorundayız. İşte o zaman yeniden öğreneceğiz çiçeklerin adını, anımsayıp kelebeğin uçuşunu, hatta peşine takılıp gideceğiz. Gökten yıldız toplayıp, ay 'ı suya düşüreceğiz... Yeter ki, birbirimizi sevmeyi öğrenelim. Sevgi varsa her işin başında,gerisi kendiliğinden gelir zaten.

Yeni yıl arefesinde,hep dilekler sıralanır. Mucizeler beklenir.Değişmesi istenir bi şeylerin. O kadar istenir ki, kuş pisliğinden bile medet umulur. Şans gelecek diye beklenir.

Asıl şans bize verilenlerdir,bunu da hep unuturuz.. Güzel bir dünya,güzellikleri görebilecek gönül gözü, bütün sevgilerin yer bulacağı kadar geniş bir yürek... Herkese yetecek kadar rızık... Ama bölüşmeyi,adilce bölüşmeyi öğrenebilirsek,hep bana/ları unutabilirsek...

Romantik bir iyimserlik değil bu...kötülükleri göz yummak da değil.Zaman kayıp giderken, tüm güzellikleri de sürüklüyor peşinden.

Artık uyanmalıyız bu kan -gözyaşı uykularından.Bir çare bulmalıyız tez zamanda.Kurtulmalıyız bütün toplumu ele geçiren bu hastalıktan.Unuttuklarımızı anımsamakla başlamalıyız işe...

Ben yeni yıldan,yeni yepyeni şeyler istemiyorum, tek bir şey istiyorum. İçimizde var olanı alıp götürme...Unuttuklarımızı anımsat yeter... Başka da, ihsan istemem senden....

Tek kişilik dileklerle değil, toplum olarak bir dilek tutalım hep bir ağızdan: "Kurtulalım bu unutma hastalığından...."

İyi yıllar olsun diyelim.Sağlık ve huzur dileğimle...

Hümevra Gün

Bir Yaz Geçti

Bir yaz geçti üstümüzden
Yaz mı, kış mı bilemedik.
Eksildi ananın kucağından oğul.
Eksildi çocuğun dilinden baba.

Eksildi dudaktan ortak türküler,
Her ağızda başka başka bir ezgi...
Eksildi gün ışığı, ısınmadı yüreğimiz.
Oysa, kan ter içindeydik hepimiz.

Bir yaz geçti üstümüzden.
Soluduğumuz havayı bile göz diken.
Eksilti her gün bizi, yontu taş misali.
Azaldı insanlık, azaldı sevgiler.

Eksilen yerlerimize, koydu düşmanlığı.
Koydu, filiz kıran fırtınasını zamansız.
Sonra da kalın sıvalar geçti üstünden....
Bütün bunları da, yaşam deyip sundu bize.

Bir yaz geçti üstümüzden.
Ağıtlara, acılara açıldı bütün kapılar.
Bir yaz geçti üstümüzden.
Başka yazlara benzemez.....(15 Eylül 2015 _____güncesi)

Hümevra Gün

Bir Ateş Yandı

Sivas elinde attılar
Metin'i,Behçet'i,Hasret'i
harlı ateşlere....
Güya günahkarlara ceza kestiler...!
Kin adına,din adına.
Kendilerini ilk taşı atacak,
günahsız sayanlar...!

*

Çalınmaz olur sazlar; susar sandılar.
Be hey! gafiller
ateş yakar mı
düşünceyi,sevgiyi...?
Onlar ki;
Her biri barışa adanmış bir nefer...

*

Yaktığınız harlı ateşlerden
güller fıskırdı umut kokan.
Sevgiler filizlendi adı insanlık olan.
İşte yine okuyor
şiiirlerini Behçet Aysan...
Yine çığırıyor Nesimi
umut türkülerini...

*

Susturur mu sandınız,
kinle harlanmış ateşler
türkeleri,şiiirleri?
Haykırıyor Edip gönüllerde
'Türküler Yanmaz' ...

*

Bir gün;
bir gün yine bir ateş yanacak,
kocaman...
Kül olacak kin.
Kül olacak nefret.
Bir dünya kurulacak yeniden.
İnsanları barış türkeleri söyleyen...

Hümevra Gün

Bir Çocuk Öldüğünde

Bir çocuk öldüğünde
Kararır gökte bir yıldız
Bir çocuk öldüğünde
Islanır kanatları kuşların
Yere düşer ehabil kuşları
Kuşları toplar başka bir çocuk

Bir çocuk öldüğünde
Küser saksıdaki fesleğen
Bir çocuk öldüğünde
Yönünü değiştirir rüzgar
Yağmur uzaklara yağar
Irmak suyunu çeker

Bir çocuk öldüğünde
Ölümün bile ıslanır gözü
Bir çocuk öldüğünde
Ömrünce yarım kalır anası
Bir sayı olur bütün kalana
Doğmamış gibi unutulur çocuk

Hümevra Gün

Bir Damla Su

'Su gibi aziz ol ' derdi ninem.
Anlamazdım çocuk kalbimle,
Ne der bu ninem?
'Su 'ište! İçerdim kana kana..

Yıllar geçip gitti/Düştü gümüş yıldızlar
Düştü, saçlarıma bir bir.
Ninemi yeniden okur oldum.
Sözcüklerin altını çize çize.

Bir damla suyu sordum, susamış insana.
Gülümsedi çatlak dudakları minnetle..
Bir damla suyu sordum, suya hasret çiçeğe.
Kalktı kokusunu verdi bana sevgiyle.

Bir damla su olabilmek... Tek bi damla...
İmkansız... Mümkün mü?
Anladım işte Ninem, suyun azizliğini.
Mırıldandığın duanın büyüklüğünü.

Dedim sonra kendime.
Nedir, ey insan! bunca gurur?
Bir damla su bile, değilken sen...
Bir bardak su doldurdum, içtim kana kana.
"Su gibi aziz ol" diye fısıldadım yavaşça...

Bir Damla Su _____ (24.6. 2015 güncesi)

Hümevra Gün

Bir Gün

Gökyüzündeki
erişilmez bulutlar bile,
ağlayarak dönerler
yeryüzüne.

Sen de döneceksin
bir gün bana...
Belki de pişmanlıklarla.
Bağrını yağmurlara açan
toprak ana gibi
ben de açacağım
kapımı sana.

Olanları unutup
yeniden umutla
bakacağım gözlerine.

Hümeyra Gün

Bir Günün İzdm

güneşi takip etmekle
geçiyor günlerim
yoksa nasıl katlanılır
bunca karanlığa?
*

gün doğumu
umudun ilk kapısı
açılır yavaşça
yenilenir yıpranmış ruhum...
*

kaynıyorsa ocakta çay
varsa bir parça peynir,  be zeytin
eksik değilse yanında sıcakcık bir simit
gözüme brmediyse hırs perdesi
benden mutlusu var mı ola?
*

piiyorsa bir kap yemek
sardıysa bütün evi kokusu
ev, ev gibi oluverdiyse
radyoda eski bir arkı da alıyorsa
'mutluluk 'bu demiyorsa dilim
biliyorum ki, dilimin lisanı kıt
*

bilmiyorsam yaz ikindilerinin
bir baına kalmış dinginliğini...
dinlemediysem rüzgarın mırıltısını...
duymadıysam bir yaprağın yere den sesini...
biliyorum ki, kulağımın duyması kıt.
*

gün solarken yavaş yavaş
katılmadıysam akamın hüznüne
dudaklarıma dmediyse bir ayrılık arkısı
takılıp gitmediysem bir ku kanadına
biliyorum ki, yüreğimin gözleri kapalı
*

bütün bunlara dndmse sırtımı
ya ben yaşamayı öğrenemedim!
ya da küçük mutluluklarımla
alıp gitti karanlık
yaşama sevincim, oluverdi
'vicdan yarası...'
susuzdu aslında dilim
susuzdu, tekmil bütün azalarım...

_____ (14.92016 güncesi)

Hümeyra Gün

Bir Kuş Konsa

Görünmez duvarlar örülmüş
Dört bir yanımıza.
Gri, ruhsuz, soğuk.
Açıyoruz kollarımızı iki yana.
Duvarlara değiyor parmaklarımız.

İtiyoruz bütün gücümüzle
Kıpırdamıyor duvarlar.
Çaresiz maviye boyuyoruz.
Ölmadı, bir de kuş konduruyoruz
Kanat kanat, uçsun diye.

Yok olmuyor, nefes alamıyoruz.
Gitmiyor bu kirli grilik.
Çaresiz taştan yastıklar yapıyoruz
Kıvrılıyoruz, kıvrılıyoruz cenin gibi
Korunmuş, korunur (muş) sanarak.

Her gün yaşanırken yitikler.
Özlenirken beyaz, hatta siyah.
Korkarak uzatıyoruz parmağımızı
Gri duvarları aşıp gelsin.
Aşıp gelsin diye, bir kuş.

Bekliyoruz, bekliyoruz.
Bütün unutulmaları hatırlatsın
'Senli _benli 'değil de...
illa ki, bizli _ bizli
Şarkılar söylesin diye.

Bir kuş konsa, aşıp gelse duvarları.
Bir nefes alsak, tıpkı ilk nefes gibi.
Doluverse ciğerlerimize,
orman kokusu, toprak kokusu.
Bir kuş konsa, hatırlatsa bütün unutulmaları...

_____ (16.1.2014 güncesi)

Hümeýra Gün

Bir Mavi Düşer

bazen siyah beyaz bir fotoğraftır hayat
pencereden gördüğün kadardır gökyüzü
uçup gitmiştir yüreğindeki bütün kuşların
tükenmiştir ezberlediğin tüm kelimelerin
dilin lal olmuştur , takati yoktur tek heceye
oysa, kendini bir de şair sanırsın sen!

şaşarsın kendine; nedir bu halin ?
zaman mı rehin aldı sözcüklerini
yoksa sen mi vazgeçtin kendinden
cevapsız kalır bütün soruların
dilin lal olmuştur , takati yoktur tek heceye
oysa, kendini bir de şair sanırsın sen!

düşünürsün ömrünün kalan zamanını
hoş, o da kaldıysa eğer...
tam o anda, bir şarkı düşer yüreğine
anımsarsın yeniden, bir tek günün
bazen, bir ömre bedel olduğunu...
kelimeler üşüşür parmaklarına,dilin çözülür...

bir mavi düşer yaşamın siyah beyazına
aydınlık bir gökyüzü büyütürsün kendine
uçmayı yeni öğrenmiş bir kuş salarsın göğe
bir gülümseme yayılır yüzüne, umuttan yana
'yazmak sağaltır !' en çok da, buna inanırsın sen
hesapsız kitapsız, yazdıkça yazasın gelir...

Hümevra Gün

Bir Nokta

Bu sabah erken kalktım.
Topladım kırgınlıklarımı birer birer.
Hayallerimi de kattım içine.
Yükledim kağıttan bir gemiye.
Yavaşça bıraktım akıp giden ırmağa.
Onlar uzaklaştıkça
özgürleştim ben..

Bu sabah bir söz verdim.
Şahidi kendim olan.
'Akıllan yüreğim' dedim,ona göre...
Bu kaçınıcı düşüşün.
Sen düşünce kavradığın el
kimindi,
bir düşün?

Yaralarını sen onarmadın mı?
Düşe kalka...
Toparlandım yeniden.
Tutundum dizlerime.
Ayağa kalktım ben...
Yürüdüm kendi yoluma.

Öyle dönüp dönüp,
bakmadım da arkama.
Yükledim her şeyi kağıttan gemiye.
Yol açıklığı diledim kırılmışlıklara.
Olgunlaştım ben...
Biraz geç kalsam da...

Aslında pişman değildim,
hiç bir şeyden.
Yorulduğum sadece.
Vedalaştım hüzünlerle.
Rahtladım ben..

Ve
bir
nokta
koydum yaşama.
Yürüdüm kendi yoluma...(14.5.2013 güncesi)

Hümevra Gün

Bir Şiir Düşer Gibi

bir gök gürlüyor
ardından bir yağmur boşanıyor
ansızın güneş açıyor
güneşle yağmur çekişip duruyor
yaramaz çocuklar gibi
*bahar budur * diyesim geliyor

yağmur kokusuna karışıyor
yeni açmış ıhlamur,ığde kokusu
eskilerde kalmış bir şarkı mı çalıyor,
ben mi o şarkıyı anımsıyorum...?
neyse, ne... *yaşamak güzel! * diyesim geliyor

diyemiyorum, utanıp sıkılıyorum
aklıma geliveriyor bahar günü
acıya yaprak dökenler...
yağmur kokusuna karışıyor
ığde kokusu, ıhlamur kokusu

boğazım düğümleniyor, hüzün yutkunuyorum
'bahardandır, bahardan...!' diyorum
bir kez daha kocaman yutkunuyorum...
bir şiir düşer gibi oluyor yüreğime
kendi sesimi duyar gibi oluyorum

_____ (26.5.2017 güncesi)

Hümevra Gün

Bir Uyusam

Bir çocuk olsam yeniden.
Anamın dizinde uyusam.
Rüyamda kuşların peşine takılıp gitsem.
Bütün savaş çocuklarını yanımda götürsem.

Dağlar tepeler aşsak.
Ulaşsak o düşler ülkesine.
Olmasa bu ülkede
ne ölüm,ne gözyaşı,ne de yoksulluk,

Çocuklar hep gülse.
Uykumda ben de gülsem.
Anam 'meleklerle gülüyor' dese.
Eli alnımda gezinse,hiç çekmese.

Bir çocuk olsam yeniden.
Bir uyusam,bir uyusam /hiç uyanmasam.....

_____ (13.1.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Bir Yer Aç Umuda

Zaman kanatlanmış,
kuş gibi uçup gidiyor.
Yaramaz bir çocuk.
Eli, bazen saçlarımda,
beyaz beyaz.
Bazen de yüzümde.
İllaki bir iz bırakacak yaramaz.
Dur! dinlen biraz
diyorum; yoruldu.
Durur mu,hiç?
Uçup gidiyor yaramaz.
Arkasından bağıyorum:
Sağlığım yerinde ya,
bu da bana armağan.
sonra bi 'şükür ' çekiyorum,
gülümsüyorum zamana.
Sana darılmadım hiç.
Çoktan öğrendim
seninle dost kalmaya.
Ama bir dileğim var.
Uçtuğun yerlere
sevgi,barış götür emi.
Duydu mu,acaba?
Uçup giden yaramaz.
Duymuştur,duymuştur demi?
Gülümsüyorum zamana.
Bir yer açıyorum umuda.

30-12-2012

Hümevra Gün

Bir Yıldız Kayarken

Büyütür sevgi her şeyi, birazcık sabırla
Kurumakta olan bir çiçeği, sokaktaki kediyi
Kanadı kırık kuşu, boynu bükük bir çocuğu
*Yaşını başını almış bir insanı bile * dedik
Gözü kara gezginler gibi düştük yollara
Yüzümüzün terini bir sen sildin, bir ben
Unuttuk zamanı mekanı, özde buluştuk...

El ele bir hikaye yarattık kendimize
Karşılık beklemeden büyüttük birbirimizi...
Ne sen gösterirdin yaralarını, nede ben
Kıyamazdık ki birbirimize... Ama bilirdik hep
Adı konmamış, kelimelere dökülmemiş
Bizi iyi eden bir güç vardı aramızda
Ayağa kalkardık düştüğümüz yerden ...

Hava hep güneşli olacak değildi ki yaşamda
Ansızın kararırdı gökyüzü, tükenirdi mavilikler
Pes ederdik... Bazen sen bazen de ben...
Kapıyı açıp gidecekken, geri dönerdik her seferinde
Bilirdik ki, birimiz çekerse elini bu hikayeden
Bir hiç olurdu diğeri, soluksuz kalır, düşerdi yere...
İlk gülümseyen ben olurum...Mızıkçılık yapma Sevgili!

Yeniden başlardık el ele birbirimizi büyötmeye...
Bazen bir yıldız kaydığında, sen ölümü düşünürdün
Bense, çocukça karşı çıkar bir dilek tutardım, içinde sen olan
Ninem yıldız kaydığında, *bir aşk başladı şimdi bilesin!*derdi
Aslında sen haklıydın, ölüm diye bir şey varmış...
Ne var ki Sevgili, ben hiç düşünmemiştim
Bu hikayenin son cümlesini sensiz yazmayı...

Kaldırdım koydum bütün anılarımızı bir köşeye
Unutmak için değil Sevgili! sakın gücenme
Sensiz nasıl nokta konur ,bilmiyorum ki ben...
Geceleri gökyüzüne bakıyorum bir yıldız kaysın diye
İlk kez kendim için bir dilek tutacağım! Israr etme söylemem
Aman! surat asma hemen * bir aşk başlar *sanıp...
Bekle beni Sevgili...! ilk yıldız kaymasında bekle beni ...

Hümevra Gün

Biri Yazmalı

Biri yazmalı bu acıları....
Yazmalı, çocukların büyümediğini.
Evden eve gezen sırasız ölümleri,
düğünlerin şölenlerin yas tutmasını, yazmalı...
Yazmalı, gelinlerin kara çatmalı başını..

*

Nereye, neye yazmalı bu acıları?
Suya yazsan uçar gider.
'Taşa yazsan'diye fısıldadım...
"Dayanmaz!" dedi Ninem..
Çocukluğumdaki bir meselden...

*

Boşunaydı *unutulmasın! * diyen telaşım.
Acı da suya benzermiş oysa,
kendi yolunu kendi bulan....
Önce anaların yüreğine düştü.
Sonra ağıtlarına karıştı...

*

En kıvrak türkünün ezgisine,
en masum ninninin içine işledi..
Aşımıza ekmeğimize sindi.
Yakamıza yapıştı kara ellerin yazgısı..
Güya 'kader' oldu bir de adı....

*

O gün bu gündür gülmez oldu analar.
Erken ağardı suskun babaların saçları
Duyulmaz oldu şen şakrak türküler
Ağıtsız büyümez oldu çocuklar.

*

Biri yazmalı bu acıları, yazmalı...!
Daha nasıl yazılır ki acılar?
Sen okuma yazma bilmiyorsan;
Kimin boynuna nasıl yazmalı bu acıları?

_____ (25.8.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Bu Bahar

'Her şey aynı..
değişen hiç bir şey yok' derken..
Yaşamak kimi zaman ağır gelirken..
Bu bahar,
bi güzellik yapsak kendimize.
Mesela;
Takılıp gitsek bi çocuk gülüşüne.
Bir yamaçtan uçurtmaları salsak göge.
Bulutlara dokunsa yüreğimiz.
Özgürlüğü solusak doyasıya.
Adımızı yazdırsak bi çocuk oyununa.
Yakan top,dokuz kiremit, kovalamaca....
Zararı yok biz hep 'ebe 'olsak.
Canımızı yakan tek acı,
düşünce kanayan dizimiz olsa.
Bir çocuk eli tutup kaldırırsa bizi.
Götürse yedi gözlü pınarlara.
Yüyüp yıkasa yaralarımızı.
Dünyayı çocuk gözüyle baksak.
Sonra,
yol üstündeki kör kuyulara eğilsek,
sesimizi versek kör kuyuya.
Haykırsak, haykırsak...
Akıtsak ağularımızı damla damla.
Kutsansak yeniden doğmuş gibi.
Tazelenmiş nefesimizi üflesek dünyaya.
Bir toz bulutu altüst etse her yeri.
Yamaçlardan sökün etse o 'güzel atlar '
Herbirinin üstünde o 'güzel insanlar '
Dünya kayıp ruhuna kavuşsa.
Bu bahar,
bi güzellik yapsak kendimize.
Sıkıca kavrasak bi çocuğun elini.
Takılıp gitsek peşi sıra.../25 Mart 2013

Hümevra Gün

Bulmak İsterim

Öyle çok şeyde yok gözüm.
Dikensiz gül bahçeleri
verme istemem...
Önüme taşsız yollar da serme.
Bilirsin alışkın değilim rahata...
Ben ararım seni yanı başımda.
Güz dönümü sarı yaprakta
Gün doğumu bir çiğ tanesinde
Kış günü yağın yağmurda.
Bulmak isterim seni yanı başımda.

*

Sürülmüş toprakta
Yere düşmüş tohumda
Terlemiş bir alında
Hak edilmiş kazançta
Bölüşülmüş ekmekte
Bulmak isterim seni yanı başımda.
Gülümseyen çocukta
İçilen demli çayda
Bir aşığın sazında
Bulmak isterim seni yanı başımda.

*

Dostça tutulan elde
Sevgiyle bakan gözde
Bilek bilek atan yürekte
Bulmak isterim seni yanı başımda.
Güzelliğe giden yolda
Yaraya merhem olan dilde.
Omuz omuza bir yaşamda
Bulmak isterim seni yanı başımda.
Öyle çok şeyde yok gözüm...
Ben ararım seni ,hep yanı başımda...

Hümevra Gün

Bulutlar

Hatırlıyor musun,
sen ve ben
nasıl koşardık kırlarda..?
Yorulunca uzanırdık
yeşil çimenlere.
Gök yüzündeki bulutlardan
bembeyaz evler,bahçeler yapardık.
Sen,işten dönünce
oturup dinleneceğin
sallanan koltuklar bile....
Şimdi bakıyorum da
bulutlara...
Ne kadar uğraşsam
bir ev,bir bahçe olmuyor.
Büyü mü bozuldu,
biz mi yaşlandık bilmem ki?

Hümevra Gün

Büyüme

Bana dostluktan bahset,
Kanatlanıp uçayım.
Bana koşulsuz sevgiden bahset,
Bahset ki,
Yıldızlara uzanayım.
Bana kardeşliğin türküsünü söyle,
söyle ki,
bahar olayım.
Dal dal, çiçek çiçek.

Aklım ermez benim kötülüğe,
Tanımam etmem düşmanlığı.
Saklarım halen kalbimde
Çocuk sevinçlerimi.
Büyü deme bana.
Büyüme isteyen kim?
Önce serp her yöne,
Kardeşliği, dostluğu tohum tohum.
Bak o zaman nasıl büyürüm ben.

Hümevra Gün

Büyüsün Çocuklar

yaşamın renklerini
çaldılar elimizden
beyaza kan sıçrattılar,
maviye siyah kattılar.

yeşile düşman kesildiler
elimizde bir umut kalmıştı,
cılız kırılğan bir sürgün...
sonunda ona da geldi sıra.

Tam uzanırken kirli eller
umudun sürgünlerine
topladım hepsini bi telaşla
verdim çocukların ellerine.

biliyorum ki, gün gelecek,
yüreğinde umut büyüten
o çocuklar büyüyecek...
onaran elleri,düzeltecek dünyayı...

biliyorum ki, o çocuk eller birgün
kendi güzelliğide, boyayacak dünyayı
izin verelim de, büyüsün o çocuklar
dokunmasın yüreklerine kirli emeller...

yeter ki unutmayalım; ben, sen, o
hepimiz,umut sakladığımız o yeri...
birakalım büyüsün o çocuklar
bilmesinler ölüm ne, düşmanlık ne...

_____ (19.2.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Çekirgenin Sonu

Hergün narsizmin aynasında
tarıyoruz saçlarımızı
Yetmiyor bir öpücük gönderiyoruz
aynada gördüğümüz BEN 'e..
Sonra omuzlarımızı silkip,
'Bana ne elini 'şöyle, bir sallıyoruz.
*

Bitti sabahın seremonisi..
Akşama kadar yeter, bu şahlanmış ego!
Hergün yeni baştan aşık oluyor seviyoruz
Hep de, kendimize kendimize.
*

Ağlamak hep size düşün.
Gülmek hep bize bize..
'Ala ala, yaşam çok kısa! 'şarkısı dilimizde.
Ayaklarımız çoktan uymuş alıştığı tempoya..
Çekirge gibi hoplaya, zıplaya geçiyoruz..
*

'Unuttuğunuz bir şey var 'diyor
Anılarda kalmış Ninem..
-Çekirgenin sonu! -
'Boşuna değildir masallar' diye de ekliyor..
Sahi çekirgenin de, bir sonu vardı değil mi?
_____ (27.9.016 güncesi)

Hümevra Gün

Çelişki

Barış koyduk çocukların adını,
huzur gelsin diye dünyaya.
Bu ne yaman çelişki,
can aldık,can verdik
güya barış adına.

Sevgi koyduk çocukların adını,
çoğalsın diye.
Sıkıldı yumruklar,
sarıldık öfkelere.

Özgür koyduk çocukların adını,
Güzel günler gelsin diye.
Yasakladık düşünceyi,
Eğildik paranın önünde.
Hepten köle olduk.

Beceremedik biz bu işi.
Çocuklara ad olarak kaldı.
Sevgi,
Barış,
Özgür (lük) !
Yani o iş de sana kaldı çocuk.

Hümevra Gün

Çılgın Atlar Zamanı

Çılgın atlar
geçiyor zamandan
ağızlarında köpük
toynaklarında kıvılcım
titriyor yer gök...
*

Kırılıyor dal yaprak
ölüyor kuşlar
eziliyor çiçekler
unufak oluyor toprak...
*

Zaman,
çılgın atlar zamanı
vakitleri yok,
dönüp ardına bakmaya
*

Koşuyorlar
şafaksız gecelere
ateşten izler bırakarak.
çatladı çatlayacak her biri,
alınlarında hırsın teri...

_____ (12.1.2017 güncesi)

Hümevra Gün

Çınar

Bir rüzgar esti
önce hafiften.
Şiddetlendi sonra.
Otlar eğildi büküldü.
Bir o yana, bir bu yana.
Geçip gittim aralarından.
Bir çınar çıktı karşıma.
Aldırmıyor rüzgara.
Eğilmiyor her yöne.
Açmış dallarını
kucaklıyor dünyayı.
Oturdum gölgesine.
Anladım o an büyük USTAYI.
"Tepemde bir çınar olursa
hani taş maş istemez "
değişini....
Yaslandım göğsüne.
Kuşlar konmuş dallarına.
Dinledim şarkılarını bir süre.
Sıra bana geldi biraz sonra.
Anlattım içimden geçenleri.
Yitip giden değerleri
yoksullaşan ruhları.
Hatta, eğilip bükülen otları.
Ben anlattım o dinledi.
Bir huzur sardı sarmaladı beni.
Sanırım;
Sağlam bir dost bulmanın sevinciydi.
Yerimden kalktım usulca.
Yokladım kendimi.
Ayaklarım, ayaklarım
yere daha sağlam basıyordu.
Açtım bağrımı rüzgara.
Yürüdüm doğrulara.
Eğilmeden bükülmeden
yürüdüm sadece.
Bir baktım rüzgar dinmiş. /24 Mayıs 2013

Hümevra Gün

Çocuk

Bu dünyayı sana dar ettik.
Bütün şafaklarını çaldık çocuk.
Yüzümüz yok yüzüne bakmaya.
Sayfalarca şiirler yazsak sana
yetmez ki bağışlanmaya.

Toplasak bütün sevgi sözcüklerini
yüz sürmeye gelsek önüne.
Yetmez biliyorum yetmez
gözlerindeki hüznü silmeyi.

Acımadan aldık çocukluğunu.
Dilesek yeniden 'çocuk ol'diye.
Olmayacak duaya amin demek.
Biliyoruz onu da.

Ağlamak geliyor içimizden desek.
Bulur musun acep azıcık insanlık.
Dur gülümseme öyle acı acı.
Şuşuşundan belli her şey.
İyisi mi bitsin bu günah çıkarma

Bütün suçlular eğer ya başını.
Eğdik biz de başımızı önünde.
'Bağışla! 'desek sussak...
Yeter mi çocuk,yeter mi.....? (13 Eylül 2014 güncesi)

Hümevra Gün

Çocuk Eli

Kötülük varsa iyilik var.
Şavaş varsa barış var.
Ölüm varsa yaşam var.
Umut koşarak geldi.
Şingir mingir çocuk sesiyle.
Ben de varım, dedi. Unutma!
Bir çocuk eli değdi yüreğime.
İyi geldi sabahıma desem...

İnanır mı acep, yorgun yüreğim...?

_____ (12.1.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Çocukça

Bu gün derste öğretmen
sağlıklı olmak için,
et ye,süt iç der.
Düşünmeden kuru ekmek yiyeni.
Tereyağı,yumurta....
sayar da sayar.
Duymadan
karnımın gurultusunu.
Bir çalsa şu zil.
Koşsam eve.
Ocağın başındadır anam.
Karıştırıyordur suyu çok çorbayı.
Dumandan kızarmış gözlerinde
sevgi,çaresizlik...
Biraz da suçluluk vardır yine.

Hümeýra Gün

Çocukluğumuza Gidelim

Tut ellerimden
çocukluğumuza gidelim

Yüzleşelim unutulmuş hayallerimizle
Kanatlısın küçük sevinçlerimiz
Yeniden uçmayı anımsasın yüreğimiz ...
*

Tut ellerimden
evimize gidelim

Yanıyordur odun sobası
Çaydanlık bir şarkı tutturmuştur
Kestane kokusu da sinmiştir odamıza...
*

Tut ellerimden
oturalım bir kış akşamının dizlerine

Buğuludur şimdi penceremizin camı
Sokak lambaları da yanmıştır birer birer.
İnsanlar geçiyordur önümüzden , hepsi dost_ arkadaş...
*

Tut ellerimden
Ki , geriye gidebilsin zaman

Sen *Kibritçi Kızı* anlat yine bana
Çocuk yüreğim yeni baştan yazsın öyküyü
"Çocuklar üşümesin , aç da kalmasın ! " diyerek...
*

Tut ellerimden
yenilsin umutsuzluklar

Bir gölge oyununda ,
uçuşsun * Sadako 'nun Turnaları...
Sobanın aleviyle ışıldayan duvarda
*

Tut ellerimden
çocukluktan kalan ellerinle

Ne kadar uğraşsam da , yeniden yazılmıyor öyküler.
İnsanlar geçiyor önümden , birbirine el gibi
Çocuklar hayallerde bile , aç_ biilaç...
*

Tut ellerimden
sıcacık kışımıza gidelim

Yanıyordur odun sobamız
Hem kestane de kokuyordur odamız
Büyüklerin kışları çok amansız , bilesin...

Tut ellerimden
Yüreğim çok üşüyor... Hem de çok..!

_____ (25.12 . 1017 güncesi)

Hümevra Gün

Dağ Köyünde Bir Öğretmen

Yalnızlık isterdim eskiden.
Sıkılırdım kalabalıklarda.
Sığınırdım kendime.
Şimdi yalnızım tek başıma,
karlarla kaplı dağlarda....
Dışarıda rüzgar esiyor,
kırıyor dalları acımadan.
Toprak damların bacalarından
kivrılıyor dumanlar.
Yağmur da başladı.
Davetsiz misafir gibi
vuruyor camlara....
Hiç yoktan iyidir dercesine
takılıyor kafam yağmurun sesine.
Üşüyorum....
İstemiyorum yalnızlığı.
Bitsin duvarların dillenmesini beklemek.
Yırtılsın bu sessizlik.
Karıları delip çıkan kardelenler gibi
küçücük bir umut,
bir sevinç gelsin.
Çok şeyde yok gözüm.
Sessizliği ürkütecek
bir ses gelsin.
(1975 -Akseki -Minareli)

Hümevra Gün

Dağ Rüzgarı

Bir sabah erken kalkıp,
her şeyi olduğu gibi bırakıp,
takılıp gitmeliyim
bir dağ rüzgarının peşine.
O gitmeli, ben gitmeliyim.
Nefes nefese kalmalıyım.
Her adımda atmalıyım ağırlıklarımı.
Kurtulmalıyım yüklerimden.
Vücudum kan ter içinde kaldıkça,
hafiflemeli ruhum.
Arınmalıyım dünyanın kirlerinden.
Ve sonra arkama bakmalıyım;
Öbek öbek olmuş 'dur gitme ' diyen,
hırslara, düşmanlıklara, bencilliklere...
bir veda selamı çakmalıyım.
Ulaşıp bulutlara,
hiç lige uzanmalıyım.

Hümevra Gün

Darılma Ey Sevgili

adın düşmüyorsa
şiire, gazele
darılma ey sevgili, darılma...
sığmıyor bilesin
gönlümdeki yerin,
dilimdeki tüm hecelere...
*

sanma ki adın
hiç geçmiyor...
bilir misin ey sevgili
yağmur sonrası
toprak kokusunda,
kaç kez zikreder adını
dilim...
*

bilir misin ey sevgili
gökkuşağında bir renk
bahar çiçeğinde umut
çocuk masumiyetinde
yürek olduğunu,
bilir misin sen...
*

sevgin damla damla
süzülürken yüreğime
umman olup karışırken
bütün güzel zamanlarıma
sanma ki adın,
hiç geçmiyor...
*

bilesin ki sığmıyorsun
ne yere, ne göğe...
ne de hecelere...
adın düşmüyorsa
şiire, gazele...
darılma ey sevgili, darılma...!

(19.4.2017 güncesi)

Hümevra Gün

Demir Leblebi

Ne zaman acısa insan yanlarım
Vazgeçer yorgun yüreğim,
vazgeçer gökyüzünü yeniden boyamaktan
Vazgeçer, içimdeki sabırlı nine
umutsuzluktan umut eğirmeye..

*

Ağzıma dolar küfür bildiğim tüm cümleler..
Söylemek isterim, söyleyemem..
Yutmak isterim, yutamam
Bir avuç demir leblebiye dönüşür sözcükler.
Burnumun direği sızlar da, sızlar...

*

Bir gitmek duygusu,
bir güzel günlere hasret kalmışlık
sarılar pes etmiş yüreğime...
Bir yol telaşıyla uzanır ellerim,
gitmeye hazır valizlerime

*

Sonra o can alıcı soru takılır aklıma..
Hani gençliğimizdeki o geyik soru
Gözlerimi tavana diker düşünürüm
Yanıma alacağım(üç şeyi) şeyleri...
Valizlerimi yeni baştan doldurur boşaltırım.

*

Her seferinde valize sığmaz olur
Memleketimin gökyüzü, kuşları
Sığmaz olur dağları, ovaları...
Sığmaz olur türküsü, ağıdı..
Sığmaz olur memleket sevdası.

*

Kalkar boşaltırım gitmeye hazır valizlerimi..
Pes etmiş yorgun yüreğime,
bir zılgıt çeker Memleket Sevdası...
Dudaklarıma düşüverir bir memleket türküsü
Burnumun direği sızlar da, sızlar.. .

*

Elimdeki fırçayı daldırırım mavilerin en mavisine.
Başlarım gökyüzünü yeniden boyamaya..
Sonra bir çıkırık sesi duyulur..
Umut eğirmeye başlamış bile
İçimde sabır dokuyan nine

*

Ağzımda bir avuç demir leblebi
dolaşır, dolaşırken halen
Burnumun direği sızlar da sızlar...

(3 Ağustos 2016 güncesi)

Hümevra Gün

Denizde Akşam

Güneş eğildi,eğildi yavaşça.
Bir öpücük kondurdu sulara.
Kızıl güller döküldü semadan.
Koptu sesizce bir kızılca kıyamet.

Duyulmaz oldu balıkçının ıslığı.
Miyavlayan kedisi de sustu.
Bir veda sessizliğinde silkelendi dünya.
Attı omzundaki yükleri bir bir.

Yaşanmışlıklar karıştı maziye.
Umutlar eklendi gelecek güne.
Gönül takılıp gitti, bir martı kanadına.
Denizde bugün de akşam oldu.

Hümeyra Gün

Dolunayın Şavkı

Dolunayın şavkı aydınlattı geceyi,
kutsandı karanlık.
Uzaklarda bir gece kuşu öttü.
Bir yıldız kaydı aniden.
Eski alışkanlık bu ya;
bir dilek tuttum içinde sen olan.
*

Dolunayın şavkı vurdu odama,
sardı sarmaladı yalnızlığımı.
Radyoda bir şarkı çalıyordu...
Şarkılardan fal tutum.
Dedim ya eski alışkanlık.

*
Düştü yine ayrılık.
Titredi yalnız kalbim.
Dolunay acıdı halime
bir avuç yıldız serpti odama.
İyi geldi yaralarım...

Hümevra Gün

Dostlar Gördüm

Dostlar gördüm
Bazen pek çok, bazen hiç yok.
Kimi bire bin veren
Kimi de çorak mı, çorak.

Dostlar gördüm
Yüzleri maskeli
Gülüşleri bile eğreti.
Almadan vermeyen.

Dostlar gördüm
yağmurun buluta yoldaşı.
Bulutun rüzgara yareni
Toprağın her şeyi kabullenışı.

Dostlar gördüm, gördüm de...
Düşündüm uzun uzun.
Sonra boş verdim her şeyi.
Kalkıp, 'Dostluğun_ Ödevini '
En çok KENDİME yazdım..

Hümevra Gün

Dünya

Hey dünya!
sana sesleniyorum.
Duy beni.
Neler kaybettiğini biliyor musun?
Tanıyamıyorum artık seni.
Sanki eksiliyor her gün bir şeyler...
Senle beraber
ben de kaybediyorum yolumu.
Ne olur kendine gel dünya!
Tut elimden.
Götür beni yitirdiklerime.
Eskidendi o deme bana.
Ben yine anamın sevgisini kattığı
ekmek kokusuna uyanmak,
zorluklar karşısında,
ninemin pıtır pıtır okuduğu
dualarla güçlenmek istiyorum.
Çat kapı gelen koşulsuz dostlarımı,
ben masumiyetimi istiyorum.
Tut elimden dünya tut.
Bak yeni bir yıl da geldi.
Götür beni korkusuzca yürüdüğüm yollara.
Sil tozlarımı dünya sil.
Parlat yeniden beni.
Ben masumiyetimi,
ben yitirdiklerimi istiyorum.
Duy beni ne olur,duy dünya! (2-1- 2012)

Hümevra Gün

Dünya Dönüyorsun da;

Dünya! dönüyor,dönüyorsun da,
neden durmadan değişiyorsun?
Kızma sakın bana, söylenme de kendi kendine.
'Faturayı hep bana kesersiniz ' diye.
Dur ben anlatayım,sen dinle.

Sevgiyi öğrenirdik biz,eski türk filmlerinden.
Yolu hep fedakarlıktan geçen, ceremesi emek olan.
Ne oldu da değişti her şey?
Sevgi yoldan çıktı gitti....
Gitti, eş oldu emeksiz zengine.
Bir de arsızlaştı ki, sorma gitsin.
Almadan vermez oldu günahını bile.

Dürüstlüğü öğrenirdik biz,iyiliği bellerdik.
Ninelerimizin mesellerinden.
Karşılıksızdı orada iyilikler, hem de reklamsız.
Ama kazanırdı sonunda hep iyiler, dürüstler.
Bir ödül de biz isterdik,söz verirken dürüst kalmaya
Ne oldu da değişti herşey?

Dürüstlük gitti, gitti oyunbaza yoldaş oldu.
Şanırsın şeytana pabucu ters giydirecek.
İnsanlar ip cambazına döndü, düşen düşene...
Yetmedi bir de,güler olduk düşüp yere çakılana.

Sevgiler çıkarla kirlendi, al gülüm ver gülüm oldu.
Nineler dedeler, soframızdan çekildi gitti.
Masallar çoktan bitti,kötüler hükümdar oldu.
Dünya! dönüyorsun dönüyorsun da,
üç beş iyi hatrına..
Bari değişmeden dön, bu da olsun bizim hatrımıza.

18 eylül -2013

Hümevra Gün

DüŖe DüŖmek

Dün gece düŖümde
Yeniden çocukmuŖum ben.
Anamın saçını taradığı,
Babamın bağrına bastığı....
Bildiğin çocuk iŖte /Anımsadın mı ?

Sabah uyanınca sevinçle
Baktım pır pır eder yüreğim.
Halâ çocuk sanıyor kendini.
O umutla kalkım yataktan.

Yıkarken elimi ,yüzümü
Aynaya takılmaz mı ,gözüm.
Baktım tanımadığım bir yüz
Kaşları çatık ,suratı asık...

Bir aynaya baktım / Bir içimdeki çocuğa...
Aman dedim ,aynadaki yüze:
Sen ne dersen de.
Bugün ben ,evimin kızuyım iŖte !

Kıkırdadı içimdeki kız çocuğu
Elimi de, tutmaz mı 'ha gayret 'diye.
Baktım aynadaki yüze
GülümsemiŖ o da azıcık ...

Bulaşıcıdır gülümseme
Dedim ,aynadaki yüze.
Nedensiz de gülünür bazen...
Hem iŖe de yarar. Katlanılır olur tüm acılar...

Kıkırdadı içimdeki çocuk.
Kocaman gülümsedi aynadaki yüz de
DüŖe düŖmek olsa da adı
Göz kırptım içimdeki çocuğa...

Hümevra Gün

El Feneri

Yıl 1974 -75...

Okuldan mezun olmuşum.

Sanki dünyayı parmağımda döndürecek kadar güçlü ve donanımlıyım...

En azından ben öyle düşünüyorum...

Tayinler belli oldu, Antalya Akseki /Minareli Köyü.

Sevinçliyim.

Endişe var mı?

YOK.

Ben her şeyi yenecek GÜÇTEYİM.

Köy gerçeğini biliyorum.

Zor olan hiç bir şey yok...

Bu ruh durumuyla gittim köye.

Köyde yol yok, bakkal yok, elektrik yok.

Okul 3 yıl öğretmen görmemiş.

Çoğu zaman kilitli kalmış.

Erkek öğretmen çekememiş istifa etmiş gitmiş.

Eski ahşap bir bina, merdivenleri tahtadan.

İnip çıkarken gıcırdayıp sallanıyor.

Köy gerçeğini bilen bendeniz şaşkın mı şaşkın.

Yelkenler suya indi incek.

Yağmurlar gözlerime yağdı yağacak.

Yok korkmayın, başım DİK.

Hamurumuz İYİ yoğrulmuş...

Gece karanlık.

Köylülerden gaz lambası istendi.

Bazısı yufka ekmek, bazısı katık getirdi.

Allah ne veriyse yendi içildi.

Herkes dağılınca tedirgin bir şekilde uykuya yatıldı.

Biraz sonra odanın altından tıkırtılar gelmeye başladı.

Uyu uyuyabilirsen.

Kalp çarpıntısıyla sabahı bekledim.

Gün ağarınca doğruca odanın altındaki dam gibi yere indim.

Baktım ki dağ keçileri içeriye girmiş.

Derin bir nefes aldım.

Kendime kızdım...

Ertesi gün gene karanlık bir gece...

Kapım çalındı.

Tedirgin bir şekilde açtım.

Baktım yaşlı bir beyefendi.

Gayet kibar (öldüyse ışıklar içinde yatsın) ...

Kendisini tanıttı...

İstanbul 'da oturuyormuş.

Tatil için köye gelmiş.

Köyünün öğretmensiz olması ona üzüntü veriyormuş.

"Okulumuzu açtığın için teşekkür ederim.

Bundan sonra size GÜNEŞ diyeceğim" diyerek,

elindeki pilli el fenerini bana uzattı.

"Siz benim köyümü aydınlatınız, bu fener de sizin yolunuzu aydınlatсын "dedi.

İşte o günden beri, o el feneri bende saklıdır...
Ne zaman DARA düşsem o fenerin bana verdiği manevi gücü hatırlarım.
Ondan destek alırım.
Aradan yıllar geçti.
Ben yaşlandım.
Ama umutlarım VAR.
Anlayacağınız benim dünyamda
"O GÜZEL İNSANLAR, O GÜZEL ATLARA BİNİP GİTMEDİLER" hâlâ bir yerlerde
VARLAR...

Sorarsanız: "Tekrar ÖĞRETMEN OLMAK İSTER MİSİNİZ? " diye...
Hem de canı gönülden "EVET" derim....

Hümeyra Gün

Elifçe

Bazen zor geçer gece...Boğazına tıkanır bir yumru...Bağıra bağıra ağlamak gelir içinden.

Ağlamazsan ölecek gibi olursun. İşte o zaman ağlamak güzeldir.

Gece bu duyguyla geçti...

Yok sizi üzmemek değil gayem... İlgî çekmek hiç değil...

Yaşamın her an 'sobe' diyeceğini anımsatmak sadece.

Yaşadığımız her anın, aldığımız her nefesin değerini bilmemiz gerektiğini, ama bunu yaparken bencillik çizgisine asla basmamamız gerektiğini anımsatmak sadece....Elifçe...
Ve en çok da KENDİME....

Hani benim kahve içmelerim vardır ya, gönül almalarım, kırk yıl hatırlı kahvelerim...öyle bir ziyaret dönüşü içimi acı bir yitklik duygusu kapladı.

Kaybittim, diyorum...Çünkü dostum gitmeye hazırlanmış...

Hastaneden çıkarmışlar artık. Elini bile ağzına götürüyor...

O kadarını beklemiyordum...Çok hızlı olmuştu her şey...Hep depresyona yordular halizliğini...Ama, saklanmış kemik iliğine,illet...

Enerjinizi çalmak değil...Acındırmak hiç değil...

Ama ne olur,sevdiklerimize zaman ayıralım. Hırslara,kinlere kurban vermeyelim sevgilerimizi...

Bu dünyada misafiriz. Elimizde kalan sadece güzellikler olacak..

Para, mal, mülk, o üstüne titrediğimiz prestij HİÇ! , sadece bir HİÇ..!

Kırmadınsa bir gönül, almadınsa bir 'ah ',çalmadınsa alın terini ne mutlu bize....

Yıllar önce öğretmenlik bitince çeşitli dershanelerden çağrı aldım, çalışmam için. 'Hayır' dedim, dedim...

Meslek dersleri öğretmenim rica edince düşündüm;

-Haftada üç gün,olabilir dedim....

Ben anayım ama, danışmanım benim oğlumdur. O benden daha olgun. Beni de olgunlaştıran bir evlat o yüzden ona giderim her başım sıkıştığında...

_Ne dersin dedim? Oğluma..

"Neden çalışmak istiyorsun, maddi sorun mu? oysa, yardımcı olurum" dedi...

_Hayır dedim, öğrendiklerimi unutmak istemiyorum...

Oğlum güldü..

_Anne dedi, aşağı dünya da seni öğrendiğin bilgilerle sınav yapmayacaklar...Boş ver unut onları gitsin.... Sen boş zamanlarında insan ilişkilerine odaklan. Gönül al, sevgi dağıt dedi.

Şimdi düşünüyorum da oğlum nasıl da haklıymış. Zaman çok kısa, yapacak güzellik çok fazla.

Bu gün 'dua günü ' demiş bir dost. Güzellik yapmaya,sevgi dağıtmaya yönelsin gönlümüz...

Dediğim gibi gidiyor dostlar birer birer... Bir gün ansızın biz de gideceğiz...Zaman

sınırlı..

Hadi uzatalım ellerimizi DOSTLUĞA, SEVGİYE, KARDEŞLİĞE...
Açalım kapılarımıza sonuna kadar...Çıkıp gitsin kinler,düşmanlıklar,içeri girsin
güzellikler...

ÖZGÜRLEŞELİM BİZ.....

Elifçe mırıldandım yine...En çok KENDİME diyerek..

Hümeyra Gün

Elifçe (corona günlükleri 19)

Elimde Sohrab 'ın *Sekiz Kitabı ,fonda yine Rodrigo çalıyır..Epeyce okudum...

Diyordu ki Sohrab, benim incelikli şairim;

***

Yaşam yani :Bir sığırcık uçtu
Neden canın sıkıldı ?
Eğlencelik az değil; Mesela bu güneş.
Ertesi günün çocuğu.

O haftanın güvercini

Birisi öldü dün gece .
Ve hala güzel buğday ekmeği.
Ve hala su aşağı akıyor, atlar su içiyor

Damlar dolaşımda
Kar sessizliğin omzunda
Ve zaman yaseminin omurları üstünde...

Yaşam Sözcüğünün Kıpırtısı _____ Sayfa 250

(Sekiz Kitap _Sohrab SEPEHRİ / Çeviri Mehmet KANAR)

Düşündüm de tüm acılara, haksızlıklara rağmen hayat devam ediyor..
Doğa kendi bildiğini okuyor.Benim hiç bir suçum yok, olanda bitende dercesine...Hatta arada bi işaret parmağıyla bizi gösteriyor...

Anlayan anlayıp başını öne eğiyor, yüzü kızarıyor..
Yüzsüzler... Yok ki nasıl kızarsınlar...

*

Nenem : üzgün olup, yemek yemediğim zamanlarda ;

insanın acıyan yeri başkadır, acıkan yeri başka.Hadi yemeğimizi yiyelim derdi :)

Ardından, *yat uyu, sabah her şey başka olacak" diye de ilave ederdi...
Nenem bilmeden Sohrab'ın yüreğiyle konuşuyormuş...

Yani değişen bir şey yok.. Şükür hayat devam ediyor...

*

Güneş bugün de yok aslında... Yaseminler , Şakayıklar
(Filbahriiler) açmadı daha.

Yaa ! o güzel kokulu çiçeğe niye,*Filbahri dedir ki..?
Kıyamıyorum ben ona *Şakayık diyorum.

E ee Şakayık deyince de Öğretmen Okulunda bütün kitaplarını okuduğum , hayran olduğum yazar geldi aklıma :

Pearl S. Buck ...Ve ünlü romana * ŞAKAYIK...Bildiğiniz gibi O bir Çin hayranı kadın

Yazar. Uzun yıllar Çin'de yaşamış.

Herkes Gorki 'nin Anası'nı bilirken, *Ana'yı bir de Pearl Buck 'dan okuyun* diyesim geldi.

Aradan 40 yıl geçmiş halen unutamam... Her sütlaç yapışımında anımsarım...Çünkü yolun başındaki iki genç ,soğuk bir günde ilk kez şehre indiklerinde, bir kap sıcak sütlaç alacak paraları zor yetişmişti.Kadının sırtında küçücük bebeği...

*

Aynen , N. Bekiroğlu'nun dediği gibi *yerli yersiz cümleler * kurdum yine... Ama beynim ve yüreğim uslanmaz birer asi, demiştim ya, alıp başını gitti taa Çin'e kadar...

Duvar mı ? Yok valla duvarlar onlara engel değil...
Ne yapabilirim :)

günaydın yaşam...

Hümeyra Gün

Elifçe (babalar günü)

Babam;

Sana hiç anlattım mı bilmiyorum ben en çok omzuna yaslanmayı severdim. O omuzlardan güç alırdım ben.Ağladığımda, sevindiğimde , çaresiz kaldığımda...

Son yıllarda ,her gün yanına geldiğim halde, pencereden gördüğünde, neşeyle el sallayıp, hemen beni karşılayan babam.
Her gün usanmadan dikkatle yüzümü inceleyen babam. En ufak bi değişikliği fark eden babam.

Her Allah'ın günü saçlarımı okşayıp "iyi ki varsın! "diyen babam.
Sen gittin benim çocukluğum bitti.

On bir yıl geçti aradan, ben de epeyce yaşlandım sanki...

Saçlarımda gördüğün aklara, yüzümdeki kırışıklara ilk kez sen fark ederdin de, gidip aynaya bakardım. Şimdilerde fark etmiyorum bile.. Hem umuruma da gelmiyor pek...

Sonra takılırdım sana, 'Eee, ben de yaşılanıyorum 'diyerek...

Sen hemen ; 'Yok yahu ne yaşlanması. Daha dünkü çocuksun sen! Dur hele , ben bile yaşlanmadım" derdin de gülüşürdük...

Hakikatten babam sen hiç yaşlı gibi gelmezdin bana. Yüzün yüreğin gibi ışıltılıydı. Yaşama sevincin hiç eksilmedi. Zaman zaman senin gibi olmaya çalışıyorum.Sıkıca sarılıyorum yaşama...Yine fesleğenler ekiyorum saksılara. Bahçemdeki bütün çiçeklerimi aynı senin gibi, sevgi sözcükleriyle yüreklendiriyorum.

Kumrulara yem atıyorum. Kedilere yiyecek, su veriyorum. Bazen de senin sevdiğin türkülerini dinliyorum.

Sahi, ilkin ben İstanbul 'u senin türkülerinden öğrendim. "Yarım İstanbul'u mesken mi tuttun "derken sen... Ben İstanbul'u düşlerdim.

Islık çalmayı da senden öğrenmiştim. Zeynep'im türküsünü ıslıkla ne de güzel çalardın.

Şimdilerde ben de torunuma öğretiyorum, ıslık çalmasını. O da meraklı müziğe...
Biliyor musun, askerlik anılarından öğrendiğim Edirne'yi geçen yıl gezebildim. Hep seni anımsadım gezerken.

Merak etme babam her şey iyi ve güzel ...Ama bazen, sensizlik koyuyor iyice...

Sen gittin... Kimseler bana , senin gibi bakmadı babam...

Bu sabah yine seni düşündüm uzunca... Hatta zorladım kendimi epeyce... Bir tek kötü anı bulamadım senden kalan. O müşfik sesin vardı, gerçekmiş gibi kulaklarımda.

Ben senin kızın olduğum için hep mutluydum babam. Soframa koyduğum her nimet için , elime aldığım her kitabım için , bana kimselerin kazancına muhtaç etmediğin için her gün yeniden, yeniden minnet duyuyorum sana.

Allah da senden razı olsun. Işıklar içinde uyu babam.

Sen; suyu, toprağı ve çiçekleri kısacası doğayı ve insanları çok severdin... Öylesi bir şiirimi getirdim sana ...

"Babalar Günü" kutlu olsun Canım Babam _____□

ARMAĞAN

Şuraya masmavi bir gökyüzü çizdim
bir de ışıl ışıl bir güneş
Şuraya da mavi bir deniz
içinde sevdiğin balıklar...

Yerle gök arasına
binlerce muştı kuşu saldım.
Gelip gelip, omuz başlarına konacaklar....
Şuraya bir yasemin diktim
gecelerde sana kokusunu getirecek

Başucuna dileklerimi,sevgimi koydum
*Unutma! daha çok yolumuz var yürünecek
daha çok yerimiz var gidilecek..*
Bırakma ellerimi....
demek isterdim,i s t e r d i m / d e..!

Vakit yetseydi..
Ya da zaman dursaydı...
Gülümsediğim senli yıllarda ,
yüreğime düşen, öznesi sen sözcükler...
Nasıl da armağan olurdu bana

Hümevra Gün

Elifçe (corana günlükleri 3)

Bu sabah da geçip gitti. Gün çoktan ortalandı. Zaman mı geçip gidiyor, biz mi içinden geçip gidiyoruz belli değil...

Ne yazayım diye düşündüm uzunca bir süre...

*Umudu ya , umudu yaz! *diyor iç sesim, beni çocuk gibi kandırmak istiyor. Kaşlarımı çatıyorum , öfkemi anlasın diye...

Yine şehit düşmüş , yaralanmış askerlerimiz var. Her gün bir yığın eve virüs yüzünden ölüm giriyor...

Hani* teker teker gelin! *diyesi geliyor insanın...

Bu ne hırstır anlamadım gitti. İnsanoğlu virüse karşın, halen birbirini öldürmek için, eline silah alıyor...

Neyse elimizde tek kalan sevinç ; *bu sabah da gün ışığını gördüm , ölmedim ...!
Yani o da ben(lik)sevinci...

İnşallah güzel günlerde *biz sevinçlerinde* buluşuruz .

Ama, her şey insanda başlar, insanda biter.

Şiir de onu söylüyor...

*

Lamba neden söndü?

Onu rüzgârdan korumak için cübbemle örttüm;

İşte bu yüzden söndü...

Çiçek neden soldu?

Onu aceleci bir sevgiyle bağrıma bastım;

İşte bu yüzden soldu...

Nehir neden kurudu?

Yalnız kendim kullanayım diye, bir yerine bent yaptım;

İşte bu yüzden kurudu...

Rübabın teli neden koptu?

Onun gücünü aşan bir nağmeyi üzerinde zorlamaya çalıştım;

İşte bu yüzden koptu.

_____Rabindranath TAGORE

*İnsan insan dedikleri

İnsan nedir şimdi bildim .... derken şarkı...

(Muhiddin Abdal)

Hümevra Gün

Elifçe (corona günlükleri))

Eskiden darı ya da gelincik tohumu serperlerdi mezarlara
Kuş kılığında dönecek ölüleri beslemek için_____

Demiş Polonyalı şair Czeslaw MIŁOSZ.

*

Anam da bulgur , darı , buğday serperdi mezarların üstüne. Kuşlar kurtlar yesin diyerek...

Ben de öyle yaptım,..bahçeden topladığım güllerimle birlikte gittim.
Buğdayları serptim.Üslerindeki yabancı otları temizledim. Çiçekleri suladım.
Her birinin Anneler Günü'nü kutladım.

İlkin Neneme uğradım.Hani hep nenem derim ya , işte ona...

Başucunda oturdum.Konuştum uzunca...Sonra anamı , babamı, kayınvalidemi derken,
iki adımda bir tanıdık mezarlarla karşılaştım.

Sanki hepsini görmüş gibi oldum. İçim rahatladı.Özlemim biraz dindi.

Öylesine huzurluydu ki mezarlık.Kimseler yoktu.Sadece kuş sesleri ve dinginlik vardı.

Ölüler hep bir ağızdan;

* Biz dünya meşakkatinden elimizi ayağımızı çektik. Artık sıra sizin, varın biraz da siz eyleşin* der gibiydiler...

Ben de Yunus 'un şiiriyle cevap verdim onlara :

Sular hep aktı geçti
Kurudu vakti geçti
Nice han, nice sultan
Tahtı bıraktı geçti
Dünya bir penceredir
Her gelen baktı geçti_____

Sıra bize geldiğinde, yanınızda olacağız diye fısıldayıp, tek tek vedalaştım.

El işçiliği taş döşeli yolda yürürken, aklıma düştü her zamanki gibi, taşların bi ruhu
olduğu...Çünkü ne çok şey görüp yaşıyorlardı bu dünyada ...
Üstlerine basmaya kıyamadım.

Hangi kaya parçasından koştun,hangi usta eli değdi diye diye ruh dinginliği içinde
evime döndüm.

Hümeyra Gün

Elifçe (corona günlükleri 1)

Her sabah ayrı bir kederle uyanıyoruz...

Ninem olsa; * Ahir zaman alameti bunlar *der dururdu. Arada bir insan ilişkileriyle ilgili aksaklıkları sayardı...
Ninemin bildiği öğrendiği buydu.

Ne bilsin benim ninem biyolojik savaşları, iklimlerin dengesini bozan insan elli kötülükleri...
Doğayı, insanları kıyan iblisleri..

O her gün elini yüzünü yıkarcasına iyilik dualarıyla ruhunu da yıkardı...

Bende bu sabah penceremi açarken doğayı gözlemledim uzun uzun... Erikler bembeyaz çiçeğe durmuş... Yetmemiş kar gibi torağa düşmüş bembeyaz çiçekler...

Düşündüm de en çok beyazı seviyorum galiba ben. Beyaz arınmaya eş değer bence...

Hava mis gibi çiçek kokuyor. Sabah bahçeden kopardığım ,sümbülün kokusu hepsini bastırıyor.
Şansıma bakın ki o da bembeyaz açmış...

Kuşlar bahar şarkıları söylüyor, ağaçlardan beyaz karlar yağıyor...
Vazoda beyaz çiçekler...

Dün tanıştığım güzel çocuk yüreğimden gülümsüyor.... Aklıma düşüyor , beni benden alıp giden gamzeleri...
Gideceğim yere kadar cıvıl cıvıl sesiyle, beni dünya telaşından koparan güzel çocuk...

Otobüsün penceresinden alışveriş yerlerini görünce, heyecanla *bakkal , bakkal! diye bağırın...
Ne almak istersin diye sorunca; ,"Oyuncak" diye fısıldayan çocuk...

Annesinden izin alarak ona oyuncak almasını istedim, benden bi armağan olarak...Nasıl sevindi. *İki param var bak anne !*diye...

Halen küçük armağanlara sevinen güzel çocuklar vardı...

Yüzümde dünden kalan bir tebessümle, mutfağa yöneldim. Açık kalan televizyondan virüs korkusu , panik durumu...

Ölü soyucuların, on beş liralık kolonyayı 50 liraya satmaları...
*Ah bu insanoğlu dedim...Hep çıktığın dalı mı kesersin sen...?

Kapattım televizyonu bir şarkı tutturdum yüreğimden...Beyaz bembeyaz...

*Karanlıktan korkmuyorum eskisi gibi
Senin yanın en aydınlık beyaz benim için_____□

Hümevra Gün

Elifçe (corona günlükleri 10)

Kız Kardeşime ;

Dn biraz savrulduym diye yazdım ya.. Gece telefonum çaldı ; * Dünyanın en tatlı sesiyle;

_Neden canı sıkılmış benim canımın ? dedi.

İnanın o anda sevilmenin mutluluğundan gözlerim doldu.Karşılıklı oturmuşuz gibi anlattık her şeyimizi...Saklısız, gizlisiz...

İki küçük kız düşünün, aynı kasabanın topraklarında birbirinden habersiz koşup , oynamışlar. Ama yolları Oğretmen Okulunda keşişmiş. O günden sonra yürekleri hep birbirleri için çarpar olmuş. Birinin hiç kız kardeşi yokmuş Allah ona güzeller güzeli bir kız kardeş armağan etmiş. Öbürünün bir kız kardeşi varmış ama , bir kız kardeşim daha olsun demiş.. .

Birinin Evi şirin Evler'de,birinin Evi Yıldız Tepe'ye yakın.

Hafta sonlarında, yukarı Nazilli'de oturan, bisikletine atlayıp,onu almaya gelirmiş. İki gün ayrı kalamazlarmış.

Birlikte ders çalışırlar. Hafta sonu televizyondan müzik dinlerler. Bazen de geceleri ailecek sinemaya gidip sevdikleri filmleri seyredelerlemiş.

Eğere televizyonda bir dans müziği alıyorsa evin babası , eşinin önünde eğilir, dansa davet edermiş... Çocuklar da onların sevgisiyle mutlu olurlarmış...

Evin Annesi sabah, her ikisinin saçlarını sevgiyle tarar , duvardan duvara uzanan kuş kafesinin karşısındaki masaya buyur edermiş . İki kafadar kuş civıltıları arasında kahvaltı ederlermiş. Sonra da anne ile babaannenin elini perler, onlar da dualarla iki kızlarını okula uğurlarmış...

İşte o iki kız aradan geçen yıllara rağmen ,yer ve mekan hariç , kalben hiç ayrı dşmemişler...

Bazen birisinin sıkıntısını diğeri kalben hisseder, birbirlerinin suskunluğunu duyabilirlermiş... Hemen hisseden sıkıntıda olanı ararmış...

Miş'li geçmiş yazdığıma bakıp da, bir eski zaman masalı sanmayın sakın.

İki dostun, iki kardeşin gerçek hikayesidir...Halen de devam edip giden...Geniş zamanlara yaraşan..

Ben böylesi güzellikler yaşarken nasıl demem :

_Teşekkrler hayat !

Teşekkürler kardeş canım ...

Hümeyra Gün

Elifçe (corona günlükleri 11)

Sabah yine erkenden uyandım. İlk ön balkona çıktım Madran Yaylasının üstünde beyaz bulutlar vardı. Yayla güneşiyle yıkanmış...Pırıl pırıl...Derin bi nefes aldım, şükür diyerek...

Eskilerde kalan bir şarkı , *Biz dünyayı çok sevdi ölüm bizden uzak olsun *diyordu, sanki bi yerlerde, ya da ben öyle sandım...♪□

Ardından bahçeye bakan balkona dolaştım oy hanımelleri açmış beyaz beyaz ...Kırlangıçlar gökyüzünde uçuşuyorlar.. Nasıl da neşeliler...Bi baktım ki ikisi, yenice açtığım panjurlardan balkona dalıverdiler.

Keşke fotoğraflarını çekebilseydim...

Aklıma düştü Sabahattin Ali'nin ;
*Kırlangıçlar arasında pek teklif yoktur. Uzun uzadıya takdim filan edilmeden konuşmaya başladılar * deyişi.. Gülümsedim onlara, sonra da uçup gittiler...
*

Hanımeli açar da teşekkürle gidilmez mi, ona *seni seviyorum* denmez mi..

Ohh! nasıl da kokuyor...O anda nedendir bilmem Leman Sam şarkısı düştü yüreğime...

*Anladım ki hiç kimse hiç kimse sen değil / Hiç kimse senin kadar fikrime huzur değil...♪□ ♪□

Gökyüzüne kaldırdım başımı minnet duyarcasına...

*Dünya, şiirler bilen bir çocuk gibi * dedim yavaşça
R.M. Rilke'ye anımsayıp...

Sonra dünyanın hastalığı geldi aklıma...
Bu sefer Friedrich Nietzsche , sorunların altını çiziverdi koyuca ;

*Dünya güzel ama bir hastalığı var, insan...!

İyileşecek , iyileşeceğiz dedim ona...Sanki SÖZ dercesine...

Bir iki dal hanımeli kopardım.Onları koklarken bu zor zamanlardan sonra, bambaşka bir dünya, bambaşka bir insanlığın doğmasını diledim. Umuttan umudu kesmeyerek...

Günaydın dünya!

Hümevra Gün

Elifçe (corona günlükleri 14)

Bugün 1 Mayıs.İşçinin Emekçinin Bayramı...
Biz yine evdeyiz. Pencereden dışarıyı seyrediyoruz.

İlkin 1977' yılının 1 Mayısı 'nı anımsadım. Yaşamını yitiren 34 insanımıza saygılarımı gönderdim.

Ardından,Amerika'ya uzandım. Dedim ya, *beyin ve yürek çok gezenti.

4 Mayıs 1886 Haymarket Katliamına gittim. Ölen 12 kişiyi ve daha sonrada aynı davada asılan, gencecik 4 işçiyi anımsadım. Her birinin hayat hikayesini düşündüm. Zaman sonra adlarına dikilen anma heykeli aklıma gelince gülümsedim.. Mezarlarının yanı başında yapılan kazılarda bulunan *Zaman Kapsülünü anımsayınca duygulandım.

Daha 23 yaşında asılan İşçi önder Louis Lingg sözlerini ,bir kez daha hatırladım, ne kadar genç olduğunu düşünüp.

*Darağacında mutlu can vereceğim. Çünkü, bu zamana kadar konuştuğum insanların yüzlercesinin, binlercesinin sözlerimi hatırlayacaklarına inanıyorum...

Neydi bu insanların ölümü göze almasının sebebi. Daha iyi şartlarda çalışmak. İnsanca yaşamak.

Ve aklıma düştü Nevzat ÇELİK dizeleri ;

Pencereden baktığınızda
güneşi esirgemiyorsa gökyüzü,
sizden önce birileri bedelini ödediği içindir...

Sonra yaşadığımız zamanlara döndüm. Yurdumuzda ve dünyada birçok iş kazalarının , ihmallerinin yaşandığı *Maden İşçilerinin çalışma şartlarını ve ölümlerini düşündüm.

Üçüncü dünya ülkelerindeki ucuz işçilikler, ve sömürünün düzeyini anımsadım.

Yıllardır kakao yetiştiren Afrikalı işçilerin kakao çekirdeklerinin ne işe yaradığını,çikolatanın tadını dahi bilmeyen işçileri düşündüm.

Yurdumda satın bir gömleğin aldığı etiketinde;

*Bangladeş'de üretilmiştir yazdığında, aklımın o işçilerde, zamanla yarışan o işçi ellerinde takılıp kaldığını hatırladım.

Katedilen yol... Evet yadsınamazdı...Boşuna ölmemişti o canlar.

Ama gözü doymaz kapitalizm yine bi yerlerde halen işçi kanı emiyor, alın teri sömürüyor.

Çocuk işçilerin küçücük elleri nasır tutuyor.

Ha! bayram mı ? Evet Bugün bayram!

Kutlu olsun 1 Mayıs ...Kutlu olsun emeğin bayramı

Hümevra Gün

Elifçe (corona günlükleri 15)

Sonra Sabah oldu...

Hangi gece sabaha ermez.. Bugün de sabah oldu.
İlkin güneşe döndüm yüzümü... Güneşe tapınan bir eski zaman kadını gibi ellerimi birleştirip, selamladım onu.

Aklıma düştü Cemal Süreya;

"Güneş her sabah verilmiş bir söz gibi doğuyordu" deyişi..

Şükür dedim ... Sözünün eri olmanın güzelliğini de anımsayıp...Artık bu vasıflarımız çok kalmasa da .

**

Ardından görebildiğim kadar gökyüzüne baktım uzun uzun. Kuşlar pür neşe. Bulutlar bembeyaz...Son günlerde dinlediğim bir şarkının sözleri düştü bu sefer yüreğime , o da bir şükür şarkısıydı aslında .. Ne diyordu ;
*Beyaz bulutlar geçiyor üstümüzden
Yaşayan her şey sende çiçek açmış*

Mırıldandım dersem yalan olur... asla beceremem... Zaten eşim de sürekli dalga geçer...

*Şarkının makamını bozuyorsun *diye.

Bilirim onun müzik kulağı rahatsız olur, benim makam bilmez sesimden..
Olsun ben de yüreğimden söylerim ...! :)

*

Ardından elim televizyona gitti.

Aaa bi baktım! görüntülerde insansız İstanbul...

Ağaçlarda papağanlar, boğazda balinalar, ördekler.. Oturdum çıt çıkarmadan, Veli'nin oğlu gibi İstanbul 'u dinledim, gözlerim kocaman kocaman açık...

Evet dinledim. İstanbul sessizliğin şarkısını söylüyordu...

Hani bazen en güzel müziktir ya sessizlik...

Ruhum sükûta erdi...

Az şey mi bu, hep bir ağızdan konuştuğumuz bir dünyada?

*

**

Ve, *boş oturma!* dedim kendime. Hem izledim hem plates yaptım... Lastiğim, topum ,su şişelerimi alıp.

Yaptıkça mutlu oldum . Mutlu oldukça kendimi sevdim.

Zaten demiyorlar mı *egzersiz mutluluk hormonu üretir*

Kaslarım da bayram etti.

Hızımı alamadım, oğlumdan kalan basket potasına atışlar yaptım. Baya sayı yaptım.Topum küçücük ama , yine de ses etmiş olmalı ki eşim uyanmış şaşkın şaşkın bakıyor.

Đedim ki *bırak bakmayı da fotoğrafımı çekiver, sayı yaptığımı beden Eğitimi Öğretmenim görsün*

Çekiverdi. Valla bravo! top fileden geçerken yakalamış.

**

Esnetme hareketlerimi yapmak için med minderime otururken
_Hayat eve, pekala sığarmış dedim...

Yok sığmıyormuş..

Televizyonda * bu günlerde kadınlar daha çok şiddet görüyor* diyerek,bir yığın örnek gösteriyordu.

Kadını dünyaya sığdıramıyoruz ki eve sığsın dedim öfkeyle.

Kaba güce güvenen güçsüz erkeklere gitti aklım...

*Senden insan olsa ne ,olmasa ne ? dedim içimden.

Aklıma düştü Mevlana'nın bir sözü :

"Bir insan bilmiyorsa ne istediğini, hem seni ziyan eder , hem kendini...
Dibini görmediğin suya dalmadığın gibi,emin olmadığın sevgiye teslim etme kendini..."

Hayat işte, hep bi' sınaama yanılma...

Hümeyra Gün

Elifçe (corona günlükleri 16)

Gece boyunca yağmur yağdı. Sabah sanki güneş doğmaya geç kalmıştı.Madran dağı öfkelenmiş gibi kapkaranlıktı. Gökyüzünün mavisi görünmüyordu.

Bende bahçeye indim. Yağmur sonrası güller, hanımelleri , hatta mevsim çiçekleri,ilk defa baloya gidecek, çocukluktan yeni çıkmış genç kızlar gibi ışıltılı ...Ama kokuyu anlatmak çok zor. Onu yaşamak lazım. Hanımeli kokusuna gül kokusu , gül kokusuna itir kokusu karışmış...Hani o çok pahalı parfümleri yaya bırakır.

Bir kaç dal hanımeli kopardım.

Eve çıkarken sevdiğim bir dizeyi anımsadım.Ne diyordu şair:

*Eskimeyen zarif bir yalnızlığa geri dönüyorsam
Maskesiz bir rüyayım artık, ayırmayın beni kendimden_____

Tam bu durumdayım dedim...Hep inanırım zaten, yalnızlığın insanın yaralarını sıvazladığını...

Baktım evde hiç ses yok. Anımsadığım şiirin tamamını okudum.Çok iyi geldi.

*Eski anne, eski çocuk, eski kumrallığımızdı
kendimize sarılırdık_____

Diyordu, ilkin... Evet hep geçmişte yaşıyoruz bu zor günlerde... Demek ki en mutlu yıllarımız o yıllarmış. Yada bu zor günlerden sonra, karşılaşacağımızı, düşündüğümüz bir yığın sorunlardan mı, kaçıyorduk acaba ?

Şairin bir başka şiirini okudum.

*Bahçemizde bir cümleydiniz bahar hanım, kalbinize
bir bulut gibi girerdim, bilirsiniz aşk hep kaybederdi
bir meleklerle yer değiştirirdi ruhumuzun iç kanaması_____

Bahara yazılmış bir şiirdi. Okumaya devam ettim.
Oooo! tam benlik bir bölüm çıktı karşıma...Yine eski zamanların güzelliğiyle...Bakın siz de anımsayacaksınız o güzel zamanları:

*

Bahar hanım, bahar hanım, siz sonbaharın gövdesine
bir kere yayılın, tatlı bir kahve söyleyin kendinize
Hafız'dan, Erol Bey'den, Dede Efendi'den, efendime
söyleyeyim, hüzzamlar dinleyin, çünkü elleriniz ormanda
çalışanların feneri, pusulası gemicilerin, elleriniz güneş
burkulması, bakın kalbinizi saymıyorum, o hep bir
ay tutulması!_____

Benim ruhum çoktan gitti taş plakların olduğu zamanlara,*Yine Bir Gül Nihal* çoktan çalmaya başladı yüreğimde...

Ben bunları yazarken güneş kıyamadı bizi, hava aydınlandı...
Nenem anılardan:

"Yirmi dört saatin , yirmi dört sahibi vardır " diyordu.

Televizyonda ise şehit düşen iki askerimizin memleketlerine uğurlaması vardı. Onu dün duymamışım.

Yine içim yandı. Anaları geldi aklıma, artık hep yarım kalan anaları... Allah sabırlar versin diye dua ederken

Gök yine hiddetle gürlledi....Kafamı pencereye çevirdim güneş gitmiş..Yağmur gelecek ...

Yağmur herkese yağmaz! dedim... Hatta yağsa da herkes ıslanamaz... :(

İyi ki varsın şiir
İyi ki varsın doğa
İyi ki varsın müzik_____□

(Teşekkürler Değeli Şair *Engin TURGUT*
Mısralarınız konuğumdu. Hem de harika bir konuk. Yolunuz hep açık olsun)

Hümeyra Gün

Elifçe (corona günlükleri 17)

Sonra sabah oldu...

İlk cümleyi yazana kadar ne yazacağımı bilmeden oturdum uzun süre...

Sonra sabah oldu.. Bu cümle, çekip alıverdi anılarımın üstündeki örtüyü.

Çocukken bir türlü bitmeyen geceleri düşündüm. Yüreğin kıpır kıpır bir türlü gözlerine uyku girmez...

İki de bir Nenene: " sabah ne zaman olacak ?diye sorarsın. Oda her zamanki gibi

* Yatcez, kalkcez , sabah olcek, hadi uyu!* der...

Nedir bu kadar telaş içinde sabahın olmasını beklemek?

Ya bir bayram sabahıdır, ki çok büyük sevinçtir. Yılda bir kez alınan pabucun , kazağın, entarinin, yada küçücük bir çorabın sevinci...

Ya da okula başlamanın, oda biraz gariptir. İçinde hem sevinç , hem hüznün vardır. Bi yanın okula gitmeyi özenirken , diğer yanın evden , anandan ayrılmaya yas tutar da belli etmezsin o kısmını.

Sen koca çocuk oldun ! diyecekler ...Öyle bu günlerdeki gibi nazın da oynanmaz.

*

Şimdilerde bakıyorum da ne gece belli ne de gündüz. Birbirine karışmış zamanların içinde , küçük şeylerle mutlu olmanın sevinci de kalmadı.

Kapitalist sistem bizlere hep daha çocuğuyla mutlu olmayı öğretti...

Yani bizim çocuksu sevinçlerimizi, azla yetinmelerimizi , elimizde var olanla mutlu olmalarımızı çalıp da gitti..

Aslında o doymuş gözlerin kaçırdığı bir şey vardı.. İnsanlık tutunduğu dalı kesiyordu.Doğayı ve dünyayı harcıyarak...

Bunlar boyumu aşanlar laflar değil , işte ozon deliği kapanıyormuş , işte Ganj nehrinin suyu, içilecek hale gelmiş..

Yazı buralara nasıl evrildi gitti anlamış olmasam da biraz küçülmeliyiz, yavaşlamalı, yetinmeyi yeniden öğrenmeliyiz

*

Bu sabah menekşeye su vermek istedim baktım tomur tomur olmuş. Oysa önceden çokça açıp geçmişti.. Ama ben görevimi bu bahar yaptım, artık köşeme çekileyim dememiş.

Aklıma düştü O yürekli kadının dizeleri;

*Yaşam; bir çiçeğin,
Sabırsız bekleyişinde._____

*

Gülümsedim... Çiçeğimin gayreti bana da bulaştı. Yazmak için kendimi bilgisayarın başında buldum.

İlkin yüreğime düşen şarkıyı dinledim.

*İçindeki çocuğa sarıl / Masum değiliz hiç birimiz.□ ♪ □♪

Sonra gidip şiirin tamamını okudum...Halide Edip'e selam yollayıp...

*****

Bilir misin ay çiçeklerini?
Sabah güneşe döner ya.
Kaybolunca ufuk çizgisinde;
O hep boynunu bükerek ya.
Değiştir artık soğuk geceleri
Yeni doğan güne bir bak.
Çiçeklere, ağaçlara, güllere!
Uçmayı yeni öğrenen kuşların sevincine.
Yaşam; bir çiçeğin,
Sabırsız bekleyişinde.
Bir kerecik görebilmek güneşi!
O kısacık ömründe.
Sende dön yüzünü.
Bak ilk defa görmüşçesine
Hangi aşk, hangi acı değer?
Günü yaşyamadan ölmeye.

Yaşamaya Dair Şeyler_____Halide Edip ADIVAR

*

Güneşe döndüm yüzümü, sanki ilk kez görüyormuş gibi... Derin bi nefes aldım...

Küçük mutluluklar mı ? dediniz...

Her sabah güneşi görmek mesela...

Yok unutmuş değilim yokluk çekenleri, darda kalanları,acı yaşayanları...
Ama elimden bir şey gelmiyor, kişisel yardımlardan başka... Orhan Veli 'de diyor ki ;

*

Ne iş güç gelir aklıma, ne yoksulluğum.

Derim ki: "Sıkıntılar duradursun!"

Şairliğimle yetinir,

Avunurum_____

*

Bugünlerde *avunmak da gerekiyor direnmek için* dedim.
Bi selam da Veli'nin oğluna gönderdim...

Tekrar güneşe döndüm yüzümü, çokça Şükür! İçekerek...

Hümevra Gün

Elifçe (corona günlükleri 18)

(Sonra yine sabah oldu...)

Ben yine ilkin balkona çıktım. Sokaklar bomboştu.
Yok, hüzünlenmedim.

Düşündüm de bu sokaklarda dikkat çekmek için motosikletinin, arabasının egzozuyla oynamış yeni yetme gençlerin şamatasını...

Sokak düğünlerinin insanı zorla şıkıdım şıkıdım müzik dinletme mecburiyetini...
"Kafam şişti , of ! yetsin " feryadlarım aklıma gelince güldüm kendime.
Sahi ne çok konuşurdum kendi kendime, sanki duyacaklarmış gibi.

*

Şu an bakıyorum da kuşlar bile bu dinginlikten memnun. Sanki daha bir cesurlar. Bu arada başımın üstünde bir çift kumru pır pır uçup duruyor...O kadar yakınlaşıyorlar ki kanat şıkırtılarını duyabiliyorum.

Aklıma düşüyor Ahmet ADA şiirinden bir dize;
*Pırr diye uçuyorsa başımın üstünden birkaç kuş
Yaşıyorum demektir bu kardeşim !_____

"Yaşamak, galiba biz yavaşladıkça daha güzelleşecek" dedim kendime...

Sonra ah 'larımız geliyor aklıma , amanın nasıl da çoktu...

-Ah! daha lüks bir ev
-Ah! gidip o ipek elbiseyi alacaktım. Hem de kırmızıydı...

Elimin tersiyle kovaladım, mutlu olmamızı engelleyen bütün *Ah'ları...

Ama kul hakkının *Ah!' ları bir köşede duruyor...
Onu bizzat ahını aldıklarımızla ödeşmek gerekiyordu değil mi?

*

Neyse bu sefer kırlangıçlar , serçeler geçiyor başımın üstünden cıvıl cıvıl...Şairin dediği gibi;

"Yaşıyorum ben kardeşim!" diyorum...

Yüreğimde devam ediyor Ahmet ADA şiiri

Eski denizler onaylıyorsa sevda dizelerini
Sen yeni dizeler yaz, içindeki fırtınayı düzenle
Birileri hançerle dolaşırken, güle çalışırken
birileri
Güle çalışanları selamla kimseler selamlamıyorsa _____

*

Gülümsüyorum güne, birazdan güzel bir şarkı da düşer yüreğime...
Aaa !düştü bile ...

*Bir kuş konsa badi parmağıma □□□□

Mutluluk mu ? yok o kadar uzaklarda değil. Aha Őuracıkta , kendi yüreğimizde...
günaydın yaşam..._____□

Hümeyra Gün

Elifçe (corona günlükleri 2)

Çocuktuk Biz

Benimdi bu yollar
Benimdi ışıklar
Benimdi rüzgarda dans eden ağaçlar
Benimdi denizler
Benimdi çocuklar
Çocuktuk bir zamanlar hepsini aldı geçen yıllar _____ □

Şu an yazarken dinliyorum bu güzel şarkıyı...

Dün biz cocuktuk Bildiğiniz küçük kızlar.

Uzaklardan gelen cocukluk arkadaşım, yine cocukluğumuzun geçtiği bağ ve bahçelerimize gittik... Sabahları yaya olarak, okula geç kalmamak için çirpınan, küçük ayaklarımızın izlerini aradık.

Yolumuzun üstünde bir tahta köprü vardı , dikkatsiz bir adımla oradan dereye düşen o küçük kızı anımsadık.

Düşen kız kolundaki *Nacar saatinin camının kırılmasına üzülürken , görmüyordu dizinin kanadığını.
Neyse ki köprü artık betondandı...

Ege otları topladık. İğnelik, gelincik , ılbıda...Kavurmak için.
Birer bağ da ekşimik topladık ...Akşama harika bir salata yaptık. Ki ekşisi kendinden...

Camızlar yani mandalar yine vardı. İnekleri küçük çocuklar yayıp eve götürüyorlardı.

Bizim evin pınarını, çiçeklerini , sonbaharda ocağa koca bir kütük atıp , haşladığımız darıları , kış başına kadar yediğimiz üzümüleri , bütün kış boyunca kilerden, mutfaklardan gelen ayva kokusunu....
Ananın sacda pişirdiği yufkaları, sıcacıkken üstüne koyduğumuz tereyağının tadını...

Çocukluk arkadaşım;
_Aaa! Ananın masallarını unutma. Hepimiz başına toplanırdık. Peş peşe masal anlattırır kadıncağızı ne çok yorardık dedi ...

Sonra ben devam ettim ... Anacığım yanımda sayarak.

Yorulduğunda , elimize birer dilim yoğurtlu naneli , kırmızı biberli ekmek tutuşturur...

-Hadi bahçenin gediğine (giriş kapısına) oturun, hem yiyin hem gökyüzüne bakın. Bu anlatığım masallardaki prensler, prensesler hep gökyüzünden geçecek derdi ..

-Biz de gökyüzüne dalıp giderdik ...* dedim. Geçip gitti hepsi

Biz anılarda dolaşırken güneş batmaya yüz tuttu.Dönüş yolunda yorulduk ,cocukluğumuzun *Deve Kayası'nın eteğine oturduk.

"Bu kaya küçülmüş mü, biz mi büyüdük ? dedik.
İçten, çocuksu kahkahalarla onu da selamladık.

Bi baktık ki güzel bir kız çocuğu elinde bir çırpı, koca ineklere, camızlara "hadi yürü" diye emirler veriyor. Onlar da küçük kıza itaat ediyordu.

Adını sordum, *Defne dedi , mahcup mahcup...

-Nöbet değişimi dedik...

Çocukluğumuza bir selam daha gönderdik... Biz o an, o küçük kızdık.

Mutluydum ben dün... Nasıl da iyi geldi yıllardır süren bu güzel kardeşlik...

-Sahi !dedim çocukluk arkadaşına ...

"Bir yaşından beri neler bölüştük birlikte... Ama biz hiç kavga edip, darılmadık!

Bir daha sarıldık sıkıca... *Mezara kadar* diye fısıldadık.
İyi ki sıkıca sarılmışız o gün.

Bu günlerde sarılmak, şimdilik hayallerde kaldı.

Hümeıra Gün

Elifçe (corona günlükleri 20)

Bilmiyorum... Ben galiba daha bir duygusalım bugünlerde...
İnanır mısınız, bir deterjan reklamında Selçuk Yöntem, o çok sevdiğim sesiyle, savurgan oluşumuzu vurguluyor...
Çöpe atılan ekmekleri avucuyla tutuyor bir el , "onları köftede , çorbada kullanırdık" diyor ya...

O ses mi etkiliyor, geçmişin güzellikleri , hasletleri mi duygulandırıyor bilemiyorum, gözlerim doluyor.

Belki de Corona yalnızlığıdır garipsemem...
Ya da gidenlerin , uzakta olanlarının özlemidir...

Bu bayram böyle... Sağlık olsun diyelim...
*

Ev ıssız... Sadece Sezen bir şeyler söylüyor yanı başımda. Oysa bu gün Arefe ne çok işim olurdu benim. Çocuklarım gelecek diye heyecanlanırdım. Hele Minik kuş geldikten sonra ona bayram hediyesi almak bile, yüreğimi sevince boğardı...
*

Ev tekrar elden geçirilirdi..... Tatlılar , zeytinyağlı dolmalar, çeşit çeşit ege turşuları, börekler yapılırdı.
Kapıyı çalacak çocuklara armağanlar hazırlanırdı...Akşam vakti mezarlığa gidilir... Mezarlıkta okunan dualar eşliğinde ana babalarla, nenelerimizle bayramlaşırdı...

Çocukluğumun , gençliğimin, analı babalı yıllarımın bayramlarını saymıyorum bile... Anamın her bayram bulup, buluşturup ila bir bayramlık kıyafet giydirme telaşını... Gece bi türlü uyku tutmayan çocuk sevinçlerimi... Sabaha karşı uykuya yenik düşen çocuk yüreğimi...
Anamın gün doğmadan kalkıp beyaz tülbenti başında o güzel sesiyle ölmüşlerine *Yasin okuyuşunu...

Uyandığım halde, yataktan kalkmayıp, anamın huzur veren mırıltılarını dinleyişlerimi saymıyorum...

Onlar bir büyü misali çok uzaklarda kaldı...

Nenem yanımda yine, diyor ki anılardan ;
* Gelen kadı, giden kadıyı aratırmış*
Gülümsedim hem ona , hem kendime...

-Doğru dedim.

Nerede eski bayramlar! der dururduk.. Daha dünkü bayramları özler olduk.
Yine de "Şükür!* diyelim... Yaşıyoruz... Nefes alıyoruz...

Bu ne idiğü belli olmayan, gözle görülmeyecek kadar küçük bir virüse, kaç aile sevdiklerini kaptırdı. Kaç aile "bayram bizim neyimize" diyor, yas tutuyor şimdilerde... Yine bayramlar gelecek... Yine güzel günlerde sevdiklerimizle olacağız...

Bütün arkadaşlarımdın, değerli Öğretmenlerimin Ramazan Bayramlarını kutlar. İyi bayramlar dilerim.

Sevdiklerimizle birlikte hep güzel anılarımız olsun.

Gün geliyor o anılar, uçmak için, insana kanat oluyor. ..

*****

Saçlarıma bir kelebek değdi
takıldı gözlerim peşine.
O gitti ben gittim.
Dolaştık bahçeyi boydan boya.

Kelebek kanatlarını bana verdi.
Bi baktım uçuyordum ben de.
Bir köşede anam saçlarımı tarıyor.
Şu köşede bağ evimizin ocağı tütüyor.
Ninem sac çöreği yapmış
'soğutmadan yiyin' diyor.

Babam sebzeleri sulamış, toprak kokuyor.
Bir çocuk kahkahası duydum şaşırdım.
Benim geldiğim yerde hep ağlıyordu çocuklar...
Nasıl da özlemişim gülen çocukları.
Belki de o bendim,
ya da bir zamanlar çocuk olan birisi.

Demek ki, çocukluğumuzda saklıymış gülmeler.
Dolaştım uzunca çocukluk bahçemde.
Uzattım kelebeğe kanatlarını
gülümsedim minnetle.

'Aslında dedi kelebek,
var senin de kanatların
uçabilirsin her zaman'

Düşündüm;
hatıralardı insanın kanatları.
Sakladım hepsini telaşla zihnime
bir tekini bile kaybetmeden.
Sık sık acıyınca insan yanlarım,
hatırlarım hemen kanatlarımı...

Kelebeğin Kanatları _____ (2013)

İyi bayramlar... Elifçe...

Hümevra Gün

Elifçe (corona günlükleri 4)

Bir pencere yeter...

Bir pencere yeter bana bir tek pencere.
Bilince bakışa ve suskunluğa...

_____Furuğ Ferruhzad

Evdeyiz...Pencereden bakıyoruz hayata.. Sadece bakmakla kalmıyoruz , özüksüyoruz,
kendimizle yüzleşiyoruz... Başkalarının acı ve sıkıntılarını daha iyi anlıyoruz...

Ve, zaman zaman sıkıldım türü şımarıklıklar yaptığımız için de yüzümüz kızarıyor...
Utanmayı her gün yeniden öğreniyoruz...

Aklıma düşüyor her gün işe gidenler... Servis arabalarında sıkış tepiş....
Boğazımda lokmalar diziliyor işsiz kalan insanları düşündükçe...
Haberlerde görüyorum kuryeler gün boyu ihtiyaç taşıyorlar...
Bazı tuzu kurular onlardan çıkarıyormuş, hapisliğin stresini.
Ninem geliyor yine aklıma ;
* Elin ekmeği kanlıdır,silebilen yer* derdi sık sık...

Kendim için kocaman bir şükür düşerken dudaklarımdan, her zamanki gibi, yaprak
dökenlerin sıkıntısı yüreğimde...

Corona bile; dil-din -ırk , zengin- fakir ayırt etmezken, insanoğlu dünyanın nimetlerini
bölüşürken, neden bu kadar adaletsiz...?

Dışarıda hayat devam ediyor... Yükü;özverili, fedakar insanların omuzunda...
Doktorlarımız, sağlık çalışanlarımız, fırın işçilerimiz.... Gıda ihtiyaç marketlerinde
çalışanlar... Yani her yerde insan emeği , özverisi var...

-Evde sıkıldık mı diyoruz...?

*

Bir pencere, bakmaya
Bir pencere, duymaya
Bir pencere yeryüzünün yüreğine ulaşan tıpkı bir kuyu gibi
Tekrarlanan mavi şefkatin enginlerine açılan.
Yalnızlığın küçücük ellerini
Cömert yıldızların verdiği gece bahşişi kokularıyla
Dolduran bir pencere
Belki de konuk etmek için güneşi şamdan çiçeklerinin gurbetine

Bir pencere, yeter bana..._____□ (F. Ferruhzad

Evet bir pencere yeter her şeye.

Fırsat bu fırsat diyerek, kendimize bile kapalı olan, içimizin kapılarını, birer birer açalım.
Uzun zamandır girmediğimiz ruhumuzun odalarını havalandıralım ...

Baş köşeye kurulup oturan egomuza incelikleri, empatiyi, sevgiyi, bağışlamayı, hak
vermeyi öğretelim...

Yüzlerce çocuğa okuma yazma öğrettik , bir ego haylazına mı, dize getiremiyeceğiz...?

Bu da bizim gelecek güzel günlere hazırlığımız, olsun...

Hümeyra Gün

Elifçe (corona günlükleri 5)

Oyyy !

-Hani umut ? diyoruz ya, iki lafın başında.
İşte umudun en güzeli...

Bir Yüzbaşı gelip dışarı çıkma yasağı olan 85 yaşındaki Dedenin tarlasını sürüyor...

Bir jandarma dışarıya çıkamayan Ninenin, tarlasına dikemediği ağaç fidanlarını dikiyor...

Bir başka jandarma yine dışarı çıkamayan yaşlı amcanın tarlada kalan samanların taşıyor...

İşte budur biz olmak...!

Büyük bir imece ruhu sarıyor ülkemizi...

Umut neydi ?

Umut;

*yok deyip ,kesip attığımız, evet tam da oradan filize duran bir gerçektir...

Öyle hayal ya da sanal değil...

Gözle görülen,kalben duyulan güzel bir gerçektir...

Bizler bu kültürle büyütüldük...

Kimse şovenist bir duygu olarak algılamasın lütfen...

Bu bize ait bir özelliği...

Bakmayın kapitalist sistemin bunu unutturmaya çalışmasına...

Hadi güzel ülkem !

mayamız halen elimizde...

Çoğalalım, birlik olup güçlenelim...

Biz buyuz işte...

Çöpe atın entellerin, başucu kitabı altında, bize sunduğu ;

* Önce BEN!* bencilliklerini...

Gözlerim dolu dolu...

Ne çok özlemişiz iyilikleri,güzellikleri, eksikliğini hep hissederek...

İşte bir hayalim daha ütopya olmaktan çıktı...

Hani hep inanırdım ya;

* O iyi insanların o güzel atlara binip gitmediğine...

Hümevra Gün

Elifçe (corona günlükleri 6)

Dün bir resim gördüm ...Beni çok etkiledi... Anılarım canlandı...Yaralarım yeniden kanadı. Sebepsiz yere bir kalp kırdım... Sebep vardı aslında , tabii kendimce. ...

Sonra bir dostun sayfasında Didem Madak Belgeselini izledim...

Şair ; *Sınıfta eziyet ettiğimiz yoksul çocuğunun gözlerine baktım, o kara gözlerde acıyı gördüm...

Benim için şiir yazmak, onun gözlerindeki kocaman kara acıdan, bi çeşit özür dileme biçimi oldu *diyordu...

İşte o zaman , *yazmalıyım beni ben yapan bu anımı *dedim ben de...

Çünkü Didem Madak gibi, ben de kocaman kara gözlü bir çocuğun gözleriyle karşılaşmıştım.O kara gözlerde gördüğüm acı ,ve bitimsiz sevgi benim gönül gözümü açmıştı..._____

**Gözler Kalbin Aynasıdır **

Benim çocukluğum yeni yeni yapılaşan bir mahallede geçti.Ev sayısı azdı.. Sonrasında kalabalıklaştı... Kimse kimseyi tanımaz oldu...

Mahallede beşi kız biri erkek altı çocuklu yoksul bir aile yaşardı.Anam bağ bahçeden gelenlerle onlara yardımcı olurdu. Baba bencildi... Anne ile kızlar durmadan çapaya , zeytine, pamuğa giderlerdi.

Bazen yağmurlu günlerde onlarla sokakta oynardık. Çünkü onlar yağmur yağınca evde olurlardı.Sever ve korurduk birbirimizi...

Erkek çocuk evin ikinci çocuğu idi benden epeyce büyüktü. Sınıfta kalmış mı geç mi başlamış bilmiyorum. Ben bi şekilde ona yetiştim...Hoş o da sık sık okula gitmez , hatta okuldan kaçırdı... Kaçmasının sebebi de varmış onu da tesadüfen öğrendim...

Evde de babadan şiddet görürdü. Sanırım eve para getirmiyor diye.. Ya da babaya diklenir miydi bilmem...

Yine anam gider onu babanın elinden alıp bize getirirdi. Kanayan burnunu siler. Yemek yedirir, hatta ona bir yatak yapar geceleyin eve göndermezdi...

Ben üçüncü sınıfa giderken o da beşinci sınıfta filandı...Çok süslü , artist gibi havalı bir öğretmeni vardı...

Bir gün Öğretmenim sınıf defteri almam için beni müdür odasına gönderdi...

O sırada bi baktım komşumuzun oğlu önde ,arkada süslü öğretmeni itiş kakış öğretmen odasına giriyorlar . Durdum merakla seyrediyorum ne oldu diye...

Öğretmen elindeki değnekle itekliyor çocuğu.. Yüzünde de sesinde de bir tikslenme vardı...

Bir yandan da; *bakın, bakın! şu ellerin pisliğine, şu tırnakların kirine diyor...Cinnet geçirircesine bağıryordu...

Bir yandan da ,odada bulunan her öğretmenin, önüne önüne değneğiyle yönlendiriyordu....

Zavalılık başını utançla eğdikçe eğiyor.. . Yüzünün tek temiz yeri olan kara gözlerinde büyük bir acı ve utanç.

Daha fazla dayanamıyorum. Koşarak oradan uzaklaşıyorum.O da beni görmesin, daha da utanmasın diye...

Daha sonra da hiç bu olayı onunla konuşmadım.

Belki o, bu olayı çoktan unutup gitti. Ben hiç unutmadım. O süslü öğretmeni de hiç sevemedim.

Öğretmen olunca da o süslü öğretmeni düşünerek, çocuklarıma hep bir ana gibi yaklaştım...

Bilgiden daha önemliydi, bir çocuğun öz güveni benim için. Çünkü dersimi almıştım küçücük bir çocukken...

O yüzden terleyen çocuklarımdan sırtına ter bezi sokmaktan, saçları taramamış kızlarımdan saçını taramaktan , tırnağı uzamış çocuklarımdan tırnaklarını kesmekten hiç gıcunmadım...

Halen ziyaretime geldiklerinde anlatırlar da güleriz birlikte...

Tabii bu 70 yıllarda oluyor...

Şimdi çocukların saçları boyalı... Hatta küçücükler bile elleri ojeli dudakları parlaticılı...:)

Neyse, bu kötü olay kış mevsiminde yaşanmıştı.. Çok iyi hatırlıyorum, çünkü bizim deli oğlanın, sırtında yamalı çok eski , bi o kadarda kendine büyük gelen, rengi seçilmez olmuş bir palto vardı...

Artık bahar gelmişti...Ama ben hasta olmuş , bir iki gün okula gidememiştim...

Hastalık dönüşü okula gittim. Herkes serbest kıyafetli... Arkadaşlarıma sorduğumda; -Yakın köye pikniğe gideceğiz* dediler...

Çok üzüldüm. Hiç hazırlığım yok...

Öğretmenimin yanına koştum... Anlattım.

-Koş evine git annen bir şeyler hazırlasın. Çabuk gel *dedi.

Offf ! Ev baya da uzak...

Demiyor ki *kızım der etme, her arkadaşından birer parça , alır sana veririm. Yada hadi kantinden bir şey alayım sana.

Ah ! bi dese... Zaten ertesi gün parasını hemen getiririm...

Aksilik bu ya yanımda hiç param da yoktu...

Koşa koşa eve vardım.Kapı kilitli...

Anam babamla bahçeye gitmiş. Biz okuldayız diye.

Ağlıyorum kapının önünde...

Şimdi olsam okula geri dönmem, olur biter...

Ama, piknik var işin ucunda...

Baktım yan taraftan,

*Hişt ! ne ağlıyorsun sen diyor bir ses...

Döndüm , yine okuldan kaçmış , *bizim deli oğlan ,elinde bir çımkı, taşlara vura vura geliyor.

Durumu anlattım, güldü...

-Hadi sen bahçenizdeki kümesten yumurta getir* dedi.

O da kenardan iki üç gelincik kopardı.
Yumurtayı elimden aldı. topladığı gelincikleri ezip yumurta suyunun içine koydu...
Ben gözlerimi kocaman açmış bakıyorum. ...

Bilmiş bilmiş güldü;

_Mor bi yumurtan olacak senin...Kimsenin yumurtasına benzemeyen... Gerçekten mor
bir yumurtam olmuştu...Nasıl sevindim...

Sonra çalı çırpı toplayıp *hayatlarındaki yer ocağını yaktı, kalbura bir avuç darı serpti
Kavurmaya başladı. Patlarken de üstüne bir kağıt kapattı...

Ben de anahtarımızın yerini biliyordum, evden ekmeğimi getirdim...
Hepsini paketledi, ağabeyim gibi , beni okula gönderdi...Yüzünde işe yaramanın
gururu...

Nasıl koşuyorum ter içinde kaldım. Bizim ev yolunun yakınında,
çoktan yola düzülmüş, köye giden arkadaşlarıma yetiştim...Yorgunluk kimin umurunda.
Benim mor bi yumurtam var ...!

Demedi ki Öğretmenim,
*bu çocuk yeni hastalıktan kalktı , terlemiş mi ...

*

Halen , zaman zaman aklıma gelir de ,düşünürüm...

Güzel kalbin kimde olduğunu... En güzel yürek o süslü öğretmenin iteklediği kara gözlü
oğlanda idi... Kimsenin haberi bile yoktu...

İşte o kara gözlü oğlanın gözlerinde ben ; hem kırılmışlığı, hem utancı
görmüştüm...Hem de bitimsiz bir sevginin izlerini...

O günden sonra insanların hiç dış görünüşleri beni etkilemedi... Hep gözlerindeki
anlamlara baktım...

Hani derler ya * Gözler kalbin aynasıdır... Yalan nedir bilmez onlar..
Evet gözler, hiç beceremezler yalan söylemeyi...

Ve ben de kolay kolay yanılmam, o gözlerde gördüklerimde...

*Gönül gözü en iyi gören gözdür, diyerek....

İşte o kara gözlü oğlanın da bi hikayesi oldu. Boynumun bir borcuydu...Ödedim...

Ne denir ; *Hikayesi olan insanlar unutulmaz*

Hümeyra Gün

Elifçe (corona günlükleri 7)

Bu sabah elimde yine yine bir edebiyat dergisi var.
Ki oku oku bitmez bir hazine...
Bu sabah okuduğun ilk şiir Didem Madak dizeleriydi..

Şiir epeyce uzun.Ama yüreğime dokunan, hani vardır ya okuduğun şiirde, en çok kendini bulduğun mısralar...
İşte bu uzun şiirde kalbimi titreten bölümü paylaşmak istedim.

*Dilinin dönmediği duaları sayıklıyor
Zeyniler Köyünde Çalığışu şimdi zaman***
(..)

Geçmişim: /Romantik radyo dinleyen o eski arkadaşım
Limon ağaçlarından bahsetmek istiyorum son bir kez daha
(..)

_____Didem Madak

Çalığışu Feride, Zeyniler Köyü, Munise.. Benim geleceğimi çizen, *öğretmen olmam gerek* dedirten , güzel kahramanlarım.

O köyün mezarlığa bakan odası çok ürkütmüştü beni. Gaz lambasıyla aydınlanan evin duvarlarında büyüyen heyulalarıyla...Ardından Munise'nin ölümü...

Yıllar sonra ilk tayinim çıktığında Çalığışu'nun köyünde buldum kendimi... Kaderi yadsıyamam bu konuda çok yardım etti bana... İ
-İşte sana, Zeyniler köyünden daha bakir bir köy dedi. :)

Ama bir şey unutmuş Feride'ye kol kanat geren yaşlı Doktor Hayrullah beyi ...
Çünkü Torosların tepesinde hayatımda hiç olmadığım kadar hasta olmuşum. Günlerce ateş içinde , boğazımdan bir tek yudum su dahi geçmeden, yatmışım ...

Neyse, aldım gene sazı elime.
Yok valla, ben sadece iki mısra paylaşıp sabahı selamlayacaktım... Ne oluyor bilmiyorum yazmaya başlayınca parmaklarım beni dinlemiyor, tutamıyorum kendimi.

Evet Didem Madak şiiri...
Yok arkadaş benim radyom hiç kapanmaz. Ben halen şarkılardan fal tutan uslanmaz bir romantiğim... Yüreğine değen bir filmi defalarca izleyip, her seferinde ağlayan...

Ah ! o limon çiçeklerinin , portakal çiçeklerinin kokusundan da vazgeçemem ki ben...Hep de bahsedeceğim, sanırım ölene kadar.
Parfüm alırken bile sorarım, içinde portakal çiçeği kokusu var mı? diye...
Daha,ben bunları yazarken, koku hafızam alıp gitti beni portakal bahçelerine...

İşte budur !dedim. Kutladım o asi ruhumu
Hani *Duvarlar diyor ya eski bir şarkı.. Yok ya, duvar muvar vız geliyor ruha...

Ben, *hayat eve sığar!* derken,ruh kırıyor kirişi...
Gitmiş portakal bahçelerinde dolaşiyor, mutlu mesut...
Didem Madak şiiri dedim ya, merak ederseniz okuyun, harika bir şiir;
* Çalığışu'nun Z rapuru

Bu arada, Reşat Nuri'nin Müfettiş olarak gittiği bir köy okulunda hiç yerinde duramayan

oradan oraya zıplayan bir kız çocuğundan etkilenerek, bu romanı yazdığı söylenir...
Öte yandan da *Feride Polat 'ın yaşamından uyarlandığı da...
Bilmiyorum hangisi ama, içinden kuş geçen her şey beni heyecanlandırır.
Gelir omuz başıma bir çift kanat takar..

Çalığı ise, ormanlık alanlarda çalılıklarda yaşayan, sadece dört ile yedi gram ağırlığı
olan minicik,ötücü bir kuşmuş.
Belki de şairin deyimiyle; sabahı başlatan serçelerin arasındadır...Kulak verin sabahları
kuşların şarkısını

Fonda çalan müzik ise benim gibi uslanmaz bi romantikten Giya Kancheli

Selam olsun Reşat Nuri'ye, Didem Madak'a ve Giya Kancheli'ye...
Hepsi de bu dünyadan çıplak ayakla geçip gittiler... Ardında çiçek kokuları bırakarak.

Hümevra Gün

Elifçe (corona günlükleri 8)

Güllü Şarkılar...

Sabah bahçemden sadece tek gonca olan güllerden topladım. Çünkü bazı goncalar, bir çok tomurcukla doluydu.. .

Toplarken düşündüm, ne çok güllü şarkılar vardı.

İlkin,rahmetli Behiye AKSOY un sesinden dinlediğim *

Ayrılmalıyız Artık şarkısını anımsadım, ki *Saadet diliyorum sana beyaz güllerden* diyordu.

Off! giden sevgiliye mutluluk dileyen bir şarkı. İşte sevginin en gerçeği... İnsan sevdiğinin mutlu olmasından sevinç duyar dedim .

Aklıma düştü şimdi de , Hale Soygazi _ Kartal Tibet filmi....

Hep beyaz güller getirirdi seven, sevilene...Yaş on yedi... Yazlık sinemadayım , hani o tahta sandalyeli, başının üstünde gökyüzü, yıldız yıldız... Yanımda genç ruhlu Nenem..

Güzel Ninem genç ruhlu mu , yoksa benim hatırıma mı gidiyor anlamış değilim.

Biletleri önceden alır , *bak nenem, bu gün sinema günümüz* derdim... gece , gündüz yanımda giderdi garibim... Canım Anneannem benim !

Sinema mahallede sayılır , aşağı Nazilli'de Zafer Sineması. Biz Şiirin Evlerde oturuyoruz...

Mevsim bir yaz gecesi.. Ben yine burnumu çeke çeke ağlıyorum.

Nenem, * film o yazık gözlerine* diye iki de bir dürtüyor.

Kıyamıyor beni..

Ben de *biliyorum film* diyorum.. Devam ediyorum ağlamaya.

Neyse ki sonunda kavuştular ...Yine bir demet beyaz gülle ödüllendirdi, ön yargılı aşık sevdiği kızı. Ben de mutluluk içinde evimize gidebildim...

*

Sonra gözüme sarı güllerim ilişti...

Oyy Neşe Karaböcek geldi, yüreğime oturdu... Sesini çok sevmezdim nedense de, ama kadıncağızın kardeş ihaneti canımı yakmıştı sonralarda...

Evet sarı güllerde kalmıştım değil mi ?

Bizim, mahallecek her gece, her akşam üstü , her öğlenleyin

Neşe Karaböcek dinlememiz bir mecburiyetti...

Hem de o uzun sıcak yaz günlerinde.

*

Bozdoğan'daki ana baba evimdeyim bu defa...

Mahallenin çok havalı bir berber Abisi vardı.. Adı *Süsü Berbere çıkmıştı. Biz daha orta iki ya da üç de okuyoruz.

Bu süslü Berber Orman lojmanlarında oturan benim de okul arkadaşım olan bir kız sevir. *Abi* dediğime bakmayın, durun bi hesap edeyim , bizden olsa olasa dört , beş yaş büyük.

Tabii aşık adam , sevdiğine serenat yapacak şarkılarla... Koyuyor Neşe Karaböcek plağını , hoparlörler bangır bangır. Zaten lojman bizim evlerin karşısında.. *Duy beni, , duy sevdiğim! diyor...

İlkin büyükler anlıyor bu karşılıksız aşkı. Niye mi karşılıksız? Umut yok da ondan.Kız evin tek kızı babası orman Müdürü,ve okuyor.

Zavallı Abimiz de her Allah'ın günü bize Neşe Karaböcek'ten Niyet şarkısını dinletiyor...

*Sarı güller solsa bile bu aşk bitmez demiştin...

Gerçekten de bitmedi o *AŞK...

Arkadaşımda çok sevmiş ki *Süslü Berberimizle, lisede okurken kaçıp gittiler. Ve evlendiler.

Kızın Ailesi ilkin üzüldü filan ama , tek kızları, mecbur kaldılar kabullenmeye...

Ama bitmez denen aşk ecele yenildi ....Süslü Berberimiz kırklı yaşların sonunda ölüp gitti.

Arkadaşım üç oğulla gencecik yalnız kaldı.

Bazen,* keşke okuyup, eli ekmek tutsaydı* dediğim oluyor.

Ama yaşadığı gerçek bir aşktı. İki adımda bir rastlanmayan.. Gözlemlediğim kadar çok mutlu bir ömür geçirdiler...

Değer mi ? ....

_Bilmem kişiye göre değişir....der demez ;

Öğretmen yüreğim parmağını sallayıp, göz dağı veriyor...

Amanın! *Alman mürebbiye gibi...

Neredeyse cinnet geçirecek , ayaklarını yere vura vura , Türkçeyi unutup , *Nein! Nein ! diyecek...:)

_Aman sus! diyorum.

O ünlü lafımı tekrarlıyorum.

-ÖNCE İŞ SONRA EŞ !

Susuyor bizim Alman Mürebbiye :) Hatta gülümsüyor .

Ben de güllü şarkılar dinlemeye devam ediyorum...

Rahmetli Müzeyyen Ablamız;

Kırmızı gülün ali/alı var diyor ki amanın onun hikayesi çok acı... Hem de çok...

Hümevra Gün

Elifçe (corona günlükleri 9)

Elimi Tut Çocuk...

Dijitalden önceki resimleri karıştırıp duruyorum bu sabah.Önüme geldi 90 'lı yıllarım... Sanırım okulun son günleri...Artık ikinci sınıfa geçmenin sevinci içindeler. Tek tek yüzlerine baktım..Şimdi her biri ana , baba oldu.Şükür ki çoğunun ismini anımsıyorum...

Hele çok uzak bi kırsaldan gelen oğlum vardı.. Asla unutamadığım. Okula geldiğinde kalem ne, defter ne hiç görmemiş. Çizgi çalışmalarında nasıl zorlanıyor.Kalem oluyor elinde bir kütük.

Elini tutup yaptırmaya çalışıyorum. Hadi biraz da kendin yap deyip öbür çocuklara dönüyorum, hemen yerinden kalkıp eteğimden çekiştirip, elinde defter ;

-Örtmenim hodan mı çizcedim men ? derdi.

-Hadi yerine otur , cesaretlendirmek için de, kendin çizersin sen derdim...

Oturur, elindeki kalemle göstererek yine bağıırdı...

_Hodan mı çizcem !

_Bak Mustafa *hodan değil , *şuradan, ya da buradan dediysen de bir yıla yakın demeye devam etti.

Bende kalan adı *Hodan Mustafa* olmuştu. Ondan hiç haber alamdım mezun olduktan sonra..

Kim bilir nerelerdedir...?

Yarın 23 Nisan Bayramı 'ya... Bugünün nostaljisi de özlenen Öğretmenlik...Masum çocuklarım...

Şimdilerde ben onlara diyorum :

- Elimi tut çocuk !

*

Kurduğumuz kaleler
yıkılmış birer birer.
Biz, kumdan mı yaptık o kaleleri?
Hadi de bana çocuk.
Ben yolumu kaybettim.
Elimi tutma sırası senin.
Yol neresi, yön neresi?
Göster bana çocuk. (Elimi Tut Çocuk)

Hümeıra Gün

Elifçe (corona günlükleri13)

Bir dal beyaz çiçek ...

(..)

İster dostluk de,ister arkadaşlık
Bilesin ki sen benim için
Beyaz bembeyaz kalacaksın
İyilik gibi, dürüstlük gibi...
Belki de tertemiz bir nefes gibi...
Yani Sevgili, sana en çok
Beyaz yakışıyor, hiç kirlenmemiş ..(Beyazlı şiir)

Bu nasıl güzel bir çiçektir ki ne adını biliyorum, nede daha önce görmüşlüğüm var.

Dün akşam vakti, beklenmedik bir armağandı bana. Ben ona baktım, o bana...
Kirlenmiş... Kirletilmiş bütün renkler silindi...İnceliğin, masumiyetin rengine büründü
dünyam...

Ne diyordu sevdiğim bir şarkı :

*Bazen hayat vermek ister aldıklarını
Mucizeler hep böyle ansızın gelir ♪□ ♪□

Teşekkür ederim hayat sana...!

*

Gece bir ara ,eşim; "senin çiçeğin hiç dayanmamış, ölmüş" dedi.

Gülümsedim ona ;

"O bir kır çiçeği kolay kolay pes etmez! uykusu gelmiştir de gözlerini yummuştur "

dedim.

Sabah merak etmiş , gidip bakmış ki çiçeğim, gözlerini kocaman kocaman açmış ona
bakıyor...

Beni uykumdan uyarıp ;

" Çiçeğin sen gibi, gözlerini kocan kocaman açmış " dedi.

Bu sefer sesli sesli güldüm. Aklıma gelen bir anının da etkisiyle...

*

Kızdığımda , mutlu olduğumda , bir olayı anlatırken ben gözlerimi kocaman kocaman
açıyordum.

Sık sık söylerdi de, ben ona pek inanmazdım.

Sonradan, 80'li yıllarda okuttuğum, sınıfımdaki çok sevdiğim öğrencimle eski günlerden
konuşurken;

- Ben sizi azarlamaya kıyamazdım,hatta hiç kulağınızı bile çekmedim sanırım,
dediğimde;

Öğrencim;

" Öğretmenim siz bizlerle gözlerinizle konuşurdunuz. Biz kocaman açtığınız
gözlerinizde, kızgınlığı,övgüyü, acıyı, üzüntüyü görürdük de, hemen toplardık

kendimizi" demişti.

Ardından; " keşke kulağımızı çekseydi de bu kadar üzülme Öğretmenimiz" dediğimiz olurdu"

Ya! boşuna değilmiş değil mi ?

"Gözler yalan söylemez *

Ve

"çocukların gözünden hiç bir şey kaçmaz" dedikleri...

*

İşte bazen bir dal çiçek neler; neler hatırlatır...

Şairin dediği gibi ;

*Bir çiçek duruyordu, orda, bir yerde
Bir yanlışı düzeltircesine açmış____

Bazen bir dal çiçek nelere kadir olur...

Tutar kırılmış bir gönlü tamir eder.

Tutar bir hastaya umut olur.

Gider bir mezarın başında vefa olur...

Çiçek deyip geçmemek gerek...Çiçek deyince;

İtalya 'da ilkin çiçekçi dükkanları açılacakmış, bu coronalı günlerden sonra.

"Düşünmeye değer!" dedim.

İnsan duygularıyla yaşar ya...En çok da sevgisini belli ederken.

Yani *sevgiyi almaktan çok vermek güzeldir *derken...

Hümevra Gün

Elifçe (corone günlükleri 21)

Sabah yürüyüşümde yolumun üstündeki portakal ağaçları çiçeklerini çoktan dökmüş , küçücük portakalları oluşmuş bile...
İğdeler de çiçeğini çoktan uçurmuş.
İhlamurlar tam gençlik çağında, her dalı çiçekli... O temizliğin ferahlığını anımsatan kokularıyla sarışın sarışın gülümsüyorlar...(Bana öyle geliyor)

İsterdim ki bir dal koparıp eve getireyim... Ama olmuyor işte. Dünyanın en ferah , ana şefkatini anımsatan kokusuna; iğde çiçeğinden bile fazla alerjim var.
Karşıdan seyrettim uzunca. O rüzgarda salınan iki renkli yaprakları:
Uçları güneşten sararmış saçlarını, yenice yıkamış... Işıl ışıl parlayan bir kız çocuğunu, anımsattı yine bana.... Gülümsedim kendime

Biraz daha yürüyünce baktım cevizler de meyveye durmuş...Nar çiçekleri çıldırmış sevinçten... Kıpırmızı

Bahar veda ediyor... Yaz; o kız çocuğu gibi sarışın başını uzatıyor zamana ...

Zaman! dedim...Dur durak bilmeyen haylaz bir oğlan çocuğu...
Daha geçen gün ay karanlığa kalmıştı da, kendimi öksüz bir çocuk gibi görmüştüm...
Yeni bir ay doğmuş çoktan, en zarif hilalinde...
Farkına bile varmamışım.

Eve dönerken bizim sokaktaki ulu okaliptüs ağacına yaklaştığımda;

_Ah o tanıdık koku... Ah o, 10'lu yaşlarım...!
Gölgesinde, nefeslendiğim ulu ağaçım....!
Hepsi gelip oturdu yüreğime...

Her ne kadar okaliptüs bir bataklık ağacı olsa da , bu ağacın sokağımızda olmasından çok mutlu oluyorum. Onun kokusu Nenemi anımsatıyor.

Nazilli'deki *Şiirin Evler Mahallesi'ni bilen bilir... Benim çocukluğumda, orada her evin önünde bir artezyen olurdu. Sulak bir alandı. *Altı bataklık* diyorlardı.O yüzden hep Okaliptüs dikilirmiş.

Nenemim Bahçesinde de kocaman olmuştu. Baharda altına koyduğumuz masada nefeslenirdik. Hep derim ya *kokuların da anısı vardır...*

Okaliptüs kokusu nenem sanki.. Ondan mıdır, bilmem... Onun kokusu bana şefkatli davranıyor. Hatta daha rahat nefes almamı sağlıyor.
Gelirken iki dal kopardım. Yazarken yanı başımda duruyor.
Ara sıra uzun saçlarını okşuyorum. Kokusu elime siniyor...

Hani gül kokulu insanlar vardır ya... Her selamlaşmada yüreğine gül kokusu siner... Kendi uzaklaşsa bile kokusu sende kalan...

Öyle işte...

DOST KALEMDEN

Nenem Kokulu Okaliptüsler

İki dal kopardım
Hep yanımda duruyor
Okalıptüsler

Ben okşadıkça
Ellerime sınıyor
Nenem kokusu

Uzun saçları
Sarılıp sarmalıyor
Şiir yazarken

Nenem emsali
Şefkatli davranıyor
Bilmem nedendir

___OSMAN AKÇAY

Hümevra Gün

Elifçe (hayıtlar çiçek açmış gördün mü ?)

Bugün yanı başımda hayıt çiçekleri var. Kimi beyaz kimi mor...Sabah erkenden toplayıp geldim.

Çok severim hayıt çiçeklerini, o da fesleğen gibi , yarpuz gibi bana çocukluğumu anımsatır.

Ben bunları yazarken ,bir Baudelaire dizeleri düştü aklıma...

***

Burnuma kadar gelen hava kokular taşır
Yemyeşil demirhidilerden gelen bu koku
İçimde gemici şarkılarına karışır *** ****

Alıp Götüren Koku şiirinden...

*Duymak isterdim o gemici şarkılarını*dedim, gülümseyerek...

Hayıt çiçeklerinin kokusu da benim , çocukluğumun sarı sıcak yazlarına karışıyor sanki ...

Yağmurlar bitmiştir... Toprak yollar ısınmış...Pabuçlarını eline alır, bir koşu tutturursun gideceğin yere doğru.

Yalın ayak koşarken bir toz bulutu kalkar arkandan, genzin yanar hafifçe... Sonra nereden çıktığı belli olmayan, ince bir yel terlemiş yüzünde gezinir... Toz kokusunu bastıran hayıtların güzel kokusu içini ferahlatır...

Terden yüzüne, gözüne yapışmış saçlarını, tozlu ellerinle çekip ,soluklanırsın...

Gözün, yolun iki kenarına dizilmiş hayıtlara takılır.Bir dal koparasın gelir...

Yaklaşır bakarsın... Yüzlerce arı vızıl vızıl, çiçekten çiçeğe dolaşmaktadır.

Elini uzatmaktan çekinirsin ,ya sokarsa ? diye...

Elinin acımasından çok , bal arısının öleceğini düşünürsün.

Nenen anlatmıştır... Bilirsin... Bal arılarının rahatsız edildiğinde soktuğunu, ama sonra kendilerinin de öldüğünü...

Vazgeçersin dalı koparmaktan...

Şimşek hızıyla elini uzatırsın narin çiçeklere.... Doluverir avuçlarına, eliverek insanların bolluğunca...

Koklarsın uzun uzun... Denize ulaşır sanki toprak yollar...

Bir koşu daha tutturursun yalın ayak... Ardında bir toz bulutu bırakarak...

Hümevra Gün

Elifçe(corona günlükleri12)

(Sonra yine sabah oldu..)

Hayat zorlaşınca
Şarkı söylemek lazım □ ♪ □ □ ♪ □ □
Diyor Sezen... □ ♪ □ □

Sabah erkenden kalkmak, bomboş sokaklara bakmak o sessizliğin tadına varmak...

Balkon demirlerinde sohbeta durmuş iki kırlangıcı ürkütmeden sessizce izlemek...Bu görüntüyü zamanın elinden çalmak istemek...
Koşup telefonunu getirmek. Off ! bir de kapalı...
Geri geldiğinde kırlangıçların uçup gittiğini görmek, tek sorun buymuş gibi hayıflanmak...
Bakınırken etrafa iki kafadarı bahçedeki telin üstünde yakalamak, çocuklar gibi sevinmek...

Mutluluk içinde başını gökyüzüne kaldırıp Oktay Rifat dizeleri mırıldanmak...
*

Nedir ki bu mavilik deme
Pencereden görebildiğin kadar
Göğün kıymetini bil...***

Kıymetini bilircesine ,şükür dercesine uzun uzun gökyüzüne bakmak...

"Yaşıyorum , sevdiklerim yaşıyor! ...Özlem mi, var elbette...
Varsın olsun, ben onları seviyorum, onlar beni seviyor " diyebilmek...

Ardından ;
Şiirin son dizelerini anımsayıp
*

Güneş yalnız dirileri ısıtır
Güneşin kıymetini bil***

Demek...Diyebilmek...Ve, kendini dünyanın en şanslısı saymanın huzuruyla sabaha,
dünyaya gülümsemek...Güzelleşmek...
Selam olsun! Oktay Rifat 'a

Hümeysra Gün

Elifçe.....

Kalktım sabahı dinledim
Dudaklarımda okuldan kalma bir şarkı
Hani yorgundum yeniktim çaresizdim
Düdü - Evet dün
Dün bir kentti geride kaldı
Bu sabah bir başka kente indim

Demiş_____Necati CUMALI,sık sık paylaştığım şiirinde...

Demek zorundasın...Yaşam dirençli olmayı öğretiyor..Babasının sevgili kızı pamuk prenses bile,küçük odada,7 küçük adama hizmet ederken buldu kendini.. :)

İyisi mi,sıva kolları dikil yaşamım karşısına. O sana değil sen ona kafa tut..
Bırak masallarda kalsın prenseslik,kırılganlık..Değilsin sen artık babanın sevgili, kırılgan kızı, fedakar ananın çocuğu..Çoktan bitti çocukluk.
Çocukluk, anneyi babayı uğurladığın gün bitirmiş unuttun mu?
Artık sen çocuğunun anası kaldın sadece....

Hadi sıva kolları, Yok öyle çok yük de alma omzuna...Ama... Güçlü ol.Yıkma, yıkılma, ayakta kal..
.Gidenleri içten bir uğurlamayla veda et. Doğanları düşün...Yaşama merhaba diyen o ilk çığılı düşün.....
*****

::
Bir bebek doğuyor bir yerlerde.
Duyuyoruz ' merhaba' diyen ilk çığılı.

UMUT! bir dal veriyor incecik.
Uzanıp tutuyoruz sıkıca.
Kirlenmemiş bu ilk nefesi,
merhem misali sürüyoruz yaralarımıza.

Kol kanat geriyoruz üstüne.
Bir sen kaldın temiz diyerek.
Bir de bakıyoruz ki,
karanlık dönüşüyor yavaşça aydınlığa...

Tutunuyoruz bu incecik umuda.
Güneş ısıtıyor üşüyen içimizi.
Akıp gidiyor üstümüzden kirler.
Yeniden merhaba diyoruz yaşama...

Toparlanıyoruz...
Basıyoruz bağrımıza.
Yürüyoruz karanlıktan aydınlığa...

KARANLIKTAN AYDINLIĞA _____h.gün.

Düşün çocukları...Düşün ki,umutla dolsun için. Çocuklar için bir taş bırak sevgi yoluna.....Tek bir taş bile olsa yeter...

Ben bunları yazarken bir şarkıcı radyoda,bangır bangır bağılıyor..

"Söyle ona Sebastian
Ağzımı açtırmazın "

Bir diğeri ise,
Müzik son ses bangır bangır

"Ağzı bozuk şarkılar tuttum sana biraz ağırır
Haydi, haydi saldır saldır..."

Kalkıp kapatıyorum radyoyu...
Gördün mü,millet nasıl da tutuğunu koparıyor...
Herkes ağzını bozmuş çatır çatır kırıp geçiriyor ortalığı...

Bitti prenseslik..Duyuyor musun...Hadi sıva kolları... :))

Sonra da,İyi ki varsın,Oğuz ATAY, iyi ki uşağın Sebastian var...Yoksa insanlar birbirine nasıl laf sokuşturacaktı? .diye düşündüm...

Bi selam gönderdim....

Bu gün de böyle...Bazen saçmalamak bile güzel geliyor..

İyisiyle kötüsüyle geçip gidiyor zaman..
_"Hayat kısa kuşlar uçuyor..."

Cemel Süreya dizelerini unutmadan geçsin bakalım zaman...

Günaydın yaşam...Günaydın zaman...Gün aydın ELİFÇE.....(h.g)

Hümeyra Gün

Elimi Tut Çocuk

Daha dünyayı tanımadan,
gözlerinde öğrenme merakı,
dilinde anne ninnisi,
yüzünde mahçup gülümseme.
Gelip tuttun elimi çocuk.

Ben anlattım sen dinledin.
Başarmanın sevincinde,
Kah dağları aşttık,
kah düz yolda şaşttık.
Bazen güldük, bazen ağladık.

Yalandan hep kaçttık.
Parayı baş tacı yapmadık.
Çıkar için,hiç dost satmadık.
Emeğe saygı duyduk.
Sevgiye boyun eğdik.

Sonra;
Yollar mı, doğrular mı yitti?
Ben yolumu kaybettim çocuk.
Hadi gel çocuk, hadi!
Elimi tutma sırası senin.
Değişen nedir de bana,
biz yanlışı nerede yaptık çocuk?

Dost dedik,dost yok.
Sevgi dedik, sevgi yok.
Paraysa, bi güçlenmiş, bi güçlenmiş.
Satın almayacağı şey yok.
Kurduğumuz kaleler
yıkılmış birer birer.
Biz, kumdan mı yaptık o kaleleri?

Hadi de bana çocuk.
Ben yolumu kaybettim.
Elimi tutma sırası senin.
Yol neresi, yön neresi?
Göster bana çocuk...

Hümevra Gün

Elleri Var

Kadın incecik narindi.
Elleri apak bir nilüferdi.
Biraz telaşlı, çokça utangaçtı.
Ela gözlerinde misafirdi hep umut.

Kadın uçmayı öğrenen bir kuştu /acemi.
Yaşamsa yutmaya hazır bir ateş.
Kadın önce kanatlarını kaptırdı ateşe/yandı canı....
Unuttu gökyüzünü, unuttu uçmayı...

Durur mu yutmaya alışmış ateş?
Uzandı kadının parmaklarına.
Kadın can havliyle çekti ellerini.
Kova kova su serpti harlı ateşlere /kaptırmadı ellerini.

Unuttu kadın kırılmalığı.
Unuttu elleri ak nilüferleri.
Kanatları yoktu uçacak, olsun/ du..
Elleri var /dı kadının, kendini çoğaltacak.

Güçlendi kadın, unuttu söğüt dalını.
Vazgeçti nilüfer olmaktan.
Sardunya oldu kadın, kor ateşlerden.
Çoğaltan ellerini uzattı dünyaya..

O gün bu gündür elleri var kadının...
Benzemese de ak nilüferlere.
Elleri var kadının /ama nasırlı, ama hamurlu.
Biraz telaşlı, çokça üreten..._____ (7 Mart 2015 güncesi)

Hümeyra Gün

En Olmadık Günde

Bazen bir el sıkar yüreğini.
Daraldıkça daralır için.
Ciğerlerine yetmez olur hava.
Güneşin sıcaklığına karşın, üşürsün ya....
Giyersin evdeki en kalın hırkayı.
Yok! yine buz tutarsın.
O zaman anlarsın üşüyen yerin
ellerin değil, yüreğin.
Kalkar bahçeye inersin.
Yaklaşan kışa inat, yapraklı dallar.
Sularsın herbirini sevgiyle.
Sonra da durmadan konuşan,
iç sesine bi 'SUS' dersin...!
İşte o zaman duyarsın,
dalda şakıyan serçeyi.
Üzülme dersin kendine.
'Kırlangıçlar gitti' diye.
Bak duydun yine kanat şıkırtısı.
Ha kırlangıç, ha serçe.
Biraz sonra kedilerin gelir.
Kimi sarı, kimi siyah, kimi alacalı.
Yıkarsın su kaplarını,
doldurursun temiz suyla.
Karışıp gidersin oyunlarına.
Telefonun sesiyle koparsın oyundan.
Bir DOST selamıdır,
candan bi 'MERHABADIR' gelen.
Yüreğin ısınır birden.
Çıkarırsın sırtından kalın hırkayı.
Boğazındaki el de kayar yavaşça.
Ciğerlerine dolar temiz hava.
Bakarsın minnetle çevrene.
Bakarsın kedilerine sevgiyle..
Katılısın kuşların şarkısına.
Dinlersin telofandaki dost sesi.
Hayata bağlanırsın yeniden.
Sonra, sonra da,
gidip köprü olasın gelir.
Hepsinin, ama hepsinin ÖNÜNDE....

Hümeyra GÜN (24 Ekim 2013)

Hümeyra Gün

Eski Evler

Eski evler kadim dostlar gibidir.
Hep hazırdır seni bağrına basmaya.
Kapıları kilit bilmez.
Açar girersin..

*

Avlusuna attığın ilk adımda,
karşılar seni tanıdık kokular.
Ah! kaynayan reçel,
Anne şefkati gibi çorba,
Vefayı anımsatan kahve,
Şifacı bir el gibi
dokunur kanayan yerlerine.
İçin ısınır aniden.

*

Teklifsizce dalarsın odalarına.
Uzanmıştır çocukluğun
ak saçlı ninesinin dizine.
Gezinirken elleri saçlarında,
iyilerin hep kazandığı bir masalda
kötüleri kovarsın Kafdağı 'nın arkasına.

*

Mutfakta pişmiştir akşamın nevalesi.
Çoktan ayrılmıştır komşu teyzenin hakkı.
Hem de en yağlı yerinden.
Birazdan sokak kapısı açılır gıcirtıyla.
Gelmiştir evin babası.

*

Koşturur çocukluğun,koşturur sevinçle.
Uzatırken terliklerini,sarılırsın dizlerine.
'Bana ne getirdin 'der,açarsın avuçlarını.
Vardır cebinde mutlaka
kağıda sarılmış bir lokum
yada bir avuç akide şekeri.

*

Dışarıda kar boran olsa da, hiç üşümezsin.
Duvarlarına sinmiştir sevgiler.
Sıcaktır eski evler.

*

Zaman yorar ya her şeyi.
Yıpranır onlarda gün be gün.
Ama hiç şikayet etmeden
saklarlar anılarımızı..
Dinlemesini bilir de,kulak verirsek seslerini.
Anlatırlar unutulmuş zamanları.

*

Bilmezler ki;
çoktan gözden çıkardık onları.
Bilmezler ki;
Kadim dostlukların bittiğini.
Kimsenin ardına bakmadığını.
Kötülerin Kafdağı'ndan indiğini.
Evlerin bir türlü ısınmadığını.

Yüreklerin hep üşüdüğünü.
Bilmezler ki.....Bilmezler ki.....

_____ (4-12-2012 güncesi)

Hümevra Gün

Ey İnsan!

Kuş mu olsam,yoksa bulut mu?
Kuş olmalıyım, kuş...!
Özgürlüğe kanat açan.
Dağları denizleri aşan.
Gözü yaşlı çocukların
parmaklarına konan.
Küsmüş yüreklere şarkılar söyleten.
Bulut olmalıyım,bulut...!
Çorak topraklara yağmur götüren.
Gönül yangınlarını söndüren.
Ne kuş olup, uçabildim.
Ne de bulut olup, yağabildim.
Ola ola,bir ' i n s a n ' oldum
Odun taşımam da, harlı ateşlere,
söndüremedim yangınları.
Güldüremedim çocukları.
'Dağlar dayanmaz' denen acılara dayandım.
Dayanmakla kalmadım.
Bir de, uzaktan seyreyledim
yangına körükle gidenleri.
Yokladım elimle kalbimi,
taş mı, olmuş ne?
Sordum sonra kendime;
'Sen ne yaptın ey! i n s a n? '
Sıraya dizildi hemen
yanmış yıkılmış evler.
Sıraya dizildi ölü çocuklar.
Şikayete durdu gözü yaşlı analar.
Avuç açtı aç insanlar...
Ne çok iş başarmışım 'BEN ! '
Şaştım kendi gücüme....
Yokladım elimle kalbimi,
taş mı, olmuş ne?
Dedim ya, ola ola, bir ' i n s a n ' oldum.
Her gün biraz daha küçülen.
Kendi ağırlığınca ezilen.
İmrendim kanat açan kuşlara.
Özendim yağmur taşıyan buluta.
Küçüldüm, küçüldüm,küçüldüm.
Yer yarılrsa,yer yarılrsa, yer yarılrsa, yer ya r ı l s a.....dedim.

(29 Ağustos 2013)

Hümevra Gün

Eylül

Kuşandı sarılara geldi eylül.
Vedaları yanına katarak.
Yaprak dalla,
Kuş yuvasıyla
Vedalaştı son kez.

Hepsi helallik istedi yavaşça.
Kalmasın diye kimsenin kimsede hakkı.
Hadi yüreğim, sen de vedalaş hüzünlerle.
Kapılma eylül sarılarına.

Unutma her veda bir kavuşmadır.
Üşümesin yüreğin.
Aldanma eylül sarılarına.

Hümeyra Gün

Eylül Issızlığı

Eylül ıssızlığı düştü yüreğime
Durup durup kendimi dinliyorum...
Dalından düşüveren bir yaprak bile
Sıçratıyor beni yerimden...

Bazen bir serçe civıltısı
Ya da güneşte gerinen kedi
Koparıyor beni ıssızlığımdan
Acıktığımı,susadığımı anlıyorum...

Eylül vurgunu muydu, bunun adı
Yoksa bir *sonbahar* sızısı mı?
Aklımda yitirdiğim baharlar
Yüreğimde yetim kalmış duygular...

Şanki uzun bir yoldan gelmişim
Üstüm başım hep eylül sarısı
Ses etmese de kimseler
Yarım kalmış bir şiirle avunsam...

Konuşsa ıssızlığım sesiz harflerle
Tamamlansa yarım kalmış cümlelerim.
Dökülse hüznün dilinden bir şiir.
"Duy beni! "dese suskunluğum...

Bir şimşek çaksa ansızın
Hüzünlü bulutlar yağmura dönse
Yüreğimden akıp gitse eylül sarıları
'Bir gün herkes gider' desem / Kabullensem...

Hümevra Gün

Eylül Bir Mevsimdir...!

Rafa kaldırdım yazın savurduklarını.
Rüzgarlara döndüm yüzümü
Yüreğime yerleştirdim sessizliğimi
Eylül susmaların mevsimi..

*

Kendi ayak sesimde duydum kalp atışımı
Otların üstüne düştüm şebnem misali
Yaprakların çıtırtısına 'günaydın' oldum.
Eylül dinlemelerin mevsimi..

*

Göç yolunda süzülen kuş
Gökyüzünde yer değiştiren bulut
Okul yolunda uykulu bir çocuktum...
Eylül başlangıçların mevsimi..

*

Sen Eylül'ü bir ay san, öyle san..
Eylül koca bir mevsimdir..!
Susmalarda duymasını öğreten...
Yeniden yeniye, yepyeniye götüren...

_____ (17. 9.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Eylülün Son Şiiridir Bu

Düşündüm düşündüm de Sevgili
Senden bana, koca bir eylül kırıklığı kalmış...

Daha rüzgarlar üşütmezken
Bulutlar bile ağlamayı düşünmezken
Yüreğime düşen vakitsiz yağmurlarda
Ellerimin buz kesmesi nedendi ?
Bilmezdim bilmezdim ben Sevgili

Her kırlangıç göçünde
Sebebini bilmediğim hüzünlerde
Terk edilmiş çocuk yalnızlığında
Boynu bükük kalışım nedendi ?
Bilmezdim bilmezdim ben Sevgili

Kalabalıklar içinden geçerken
Kaybolmasın diye ıssızlığım
Yalnızlığımı sıkı sıkı sarılışım
Hep tek başıma kalışım nedendi ?
Bilmezdim bilmezdim ben Sevgili

Sıradan sevgi sözcüklerinden
Radyoda çalan bir şarkıdan
Uçup giden bir çift kumrudan
Boğazımın düğümlenmesi nedendi ?
Bilmezdim bilmezdim ben Sevgili

Belki eylülün son şiiridir bu
Belki de yüreğimin son ıslanışı
'Belki' diyorum, duy lütfen
Bilirsin ki ben sözümü tutarım Sevgili
Eğer, söz dinlerse bu akıllanmaz yüreğim

Düşündüm düşündüm de Sevgili
Senden bana, koca bir eylül kırıklığı kalmış...

Hümevra Gün

Fesleğen Kokusu

Fesleğen kokusu duyunca
çocukluğum konuk gelir.
Gamsız kedersiz,özgür...
Çok sıcaktır bizim oralar yazın.
Hem de deniz siz.
Bunaldığımda;
fesleğenleri okşardım
küçük ellerimle.
Bir deniz meltemi,
bir ilk bahar yağmuru
bırakıverirdi avuçlarıma.
Hele bir de sulandığında;
bütün bahçeyi sarardı kokusu.
Yıllar geçti...
çocukluğum alıp başını gitti.
Fesleğenler hep yanımda.
Başım hayatla her derde girdiğinde;
hemen fesleğenleri sularım.
O yüzden,her güzel şeyde
fesleğen kokusu vardır biraz.
Ya da,fesleğen kokusunda güzellik.

Hümevra Gün

Fesleğen Yağmuru

Zamansız ölüyordu fesleğenim
Bükmüş boynunu mecalsiz
güneş batarken suladım ya hep
Çok sevdiğim şairin dediği gibi...

Diğer çiçeklerden ayrıdır da yeri
Kendi gölgesine razıdır, bilirdim
Ayırmazdım hiç yanı başımdan
Derdimi bölüşür, neşemi paylaşırdı

Gezinirken elim kabarık saçlarında
Bir fesleğen yağmuru başlardı da
Yüreğim bir ege türküsüne ortak olurdu
Dünyanın dönüşü birden yavaşlardı...

Zamansız ölüyordu fesleğenim
Bükmüş boynunu mecalsiz
Uzattım ellerimi seyrelmiş saçlarına
Gözyaşları gibi döktü tohumlarını...

Savurdum elimdeki tohumları
Dileğimi fısıldadım koşup giden rüzgara
Bir fesleğen yağmuru yağsın baharda
En çok zamansız ölen çocukların, üstüne üstüne...

Hümevra Gün

Geceler Uzadı mı?

İşte bu gece de çok uzun.
Çıktım düşsel bir yolculuğa.
Her adımda gördüm
kalbi kırık bir çocuk...
Kah kanıyor dizleri,
kah soğuktan morarmış elleri...
Hüzünlü gözleriyle,
hep bana bakıyor....
Okşamak istiyorum saçlarını,
dokunmak istiyorum kırık kalbine,
yetişmiyor ellerim.
Ustalar hep tartışırlar;
Aşk iki kişiliktir
yok, tek kişiliktir diye.
Aslında sormak gerek
Hayat kaç kişilik?
Bence;
hep tektir insan.
Doğar,
tek.
Yaşar onca kalabalıkta,
tek.
Ölür gider,
tek.
Sahi hayat
tek kişilik bir oyun mudur.
İnsan yaralarını
hep kendine mi saklar...?

Hümevra Gün

Gecenin Sabahı

vakit hazan vakti...
mor renkli akşamlar
dökülüyor pencereden
odamın loşluklarında
başlıyor bir gölge oyunu
yitirdiklerim , yitirdiğim ...
hem yakın hem çok uzaktalar
bir hüzzam yokluyor yüreğimi
düşüyor geceye güz yağmurları
parmak hesabı ediyorum
'bu kaçınıcı hazan?'
karanlığa dönüyorum yüzümü...

*

bir hazan rüzgarı esiyor
bahçedeki çınar yaprak döküyor
duyuyorum hisirtisini
'Bu kaçınıcı yaprak döküşü ?'
etmiyor halinden hiç şikayet
gövdesine saklamış köskoca baharı
bilgece uğurluyor gidenleri...
ayaklanıyor hazan kırğını yüreğim
öğreniyor güngörmüş çınardan
'gönülden düşme(yenin) yitme(diğini)'

*

birakıyorum tüm hesapları
gülümsüyor anılarımda
yitirdiklerim , yitirdiğim...
hepsi yanı başımda
hiç gitmemişler gibi
bu kez bahar çiyi yağıyor
ışıl ışıl oluyor gece
pencereme vuruyor
günün ilk ışığı
gecenin sabahı oluyor...
bir serçe cıvıltısında
güneşe dönüyorum yüzümü.

_____ (27 Eylül 2018 güncesi)

Hümevra Gün

Geceyi Dinledim

Karanlık bir yaz gecesiydi...
Yine ayrı düşmüştü gece
Gümüş saçlı Ay kızdan
Öksüz-boynu bükük, suskundu

*

Oysa geceye meftundu bütün yıldızlar
Yağıyorlardı ışıl ışıl , gecenin simsiyah saçlarına
Edalı bir yıldız dayanamadı, göz kırptı suskun geceye
Nazlı nazlı kaydı , bir uçtan bir uca...
Yüz vermedi gece , ışımadi yüzü

*

Bir yaz rüzgarı bir ıslık tutturdu
'Aşk eski bir yalan...!'
Karıştırdı gecenin saçlarını ,sevecen...
Dağılmadı gecenin matemini, almadı rüzgarın selamını
Durur mu rüzgar , esip de geçip gitti...

*

Ağustos böcekleri dinler mi gecenin matemini ,
zaten kaç geceleri var ki ?
Gündüzden kalma şarkıları dudaklarında şen şakrak
Ömürlerinin ilk ve son yazını unutulmaz kılmak...

*

Gece hepten sustu , gülümsedi acı acı
'Seçilmiş bir yalnızlıktı' onunki...
Kimseler anlamıyordu suskunluğunu
(Ay kızla , siyah gece
susarak ne çok konuşurlardı ...)

*

"Sevgi" dedi gece ...
Döndü, fısıldadı yüreğine
kendine has bütün cümleleri...
(Varsın duymasındı Ay kız
Koca Mecnun , sevgiye aşık değil miydi ...?)

*

'Geceyi dinleyin !' derlerdi
Boşuna değilmiş demek ki...
Vazgeçtim tüm kelimelerimden
Kendi suskunluğumda
Geceyi dinledim ben ...

(18. 7.2018 güncesi)

Hümevra Gün

Geçerken

Nasıl insan geç kalırsa bazen yaşama,
mevsimler de gecikirmiş meğer.
Ağaçlar yaprağa,dallar çiçeğe
yağmur toprağa gecikirmiş.
Güneş sabaha naz çeker,
uzar gidermiş geceler.
Öğrendim bunu zamanla...

Sonra,öğrendim ki,
incecik bir ışık aralarmış karanlığı.
Telaşlı adımlar sararmış doğayı,
geç kalmışlıktan hesap soran.
Çoktan unutulurmuş,
'umut var' günlerin kısalığı...
Hiç hesaba katılmamış eylül fırtınası.
O da,güya hep zamansız gelirmiş..!

Göçe geçikmiş kuşlar vurulurmuş ilkin.
Çiçeklere,yapraklara gelirmiş sıra.
Gündüzler kısaldıkça ,kısalmış kelimeler
Sessizleşirmiş doğa,çekilirmiş köşesine.
Şirasını savmuşcasına, haddini bilircesine...
Öğrendim bunu da zamanla...

Öğrendim, ölü kuşların uçmayacağını.
Geç kalmışlıkların kafayı takılmayacağını.
Öğrendim, erken batan güneşlere karşın,
gecelerden yıldız toplanacağını.
Öğrendim,azdan çok yapılacağını.
Çekildim köşeme,seyre daldım dünya telaşına.
Şıramı savmuşcasına,huzuru bulmuşcasına (5- Temmuz 2013)

Hümevra Gün

Geçmiş Zamanlara...

Pazen elbiseler dikmeye otururdu annem bayram önceleri
gül desenli yerlerde elini dikerdi
anısı iğnelerde.....

Demiş_____ Barış ERDOĞAN

Her bayram öncesi benim anam da dikerdi bize mutlaka evde bulunan
pazenden,basmadan bir elbise...

'Ne şanslısınız diyeceksiniz,bayramdan bayrama da olsa yeni elbiseniz olmuş..'
Doğru..Şanslıydık...Asıl şansımız anamızdı...

Eskiden elbiseler eskimeden yenisi alınmazdı. En çok iki ayakkabımız olurdu. Ki, bazı
çocuklar yalın ayak,ya da takunya ile gezerdi...

Hatta,abisinin ayakkabısı küçük gelmeye başlayınca, erkek ayakkabısı bu
demeden,arkadaki kız kardeş onu giyerdi..

Ninem gibi diyeceğim, yine...
__Kıtlık vardı o zamanlar...!
Ya da değeri bilinirdi her şeyin...

Neyse benim anam öyle bir anaydı ki...
Çocuklarım bayramı yaşasın, bayramın diğer günlerden bi farkı olsun,küçücük de olsa
sevinçleri olsun,sevildiklerini hissetsinler isterdi....

Yeni elbise derken,yeni kumaş yoksa evde, kendi elbisesini bozar(bu bazen en sevdiği
elbisesi bile olurdu...) bana elbise yapardı,mutlaka elbiseye bir çiçek,bir kuş işler,
bayram sabahı başucuma ütüleyip koyardı.
Kardeşime de babamın gömleğinin , pantolonunun yıpranmamış yerlerinden bayramlık
dikerdi.

Şiiri okuyunca taktım anıdan kanatlarımı,gittim çocukluğuma...

Nurlar içinde yat anam.Yoktan var eden, hüzünlerden gülümsemeler çizen anam. Her
şey için çok teşekkür ederim.

Çocuklarına ana olmuş, ana olmanın illa ki,doğurmak olduğunu düşünmeyen,bir tek
çocuğa bile sevgiyi,sevmeyi öğreten tüm anaların günü kutlu olsun.

Hümevra Gün

Gel Şiirim.

şiiir nedir dedi
dedi
konuşmaktır kendinle
öyleyse gel şiiirim
dertleşelim seninle
değişiyor dünya
inceliklere yetmiyor zaman
güzelliğe ait ne varsa
yitip gidiyor birer birer
*

sevgi
zayıflıkla yer değiştirdi.
dostluklar bir kullanımlık
tedavülden kalktı kardeşlik
küfre bürünüp geldi
düşmanlık...
çık ar başköşeye gelip kuruldu
mütevazilik çoktan unutuldu
herkes ' Dev aynasına ' bakar oldu
*

bir 'Nuh ' tufanı yaşıyor sanki
silip süpürüyor her şeyi
gel şiiirim
toplayalım sele kapılanları
bir çeyiz gibi saklayalım
anaların lavanta kokulu sandıklarına
üstüne bir de kilit vuralım
olur da gerekir bir gün
çık arır verimiz tohum niyetine
verimiz gül kokulu çocuklara

Hümevra Gün

Gençliğim

Dal gibi bir vücut
bükülür çamur teknesinin altında.
Dizleri titreyerek
çık ar iskeleye.
Mola der usta.
Çöker bir yere,yakar bir sigara.
Gözleri dalar gider uzaklara...
Okuyacaktı
sıcacık aşı
mutlu yuvası olacaktı.
Sarı saçlı bir kız,bir oğlan
koşuşacaktı....
Böyle başlamıştı.
Bu gayretle bitirmişti okulunu.
İşte orada bitti her şey.
Ne sıcak yuva,ne çocuklar kaldı.
Buz gibi bir rüzgar
çarptı terli sırtına.
Titredi.
Silkindi.
Yapıştı çamur tenkesine.

Hümevra Gün

Gökte Ay

Gökte ay,dolunay.
Serince bu sonbahar akşamında.
Oturmuşum balkona.
Oy! SONBAHAR
benim büyülü mevsimim..!
Yavaşça veda mı,ediyor ne?
Sırtımda kalın hırkam.
Elimde sıcak çayım.
Radyoda,gençlikten kalan bir şarkı.
Gökte ay,dolunay....

Yüreğimde filiz filiz mutluluk.
Hem de en bireyselinden.
Hoş görün beni bu gecelik.
Ayıplamayın da ne olur.
Gülmesini unutan ÇOCUKLAR.
Bağışlayın yol gözleyen,
çaresiz ANALAR.
Bağışlayın başı önde,
yüreği darda, BABALAR..
Yok değil içimde incecik bir hüzün.
Hoş görün beni.
Bu sonbahar akşamında.
Oğul gelmiş,kız gelmiş.
Gurbet ellerden.
Sevgi dermişim kucak kucak.
Umut toplamışım çiçek çiçek.
Uzak yakın tüm dostlardan.
Bir bayram yaşamış gönlüm.
Tüm kötülöklere inat.
Sanmayın 'deliye hergün bayram'
Dedim ya, mevsim SONBAHAR.
Gökte ay, dolunay....
Derin bir nefes aldım.
İçinde ŞÜKÜR olan.
Sonra da diledim,
herkese güzel bir SABAH.
En çok da, başı darda olana.
Hem de,en aydınından.
Hem de, en AYDININDAN....

(21 Ekim 2013 gecesi)

Hümevra Gün

Gökyüzüne Kuşlar Bağışlardık

Evvel zamanlarda biz
Aydınlık sabahlara uyanırdık.
Açılırken pencereler
Gökyüzüne kuşlar bağışlardık.

Yitirdik o bilindik sabahları.
Kuşların vurulduğu zamanlarda.
Güneşin yüzünü örterken gece.
Arsız bi karanlık zorluyor penceleri.

Kuşlarla gitti kuş bağışlayıcılar.
Kanadı kırıldı güvercinlerin.
Anısı kaldı rüzgara karşı uçmaların.
Kuşlarla gitti kuş bağışlayıcılar.

Çamur gibi bir gece akarken camlardan.
Yitirdik aydınlık sabahlarımızı.
Kuşlarla gitti,kuş bağışlayıcılar.
Gökyüzü kuşsuz, mavisiz / biz sabahsız kaldık....

_____ (17.01.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Gökyüzüyle Yıkıyorum Yüzümü

oturmuşum bir göl kıyısına
su durgun, ben durgun
göle inat, bana inat
kurbağalar birbirine vurgun...
*

gökyüzü geçiyor üstümden
mavisi düşüveriyor göle
uzatıyorum ellerimi, gökyüzü avuçlarıma doluyor
gökyüzüyle yıkıyorum yüzümü...
*

bir bulut geçiyor üstümden
gözlerime yağmurlar iniyor,
eski bir baharı anımsatan...
ağlamak güzelleşiyor yeniden...
*

eteğimdeki taşlar dökülüyor bir bir göle
kırışırken gölün yüzü, hafifliyor yüküm...
çözülüyor boğazımdaki bütün düğümler
gülümsüyorum göle vuran aksime
*

bir kuş geçiyor üstümden
kanadından bir tüy düşüyor
bir şarkı dolanıyor dilime, gençlikten kalma
ruhuma unutulmuş bir özgürlük doluyor...
*

fesleğen kokulu bir rüzgar esiyor hafiften
hüzünleri ardına takıp gidiyor
gökyüzüyle yıkıyorum yüzümü yeniden
mavi bir sükut gelip oturuyor yüreğime...

_____ (11.3.2017 güncesi)

Hümevra Gün

Gönül

Hüzne çıktı bütün yolların.
Unuttun gündoğumlarını
Kaçırdın bütün sabahları
Davran gönül ömür bitiyor.

Geçip gitti leylak zamanı
Duymadın bile kokusunu.
Şakayıklar da geçti geçiyor.
Davran gönül bahar gidiyor.

Unuttun beyazı maviyi.
Unuttun gökyüzüne bakmayı.
Bak beyaz bir bulut ağıp gidiyor.
Davran gönül gün başlıyor.

Kırlangıçlar göğü sarmış.
Saksıda fesleğenler çoşmuş.
Sardunyalarda çiçeğe durmuş
Davran gönül gün aşıp gidiyor.

Bırak gülün dikenini, sen rengi anımsa.
Bırak yokuşu düzü, sen yolu şaşırma.
Olsa da keşkeler, sen günü yakala
Davran gönül, ömür dediğin bitip gidiyor. (3-5-2014 güncesi)

Hümeýra Gün

Gönülle Sohbet

Ne zaman ıssızlaşsam
boğazımda
düğüm düğüm olsa hüzün.
Gökyüzüne bakarım
uzun uzun.
Belki bir kırlangıç
yarıyordur göğü
bir uçtan bir uca.
Çoktan gitmişse kırlangıçlar.
İşte o zaman,
kağıttan kuşlar yapar,
salarım gökyüzüne..
Yeniden umutla çarpar kalbim.
Uyanmışsam çekilmez birgüne.
Yoksa ağzımın tadı.
Ruhuma yağıyorsa yağmurlar.
Hemen bir gökkuşuğu
çizerim göğe,
boydan boya.
Işıkla dolarım.
Sert bi rüzgar
kırıyorsa içimdeki filizleri.
Kalkar çiçeklerimi sularım.
Ne zaman güvendiğim dağlara
kar yağsa birer birer.
Gülümseyen bir kardan adam yaparım.
Siler süpürür güvensizliği.
Ah! gönül.
Her darbeden zaferle çıkan,
akıllanmaz gönül!
Sorarım sana;
Ya karanlık aydınlığı zaptetmişse,
hak,haksızlığa boyun eğilmişse,
sevgi,zulme yenilmişse,
kurumuşsa ırmakların suyu,
güneş bile isteksiz doğuyorsa?
Hadi! bul.
Bulabilirsen
bi çare.
Sakin 'bi sevgi şiiri yazarım' deme.
Güldürme beni gönül.
Unutma!
Yürümez lafla peynir gemisi.
Yürümez amma....
Sen bana bakma.
Yine de;
uçur göğe kağıttan kuşları.
Sula çiçekleri.
Karanlık güne
çiz bir gökkuşuğu.
Demesinler
"Hiç bir şey yapmadı "

Demeyinler.
Doğdu.
Yedi.
İçti.
Gitti.
Sen bana bakma gönöl...!
Zulme eğdirme sevgiyi.
Uçur kağıttan kuşlarını.
Belki bir gün,
yarar geçer gökyüzünü
boydan boya... /30 Eylül _2012

Hümevra Gün

Güneşsiz Zamanlara

Arkamdan yürüyor çocuk gönlüm.
Telaşlı adımlarıma
yetişmekte zorlanıyor.
Bakınıp duruyor,şaşkın şaşkın..
*

Oyunsuz kalmış sokakları
zamansız büyüyen çocukları
yüzleri gülmeyen insanları
akşamın erken indiği evleri....
Aklı almıyor bir türlü...
*

Bir eğreti kalmışlık çökmüş gözlerine...
Mavisini kaybetmiş gökyüzüne
uçmasını unutmuş kuşlara,
gün izinden yoksun gölgelere....
Bakınıp duruyor şaşkın şaşkın..
*

'Hadi diyorum'elimi uzatarak..
Yüzüme bakıyor uzunca..
Gülümsüyor belli belirsiz.
Bir veda selamı veriyor acemice..
Koşarak uzaklaşıyor yanımdan..
*

Nasıl da şanslı çocuk gönlüm.
Gidecek yeri var en azından...!
Dönüp dönüp bakıyorum geriye
Ayaklarım istemeye istemeye
karışıp gidiyor, güneşsiz zamanlara..

_____ (6 Eylül 2016 güncesi)

Hümeýra Gün

Günlerden Bir Gündü

Uzun zamandır griye çalıyordu gökyüzü.
Güneş doğmak, ya da doğmamak arasındaydı.
Sonra bir gün vazgeçti doğmaktan.
Gri'den siyaha döndü ufuklar.
Herkes 'ne oluyor' diyordu birbirine..

*

Yaşlı neneler dedeler
ellerindeki tenekeleri çalıyorlardı..
'Çocukluğumdan bilirim ben bunu. '
Sanıyorlar ki karanlık korkacak,
azad edecek güneşi..

*

Masallar çocuklukta kalmalıydı.../Desem de..
Elime verilen tenekeyi vuruyordu elim..
İnsanlar birbirine çarpıyordu karanlıkta.
Yere düşüyordu umut, sevgi...

*

En son iyilik de düştü yere..
Ezildiler ayaklar altında.
İnsan yitirdi insana ait olanı
Kala kaldı sade bir iskelet.
Herkes birbirine bakıyordu/ Şaşkın...

*

Bir çocuk sıyrıldı kalabalıktan.
Bir kuş uçtu sığındığı saçaktan.
Çocuk kuşu gördü.
'Uçuyor bakın, uçuyor! 'dedi.

*

Anka'yı anımsadı o an insan.
Hani küllerinden doğan..
Eller birbirine uzandı karanlıkta,
sıvazlıyordu herkes başkasının yarasını.

*

Biri eğildi, yere düşen iyiliği aldı
el yordamıyla..
Uzattı önüne çıkan birisine.
Bir diğeri yerdeki umudu aldı:
Yaralıydı, kırıktı..
Aldı onu kuş uçuran çocuğa verdi..

*

Neneler dedeler durmadan teneke çalıyordu.
Önce aydınlanır gibi oldu ufuk...
Sonra güneş doğmaya yeltendi..
İnsanlar giydi insan yanlarını...

*

Masal bu deme..
Masalsız da yaşanmıyor ki..
Hâlâ elime verilen tenekeyi vururken elim.
Nenelerin, dedelerin yanına yazılırken yerim..
Günlerden bir gündü işte...

_____ (22 Temmuz 2016 güncesi)

Hümevra Gün

Güz de Bitmiş

Doğa *Lal zamanında...
Yapraksız ağaçlarda üşüyor serçeler...

`İyyim !' diyorum
İnanmıyor , kendim kendine...
Bu sefer işaret parmağımı sallıyorum
Bir güzel azarlıyorum;
'Düşürme süngünü yere !'

*

Sağ elime yapışıyor sol elim
Fışıldıyor, kendim kendine
*Öğretmenlik bitmedi mi ? *
Şaşırp, indiriyorum işaret parmağımı
Kızarıyor yüzüm...

*

Bir kış rüzgarı ilk kez yokluyor yüreğimi
Ansızın anlıyorum ;
Güz de bitmiş...!
Artık yazlardan ördüğüm ,
kalın şalı sarıyorum üşüyen yüreğime...

*

Gözlerim arıyor ufukta
Beşinci bir mevsim ...

Hava bulutlanıyor.
Bir kış yağmuru başlıyor inceden inceden...
Bu da geçer hu ! diyor , kendim kendine
Bir şükür düşüyor gönlüme
Gülümsüyorum ömrümün kışına...

_____ (6.1.2019 güncesi)

Hümevra Gün

Hadi Çocuk!

Bak çocuk, iyi bak!
Kara kargalar çalmış güneşi.
Bu kargalar arsız çocuk, pek de akıllı.
Hiç benzemiyor masaldaki kargaya.
Kaptıkları her lokmayı yalayıp yutuyorlar.

Bak çocuk, iyi bak!
Kaf dağından inmiş kovduğumuz devler.
Bir dudağı yerde bir dudağı gökte.
Yedikleri insan eti, içtikleri alın teri.
Doymazlar hiç, duymazlar hicap.

Hadi çocuk, hadi!
Güç ol, kuvvet ol ürkütelim kargaları.
Kovalım devleri kaf dağına..
Masal bu ya deme sakın.
Unutma her masal gerçeğe yakın.

Hadi çocuk, hadi!
Yağmak isteyen bulut gibi geldik sana.
Düş kirpiklerimize yağmur ol, ak (LA) çocuk..
Kırık kanatlarımıza merhem ol, uçur çocuk.
Otur yüreğimize umut ol, yaşat çocuk! (20 Mayıs 2014 güncesi)

Hümeyra Gün

Hangisi Düş?

Bir düş gördüm sanki
bir karabasan.
Etrafım kalabalık
insanlar koşuyorlar.
Gülümsemek daha icat olmamış.
Hoşgörü de ortalarda yok.
Herkes kızgın öfkeli.
Ama elleri kolları hep dolu.
Sanki kıtlık çıkacak.
Durup selamlaşmaya vakit yok.
Bi hız,bi hız.
Hepsi 'daha çoğu' istiyor.
Kulaklarım uğulduyor.
Şarkılar bile öfkeli,saldırgan.
öç alma telaşında.
Evler sefer taşı gibi üst üste.
Yaşantılar birbirine karışmış.
Kimsenin kimseyi tanıdığı yok.
Dünya sanki bir yarış alanı
insanları yarış yorgunu.
Başım dönmüş bu hızdan.
"Hayırlara çıksın "diyerek
uyandım bu rüyadan.
Oysa ne güzeldi dünya.
Ne hız vardı,ne yarış.
İnsanları güler yüzlü sevecen.
"Bencillikle " tanış bile değildi.
Evler omuz omuza dizili.
Komşuda pişen bize de düşerdi.
Serin taşlıklarında
kırk yıl hatırlı kahveler içilir
neşeler,kederler bölüşülürdü.
Münir Nurettin;
"Bir tatlı huzur " almaya gelirdi.
Yediğimiz içtiğimiz daha tatlıydı.
Of! karıştırdı şaşkın kafam.
Hangisi düş,hangisi gerçektir?
Unuttum!

Hümevra Gün

Hayata Teşekkür Etmek

Yaşlı bir kadın taşındı mahalleye.
Bu sabah selamlaştık.
Bir kek çırptım hemen.
kaybolmasın diye 'komşuluk'
Sevinçle karşıladı beni.
Evine çoktan sinmişti
tek başınalık.
Yaşlıydı kadın,anımsattı anamı.
İçildi çaylar,uzadı sohbet.
Nasıl da memnundu geçmişinden.
Kocasını anlattı uzun,uzun.
Epeyce de, olmuş göçüp gideli.
'Yeniden dünyaya gelsem
Başkasını istemem asla.
yine sevdiceğim olsun yanımda'
dedi,gözleri dolarak.
Kadın yürekli....
Kadın bilge....
Düşündüm;
yitirdiği adam
ondan da bilge.
Ne mutlu göçüp gidene.
Koşulsuz sevdirmiş kendini.
Gün günden büyütmiş kadını.
Tek başınalık bile
soğutmamış yüreğini.
Sarılmış yaşama dört elle.
Yitirdiğini hep yanında sayarak.

Hümevra Gün

Her Şey Sesinde Saklı

Sesini duyunca...

Ansızın kanatlanır serçeler...
Bir ince esinti dolaşır yüzümde
Sabahın kokusu gelir
Diner içime yağın yağmurlar
Bir gökkuşağı doğar ufkumda
Ben altından geçiveririm

Sesini duyunca...

Açar portakal çiçekleri
Çocukluğumun sokaklarında
Kokusu siner saçlarıma.
Ben avuçlarımı açarım
Gökyüzünden bir yıldız düşer
Öksüzlüğüm bitiverir...

Sesini duyunca...

Acıtmaz olur canımı yalnızlık
Hüzzam düşmez şarkılarıma
Havalanır yüreğimde güvercinler
Yıkılır bütün duvarlar
Gökyüzü içeriye dolar
Çocukluğum elimden tutuverir ...

Hümevra Gün

Hoş Geldin Kar Tanesi!

Mevsim bahara durmuştu, cemreler bile düşmüştü.
Seni karşılamaya koştu yüreğim bildiği dilde.
Düşündüm, nasıl anlatsam seni?
Yakışıyordun tertemiz bir kar tanesine.

Babam; berekettir, bolluktur derdi, baharda yağan kara.
Bir kar tanesiydin sen, ansızın avuçlarımıza düşüveren...
Ürkek, savunmasız, kirlenmemiş.
Hoş geldin geldin kar tanesi, sefalar getirdin bize..

Sen düşerken dünyaya, kutsal bir sessizliğin müziğiymiş duyulan.
Dağları, taşları bile selama durduran.
Anladım işte o an, avuçlarımıza düşen kar tanesi
Işıl ışıl gözlü bir kızdı / omzunda kanatları vardı, umuttan....
Melekler mi üflemişti seni dünyaya,
Git, giderken bir tutam beyazlık götür diyerek...?

Bir teleş sardı içimi.
Nasıl korunurdu ki bu beyazlık?
Dünyada bütün renkler kirlenirken.....
Aldım götürdüm seni, bir eski zaman ninesine.
Kutsasın dualarıyla, kirlenmeyesin diye...

Kulağına okuduğu ninniye, koydu güzel bir ömrü.
Koydu yüreğine çokça sevgiyi
Bilmesin diye, ne kin, ne de düşmanlık...
Verirken kucağıma seni, fısıldadı yavaşça
"Yolu hep sevgiye çıkacak! "

Katıldım eski zaman ninesine, tüm kalbimle.
Yürekten bir AMİN! çekerek.
Büyü dedim, hem analı, hem babalı.
Sahip çık yüreğine konulanı.
Unutma! Dünyayı sevgi kurtaracak...

Bir kar tanesiydin sen, baharda avuçlarımıza düşüveren.
Gelip de, beni akpak düşler gördüren.
Yaşamak ne güzel dedirtip, bir de şükür çektiren.
Bir kar tanesiydin sen, beyaz bembeyaz....
Yorgun yüreğime yeni, yepyeni şarkılar söyleten....

_____17 Nisan 2016 güncesi

Hümevra Gün

Hoş Geldin!

Bu sabah
sonbaharda vedalaştığım kırlangıç
camımı tıklattı.
Kanatlarında umut,
ağzında bahar cıvıltısı,
yüreğinde taşınma telaşı....
Hoş geldin!
uzun yolların yolcusu,
hoş geldin dedim.
Kırlangıcın cesareti, neşesi
bulaştı günüme.
iyi geldi kış yorgunu gönlüme (20-6-2012)

Hümeyra Gün

Hüzün Kuşu

Deniz'e...

Ben hep hüzünler büyüttüm
içimde senin için.
küçüktüm,
resmini gazetelerde gördüm.
koştum babama;
sordum "bu kim ?" diye
"Anarşist'miş" dedi, hayıflanarak.
o ne ki ? diye düşündüm.
sonra anladım kendimce....

resmin bana baktı,ben resmine.
gözlerin ,gururla bakan gözlerin
hiç de kötü değildi.
o gün ben
hüzünle tanıştım Deniz.
rüyalarım girirdin her gece.
çırpındı yüreğim
seni korumak için.
'Deniz ' diyorum.
çünkü sen hep genç kaldın.

sonra onurunla gittin ..
'Bizim Deniz' oldun.
çocuk kalbim o gün
söz verdi kendine.
bir oğlum ya da kızım olmalıydı.
onurunu senden alan.
ben sözümü tutum.
bir 'Deniz ' büyüttüm.

ama sen 'Bizim Deniz'
yüreğimin köşesinde
bir hüzün kuşu gibi
çırpır durursun hala.
ne dersin;
ben bu yüzden mi
hüzünler büyüttüm, hep içimde ?

Hümevra Gün

İçimdeki Nahif Çocuğa

Ben bir eski zaman kadınıyım.
Mecnun misali, aşka aşıktır yüreğim
Aklım ermez benim, yeni sevdalara
Sevmekten doğan sevinçlerim vardır
İnanırım, masum aşklar ülkesinin, varlığına...

Ben bir eski zaman kadınıyım
Özler dururum eski mektupları
İsterim ki zaman dursun, beklesin
Uzaklarda kalmış bütün zarafetleri ...

Ben bir eski zaman kadınıyım!
Kabullenmez yüreğim yeni şarkıları
Hani, sevgiliye siz diyenlerden...
İncelikli şarkılarım vardır, benim...

Ben bir eski zaman kadınıyım
Anılarım, sandıkta unutulmuş fotoğraflar gibi...
Siyah beyaz, biraz da soluktur benim
Kıyamam unutmayı, yaşarım yeni baştan...

Ben bir eski zaman kadınıyım
Kimseler duymadan, gülerken ağlarım.
Yıpranmış günlerimi sabırla yamalarım
Azları çok yapmak ustalığımdır, benim...

Ben bir eski zaman kadınıyım
Şanmayın ki çok yaşlıyım
İçimdeki kırılğan çocuk çok nahif
Bir türlü kabullenmiyor, bu hoyrat dünyayı...

Yapışıyor elimi, üflüyor zamanın tozunu
Götürüyor beni unutulmuş yıllara
Seriyor önüme özlediğim tüm incelikleri
Ben bir eski zaman kadınıyım artık
Haberim yok ne yaşımdan, ne de adımdan...

Hümevra Gün

İçimden Konuştuklarım

İnsan bazen kendine fazladır
otur kendinle, kalk kendinle, konuş kendinle...
çöz çöz, yeniden dola kendini
İyi ki içimden konuşmayı öğrenmişim..!
fazladır işte insan kendine, gerisini sen anla...

başım döner gökyüzüne bakmaktan.
ağıp giden bulutları hep uğurlayan olmaktan
ufku yarıp giden kuşu takip etmekten
çiçeklerin etrafında dönüp duran arılardan
Yorulur insan, yorulur en çok da kendinden...

unutmak istersin, hatta kendini bile
gel gör ki bir de unutamamak vardır ya.
geçmiş bi türlü gitmez, gelecek gelmez.
yorulur insan, insan olmaktan...
derler ki çağın modası : Depresyon!

oysa yaşam yorgunu yaslı yüreğim
zalimlerle aynı dünyada yaşamaktan.
çocukların gülmediğini bilmekten
pazara düşmüş her şeyi görmekten
utanır işte insan, utanır! gerisini sen anla...

Nenem ses verdi uzaklardan
"Olmuşla, ölmüşe yok çare..Toparlan!"
kalktım yerimden, gidip radyoyu açtım.
pencere kenarındaki çiçeklere su verdim.
balkonun kenarında bir kuş, göz göze geldik...

sonrası mı ? Sonrası hiç !
herkes kendi penceresinden bakıyordu
radyoda eski bir şarkı, sevdadan ağlıyordu
gök gürlüyor, ay dolunay oluyordu
yaşam devam ediyordu... Biz yaşıyorduk...!

Hümevra Gün

İnsan , İnsanda Avunur

`Uyku ! ` diyorum
`Boşa geçen zaman sanki'
Ki, sonunda dalacağız
O uzun malum uykuya...
Açıyorum odamın perdelerini
Yapraksız ihlamurda uyuyor bir serçe
Üşümüş, başı kanadının altında.
Oysa sabahı kuşlar karşılardı değil mi ?

*

Güneş daha doğamamış...
Buz kırağı bir sabah
İnsanlar geçiyor sokaktan
Elleri eprimiş ceketlerinin cebinde
Kaygılı başları, kendilerine hep ağır...
Akşama eve götüreceği nevale derdinde.
Duramıyorum sıcak odalarda...

*

Aıyorum kendimi buz kırağı sabaha
Önüme çıkıyor simitçi çocuk.
Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme
Belki de , geceden kalan mutlu bir rüyanın içine...
Alıyorum bir kaç simit
`Annesi mi , örmüştü sırtındaki hırkayı,
üşümesin diye çocuk..? `

*

Köşeyi dönüyorum
Sıcak ekmek kokusu karışmış havaya
Buğulanmış fırının camları
Raflara dizilmiş ekmekler , gel de yeme !
Çocukluğumu anımsıyorum
Anamın gün doğmadan pişirdiği
ekmeklerin tadı damağımda ...

*

Bakıyorum, yine erken açmış ,
Ahmet Usta çay ocağını
Yedekteki su çoktan kaynamış, çay demini almış
Uzatıyorum elimdeki simitleri.
Kırış kırış olmuş yüzü aydınlanıyor, gülüyor dost gözleri
`Gözler ` diyorum, `hep aynı kalıyor...'
Avunuyor insan, insanda...

*

Güneş doğuyor
Bir sığırcık sürüsü geçiyor başımın üstünden
İçim ısınıyor buz kırağı bir sabahta.
Alın terinin öyküsü düşüyor gönlüme.
Kelimeler üşüşüyor parmaklarıma
`Hayat akıp gidiyor' diyorum

Uyuyanlara
'Zaman geriye bakmaz. Uyanın ! '

_____ (11 .1. 2019 güncesi)

Hümevra Gün

İnsan Neden Azalır?

Mazlumların ahında
Çocukların gözyaşında
Azalırken insan
"Kalbim, diyorum.
Nefes al. Öleceksin! "
*

Sonra utanıyorum kendimden.
Kalbim, bağışla beni.
Sen günde kaç nöbet ölürlen...
Benim ellerim yaşamın yelesinde.
*

Zemheride açan nergis
Başımın üstünde dolaşan bulut
Kış günü cıvıldaayan serçe
Ansızın gülümseyen çocuk
Beni benden aliveriyor / Çoğalıyorum...
*

İşte tam o anda
sızladığını duyuyorum yeniden / Tükeniyorum
"Kalbim, diyorum
çoğalmak duruken
Neden azalır insan? "

_____ (24.12.2016 güncesi)

Hümevra Gün

İyi ki Varsın

Dostumdun sen.

Tüyden hafif eli hep omzumda,
Ağırlığıyla ezmeyen, varlığını bildiğim.
Yağmurlu günlerin gözyaşlarını toplayan
Kararmış göklere yedi renkli kuşaklar çizen
Umutsuz zamanlara muştı kuşları salan
Uzun süren kışlara inat yaz çiçekleri diken
*

Dostumdun sen.

Sırrı dökülmüş aynalarda kendimi gösteren
Çıkmaz sokaklara yeni yollar döşeyen
Pes ettiğim yerlere kanatlı atlar bırakan
Ben, sevgiye emek şiircikleri yazan
Yazarken de mangalda kül bırakmazken
Karşılıksız emeğiyle beni günbegün büyüten
*

Dostumdun sen.

Ayak izlerimi takip eden
Daha düşmeden elimi tutan
Yolumdaki taşları da toplayıp giden
Ben ,methiyeler düzerken şansıma
'Düşmedim ayaktayım! 'derken yaşama
Kendi sessizliğinde 'yola devam, devam! ' diyen
*

Dostumdun sen.

Gölgesinde dinlendiğim ağaç, suyundan içtiğim pınar
Varlığı zenginliğim, yokluğu düşkünlüğüm.
Daha neyim, neyimdin bilemediğim
Sayamadığım...
*

Dostumsun sen!

Di'li geçmişlere gömmeye kıyamadığım
Çok geç kalmadan 'iyi ki varsın' dediğim.
Dostumsun sen!
Geniş zamanlara yaraşan...
*

Dostumsun sen!

Daha ne diyeyim?
"İyi ki varsın! .."
"İyi ki varsın! " dediğim...

(23 Eylül 2013-)

Hümevra Gün

Kadın

Ortamda bir sessizlik olsa
kız doğdu diyerek,
daha doğduğunda öğretirler susmayı.
Erkek kardeşlerinle büyürken
sen kızsın diye
yasakları tanıtırlar.
Evlilik yaşına geldiğinde
pek dinlenmez gönlünün sesi.
Zaten yasakların arasında
büyümez ki sevgi çiçeği.
Verilirsin uygun bir adama.
Yuvayı dişi kuş yapar diyerek
çocuklar doğurursun
adı sana sorulmadan konan.
Bazen de cennetten çıkmışla tanışırsın.
Sesini çıkaramazsın.
Sen daha doğduğun gün öğrendin
susmayı....
Hem kocan değil midir,
döver de sever de?
Hem sen kadın değil misin,
kan içse, kızılıcık şerbeti diyen?
Öğretmediler mi sana,
başkalarının ayıbından utanmayı,
utanmazlar arsızca gezerken bu dünyada...?

Hümevra Gün

Kanat mı Gerek?

Gitmek bir eylemken
Eylemsizdir zaman...
Susmaların sesizliğinde,
yaprak bile kımıldamaz.

Gitmek bir umutken
Alaca karanlıktır zaman.
Görünmez ne yol,ne de iz.
Uçmaz olur bir tek kuş.

Sonra bir rüzgar eser hafiften.
Göz kırpar küçücük bir ışık
Ağaran zamanlarda /
göğü yarıp gider bir kırlangıç.

Sessiz bir devrim yaşanır.
Yıkılır imkansızlığın kaleleri.
Güneş doğar yüreğine.
Yaşam tutar elini yavaşça.

Eyleme dönüşür gitmeler.
Farkında değildir kimseler...
Kanat sen,gökyüzü sen
Yol sen, rüzgar sen.

Alır başını gider mutsuzluk...
Gitmek için kanat mı, gerek? _____(12.7 2015 güncesi)

Hümevra Gün

Kapatıyorum Penceremi

Zor zamanlardan geçiyorum.
İçimin mevsimleri kurak.
Çölleşmiş topraklarıma
can verir mi,dersiniz?
Gözlerimden düşen yağmurlar..

Halbuki mevsim sonbahar.
Benim büyüğü mevsimim
bilirsiniz...
Güz yağmurları da başladı çoktan.

Neden düşmez bir damlası,
gönlümdeki çatlamış topraklara..
Her sabah umutla açarım penceremi.
Uzun uzun bakarım gökyüzüne.
Onun da rengi mi,kaçmış ne?

Arar gözlerim kırlangıçları.
Oysa biliyorum onlar, çoktan gitti.
Ufku sarmış kara kargalar.
Bi gürültü,bi gürültü...
Hem de sürüyle uçuyorlar...

Yalnız uçmaya yürek ister değil mi?
Kapatıyorum açık penceremi.
Saklıyorum umutlarımı bahara.
Bekliyorum kırlangıçlarımı.

Bekliyorum,
bi damlacık da kırlangıç cesareti.
Kapatıyorum penceremi.
Saklıyorum umutlarımı gelecek bahara.
Gelecek bahara,gelecek bahara...(2 Aralık 2013 güncesi)

Hümevra Gün

Kar Yağıyor...

* İncecikten bir kar yağar, tozar Elif Elif diye...* Karacaoğlan

Kar yağıyor dünyanın bu tarafına
Beyaz kelebekler gibi düşüyor
Bütün renkler arınıyor kirinden
Masumiyet yeniden anımsanıyor...
*

Kar yağıyor dünyanın bu tarafına
Tozuyor çocukların üstüne * elif elif...
Kiminin ceketi incecik, kiminin hiç yok
Bazılarının pabucu delik, çorapsız bazısı
*

Çocuk bu ya, gözü hep oyunda
Karışmak istiyor bu sonsuz beyazlığa
Hem de en çok onlar yakışırken beyaza
Yol vermiyor dünyanın kirli eli, sırtkan yüzü
Oyun dışına atıveriyor çocukları...
*

Oysa hiç biri ne hile yapmıştı
Ne de yasak çizgiye basmıştı
Kural koyandan bozandan hiç değillerdi
Neden cezaya kalan hep onlardı?
*

Kar yağıyor dünyanın bu tarafına
Lapa lapa yağıyor, ağarsın diye dünya
Torak ağarıyor, ağaçlar ağarıyor
Çocuklar kendiliğinden akpak zaten...
Bir oyunbozana yetmiyor karın ağartısı!
Beyaza zıt güdüyor mızıkçı yüreği...

_____ (9.12.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Karanlıktan Aydınlığa

Güneşsiz sabahlara uyanıyoruz
El yordamıyla yürüyoruz.
İliklerimize kadar üşüyoruz.
Hem de sıcak odalarda.

Üstümüz başımız kir içinde.
Su var, sabun var.
Bu ne iştir?
Birden anlıyoruz...

Arıtmıyor bu kiri,
ne sabun, ne su.

Yolunu kaybetmiş bir yolcu,
Umudunu yitirmiş bir aşık gibi
dolanıp duruyoruz....
Tam bitti derken herşey,

Bir bebek doğuyor bir yerlerde.
Duyuyoruz ' merhaba' diyen ilk çığılı.

UMUT! bir dal veriyor incecik.
Uzanıp tutuyoruz sıkıca.
Kirlenmemiş bu ilk nefesi,
merhem misali sürüyoruz yaralarımıza.

Kol kanat geriyoruz üstüne.
Bir sen kaldın temiz diyerek.
Bir de bakıyoruz ki,
karanlık dönüşüyor yavaşça aydınlığa...

Tutunuyoruz bu incecik umuda.
Güneş ısıtıyor üşüyen içimizi.
Akıp gidiyor üstümüzden kirler.
Yeniden merhaba diyoruz yaşama...

Toparlanıyoruz...
Basıyoruz bağrımıza.
Yürüyoruz karanlıktan aydınlığa....(20-12-2013 güncesi- H.GÜN)

Hümeyra Gün

Kelebeğin Kanatları

Saçlarıma bir kelebek değdi
takıldı gözlerim peşine.
O gitti ben gittim.
Dolaştık bahçeyi boydan boya.
Kelebek kanatlarını bana verdi.
Bi baktım uçuyordum ben de.
Bir köşede anam saçlarımı tarıyor.
Şu köşede bağ evimizin ocağı tütüyor.
Ninem sac çöreği yapmış
'soğutmadan yiyin' diyor.
Babam sebzeleri sulamış, toprak kokuyor.
Bir çocuk kahkahası duydum şaşırdım.
Benim geldiğim yerde hep ağlıyordu çocuklar...
Nasıl da özlemişim gülen çocukları.
Belki de o bendim,
ya da bir zamanlar çocuk olan birisi.
Demek ki, çocukluğumuzda saklıymış gülmeler.
Dolaştım uzunca çocukluk bahçemde.
Uzattım kelebeğe kanatlarını
gülümsedim minnetle.
'Aslında dedi kelebek,
var senin de kanatların
Uçabilirsin her zaman'
Düşündüm;
hatıralardı insanın kanatları.
Sakladım hepsini telaşla zihnime
bir tekini bile kaybetmeden.
Sık sık acıyınca insan yanlarım,
hatırlarım hemen kanatlarımı

16 ağustos -2013 (Anneme rahmet dileyerek)

Hümevra Gün

Kendime Not....

Koku deyince aklımıza hep kötü kokular geliyor...Yanık kokusu, elma kokusuna sinmiş ölüm kokusu,boynuna kadar pisliğe batmış kötü kalplerin kokusu...Kan kokusu... Ama bu kokulara haksızlık...Öyle kokular vardır ki,haklı kazançlar uğruna akıtılan ter kokusu, bizi geçmiş günlerin güzelliğine götüren reçel kokusu,bağ bozumunda kaynatılan pekmez kokusu, ekşi narın, ekşiye dönüş kokusu,tarhana kokusu şifacı bir el olur, alır götürür çocukluğumuza, merhem olur yaralarımıza..

Kaç gündür midem ağrıyor üzüntüden...Bahçeden nane topladım çay yapmak için. Okur yazarken yanımda bir tabak nane duruyordu,kokusu burnuma gelince, küçük bir kız oldum yeniden.Babamın okumam için üstünde titerediği küçük kızı.

Bağ bahçe işine yardım edeyim dediğimde, 'git sen ağacın gölgesine otur kitabını oku, işi bana bırak 'derdi babam.

Bağ evimizin etrafında yarpuzlar vardı, mis gibi kokan...Nane kokusuyla özdeşleşti bu sabah...

Ne güzeldi o yıllar...Kimsenin kimseyi öldürmediği, ölümü geçtim, ağızlardan kötü bir sözün bile çıkmadığı...

Derlerdi ki büyüklerimiz; 'Ağzınızdan çıkacak kötü sözler,gelir sizin yakanıza yapışır....' İnanırdık biz de...Korkardık kötülük düşünmekten.Yok,iyi olmamız sadece kendimizi korumaktan geçmiyordu...Sevginin, bölüşülmenin güzelliğini öğrenen çocuklardık biz.Bakmayın şimdilerde unutulduğuna...

Bu sabah gün doğdu her zamanki gibi. Ağarmadı içimizdeki gece. Kötülerin hiç bir şeyden korkmadığı, burnuna kadar pisliğe, haksızlığa batmış bu dünyada..

Tek başına,yeterli gelmedi yarpuz kokusu.Kalktım, kaç gündür bekleyen tarhanayı koydum ocağa,belki iyi gelir diyerek...

Kaynıyor yavaş yavaş...Bütün evi sardı kokusu. Güçlü ol dercesine...

Şairin "Kötülerin büsbütün egemen olduğu namussuz bir çağ bu biliyorsun" Demesine karşın, İYİLERİN GÜCÜNÜ hatırlattı bana..

Onlar değiştirecek birgün dünyayı....Bu yolda düşeceğiz, canımız yanacak ama, mutlaka sabah olacak.,Ağaracak karanlık dercesine,iyi geldi yarpuz kokusu, tarhana kokusu.

Yok,iyi oldum, unuttum herşeyi sanmayın...İyi değilim.Güzel kokulardan medet umdum sadece...Hani dertli deli olurmuş ya...

Bazı kötülükler, kötülükler asla unutulmaz...Ama hatırladım 'İYİLERİN GÜCÜNÜ...'

Birlik olalım diye fısıldadım bir dua niyetine...

Hümeyra Gün

Kendimle Hasbihal...

Kendi yağında kavrulan,
azı çok yapan bir evde doğdum ben.
Olmadı hiç bir zaman
'Bir elim yağda bir elim balda '

Ama bir anam vardı... / Değme zengin evlerinde olmayan.
O yüzden hep varlıklıydı benim dünyam.
Ne üşüdüm kış günü,soğuk evde.
Ne de ıslandım,şemsiyesiz yağmurda..

Öğrendim erkenden azdan çok yapmaları.
Sonra bakındım yüreğime,ne var ne yok diye..?
Sevgi vardı çokça, nerdeyse taşacak kadar.
Anam koymuştu ilk tohumları... Unutmadım hiç.

Aradım taradım,bulamadım yüreğimde
bir damlacık düşmanlık,ya da kin.
Gülmeyin sakın şimdi.Sormayın da, 'kim bu enayi? '
Hiç bir zaman da demedi ki anam;
"Biri tokat atarsa öbür yüzünü de çevir."
Ama, unutma diye de tembih etti sıkıca....
'Kavganın bile namuslusunu seç.'

O yüzden 'kalleş' kelimesinin anlamını
uzun yıllar hep sözlükte aradım.
Bilmedim dil başka, yürek başka nasıldır.
Ta ki,dünyanın kirli yüzünü görene kadar.
Timsah gözyaşlarını,sahicisinden ayırana kadar....

İşte o zaman üşüdü yüreğim ilk kez.
Yağmurlarda ıslandım iliklerime kadar.
Açtım kollarımı iki yana açabildiğimce...
Kucaklamak istedim sahiden ağlayanları...

Ne kollarım yetişti, ne de kucağım....
Yetmedi işte dedim öfkeyle / yıllar önce göçüp giden anama.
Hani dünyayı kurtaracaktı sevgi,
burası dünya ise, cehennem neresi?

Gitmek istiyor içimdeki kırgın çocuk.
O da şaşırılmış gördüğü her şeye, tıpkı benim gibi...
Unutmuş yol neresi, yön neresi.
Gelip yapıştı elime, iki eliyle../ Git gidebilirsen...
Hem gidecek yer var mı ki?

'Yazmak,' diyor Mungan,okuduğum kitapta.
"Kağıt üstüne yapıştırmaktır.
Zamanın kırıp döktüklerini."
Ben de bir çentik attım zamana.
Unutulmasın masum gözyaşları diye.

Belli mi olur bir gün, kurulur nizam terazisi.
Herkesin ettiği sorulur belki...
Bir entik attım zamana, kırılıp dkleni de yapıştırdım kağıda.
Anam ses verdi uzaklardan, dedi /unutma sen de!
'Ah yerde kalmaz, duman gökte...! "

_____ (30.1. 2016 güncesi)

Hümeyra Gün

Kış Geldi

Eylül;
incecik,naif bir hüzünken
keskin,acı bir rüzgar oldu.
Ta yüreğimize işleyen.
Erken geldi kış...
Keşke;
acımasız bir rüzgarla
yere serilen,dökülen
hazan yaprakları olsaydı.
Veda edip gidenler
göçmen kuşlar olsaydı...
Biliriz ki,
vedalarda
'kavuşmalar ' saklıdır.
'Bir mevsimlik ayrılık 'der
umutlardan
bir çıkın yapardık.
Ya dönmemek üzere gidenler?
Ya erken gelen kışta
kırağı vurgunu genç fidanlar?
Onlar;
gözyaşlarımızda.
Söylenen türküde
sevilen yemekte,
içilen bir bardak çayda.
Başı okşanan çocukta.
Sıkıca tutulan elde.
Yanağa konan öpücükte,
yeni açan çiçekte.....
Toplarız hepsini tek tek.
Saklarız;
gayret kuşağından yapılmış
'sabır ' çıkınlarına.
Açar bakarız
kökler bakarız.
Yaz bitti.
Yaşanmadan geçti hazan.
Acımasız bir kış geldi aniden.
Kırdı filizleri.
Güneş de ısıtmaz oldu.
Üşüdü yüreğim üşüdü.
Kış geldi...!

Hümevra Gün

Kış Güneşi

Sabahtır...

Bir kış havası doluyor ciğerlerime
Yağmur kokusu siniyor üzerime
Rüzgar, karlı dağların bilgeliğini taşıyor.

Serçeler çoktan uyanmış.
Yapraksız ihlamurda
şarkılar söylüyorlar.

Kuş cıvıltılarından
kazaklar örüyorum ben de kendime.
İçim sıcak oluyor...

Anam yaz çocuğu,
doğurduğunu sanıyor.
Oysa, kış güneşine dönük yüreğim...

Gün bir söz gibi doğuyor ;
/Bırakma dünyayı kendi haline ! /
Toprak ıslak...

Bir tohum gömmenin tam zamanı,
belki yeşerir bahara.
Bir dalında sevgi ,diğerinde barış!
*

Sabahtır...

Bütün ajanslar
bir ağızdan bağılıyor.
Dost _düşman birbirine karışmış...

İnsan insandan korkmuş...
Göç yollarında ,
bebelere ayaz vurmuş.

Susuyor serçeler.
Donuyor toprak .
Ölüyor ektiğim tohum.

Bitiyor kış huzurum.
Üşüyor yüreğim, hem de çok...
/Kış güneşi erken batardı değil mi ? / Unuttum !

_____ (10.12.2017 güncesi)

Hümevra Gün

Kış Papatyası

Eskiden kuş cıvıltıları
düşerdi sabahlarımıza
Kış ortasında papatyalar açar,
mevsime kafa tutan bir bahar rüzgarı
dokunur geçerdi yüreğimize...

*

Bahar değer de, coşmaz mı o yürek?
Takılırdı dudaklarımıza
eskilerden kalmış bir aşk şarkısı
Hatta sevdiğimiz bir şiirinden bir kaç dize.

*

Dün kırlara doğru yürüdüm
Yol kenarlarında açmış kış papatyaları.
Hevesle bekledim o bahar rüzgarını
Gelip de yüreğime dokunsun diye...

*

Ne rüzgarın yolu düştü, ne de şarkıların.
Şiir hepten suskundu ki, o en alınganı...
Gidenler vardı içimizden, hem de epeyce.
Kalanları düşündüm uzun bir süre.

*

Suç ne papatyanın, ne de kuşlarındı.
Yok! yaşa başa da hiç yormayın sakın.
Acının tortusuydu yüreğin ihaneti.
'Bu da geçer!' dedi yarım yamalak kalmış bir umut.
Bir demet kış papatyasıyla dönüverdim eve...

_____ (26.12.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Kış Yalnızlığı mıydı?

Bu gün hiç bir şey yapmadım
Yaralarımı sardım sessizce.
Kedilerin tüylerini yalaması gibi.
Oturdum eski kitaplarımı karıştırdım.
Altını çizdiğim cümleleri yeniden okudum.
Aralarında kuruttuğum çiçekleri buldum.

Eski şarkılar dinledim,hani sevgiliye siz diyenlerden
Çıkardım anamdan kalan tülbentleri,sardım kalabalık başımı.
Ocağa nane limon çayı koydum, grip değildim ama...
Olsun du... İyi gelir dedim kendime...

Kış yalnızlığı mıydı bunun adı?
Çekilirken biz kendi içimize, içimize....
Küçülürken pencereden gördüğümüz gökyüzü.
Eksilirken gecelerden yıldız kaymaları.

İyiyim dedim kendime.İnandı mı, bilmem....
Hoyrat zamanlardan geçerken biz,
unutulurken incelikler,kırılmış kanatlarımız
Ne yapmalı, nerden başlamalı bilemedim?
Çıkamaz ki, kırılmış kanatlar yeniden.

İyi geldi başıma anam kokulu tülbent
İyi geldi çocukluğumun şifa çayı.
Gidip incelikli bir şarkı daha dinledim,hoyrat zamanlara inat.
Kış yalnızlığı mıydı bunun adı?
Gündüzler gittikçe,gittikçe kısalırken....

_____ (21.11.2015 güncesi)

Hümeyra Gün

Kuş İzi

Bir kuş kondu karlı bahçeye.
Küçücük izler bıraktı
seke seke yürürken.
'Kuş izi ' dedim kendime.

Bakışımın mı ürktü bilmem?
Bir kanat vuruşta yarıp gitti göğü.
Nasıl da eyvallahsızdı.
Yoktu kimseye minneti.

Kanatlarında rüzgar,dilinde türküsü
Uçup gitti....
Değışmezdi özgürlüğü
ne bir lokmaya,ne de suya..

'Kuş izi ' dedim kendime.
Düşündüm insan izini.
Bir lokmacık çıkar için
dokuz takla atan....

Özgürlüğü çoktan geçtim,
Ruhunu bile satan.
'Kuş izi 'dedim kendime...
Kuş beyinli diyenlere inat.

Bir kanat dile/sem,
Uçsam de/sem...
"Ünut! dedi bi ses.
Uçmak için;
Kanat değil,yürek ister....."

KUŞ İZİ _____Hümeıra GÜN (31 Ocak 2015 güncesi)

Hümeıra Gün

Kuş Misali

Hüzne çıkıyor bütün yollar.
Kanıyor yürek için için.
Dost dediklerim sözleşmiş
Her gün biri sesizce gidiyor.

Vedalaşayım derken
Yetmiyormuş kelimeler.
Bir çığlık koparken içimde
Suspus oluyormuş diller.

Hep özenirdim uçup giden kuşlara
Takılıp gitmek isterdim kanatlarına.
Oysa, insan da benziyormuş kuşa
Ansızın kanatlanıp gidiyormuş....

Mevsim değişirken kıştan bahara.
Geri gelirken göçüp giden kuşlar.
Bahar mı unutmuş onları/onlar mı yitirmiş kanatlarını/
bilinmez...?
Giden dostlardan gelmiyormuş bi haber.

Suspus olurken dil /yürekte yaşarmış anılar..
Kah yanarmış yürek /kah ağlarmış kalp
İnsan da benziyormuş kuşa.
Ansızın kanatlanıp gidiyormuş bir dönülmeze...

(Geniş zamana günce,en çok da Nisan 2015 'e)

Hümevra Gün

Kuş Ölümleri

Her gün içimizdeki kuşlar ölüyor.Umut kuşları, sevgi kuşları. Yüreğimiz kanat şıkırtılarına hasret kaldı.Müthiş bir erozyon her şeyi önüne katmış sürükleyip gidiyor.

Gün günden daha duyarsız,daha bi bencil oluyoruz. Rahatımızı bozmuyor artık ölüm, savaş, yoksulluk, şiddet tecavüz. Hepsi sıradanlaştı. Yeter ki ucu bize dokunmasın.Pamuklara sarıp sarmaladığımız bireysel mutluluğumuz bozulmasın. Eskiden acılar da, sevinçler de paylaşılırdı. Şimdi 'deliye her gün bayram 'der gibi herkes lay lay lom. 'Dünya üç günlük tadını çıkar 'olduk.Duyarsız, sevmesini unutan,sadece çok para kazanmayı amaçlayan makinelere dönüştük.

Bizler 'Çiçekleri koparmayın', 'Çimlere basmayın' yazan emir kipleriyle büyüdük.Kimse öğretmedi çiçekleri sevmeyi,doğayı,insanları sevmeyi.Biz de sorgulamadık.Sadece yasakları uyguladık. Arada bir intikam alırcasına gizliden korarıp attık çiçekleri. Ezdik çimenleri. Sonra da iyi çocuk repliklerini yüzümüz kızarmadan ezberle okuduk.

Yasaklar, cezalar anlatıldı hep. Korkular büyüdükçe büyüdü. Bu iki yüzlü toplum kuralları mıydı, içimizdeki kuşları öldürdüren, kalbimizi katılaştıran?

Çiçekleri koparmayın çimleri ezmeyinden geldik 'Çocuklara kıymayın, İnsanları ezmeyine....

Her gün bi yerlerde çocuklar koparılıyor analarının kucaklarından. Guya erdem adına, din adına özgürlük adına. insanlar ekiliyor durmadan ölüm tarlalarına. Bu tarlalardan fıskırır mı dersiniz bir gün BÜYÜK insanlık.? Kurtulur muyuz bu iki yüzlü değil,on yüzlü riyakarlıklardan..?

Umutum yok ya. Biz yine de avucumuzda küçücük bir kuş besleyelim. Umut adına, sevgi adına. Uçar mı, UÇAR diyelim....

Hümevra Gün

Kuş Ömürlü Çocuk

Ah çocuk, kuş ömürlü çocuk !
Kuşlara yoldaş, gece gözlü güzel çocuk!
A benim yüreği kuşlara benzeyenim...
'Kuşlara uy da, git ' demedim ki
Ah çocuk, kuş ömürlü çocuk !
*

Doğdun sevinçsiz,kötü bir çağda
Ananın yok eline
Duyduğun ilk ses savaş çığlığı
Aldığın ilk nefes toz duman
Ninnisi çalınmış ,kuş ömürlü çocuk !
*

Bilmedin ev bark nedir
Dalıp gitmedin deliksiz uykulara
Oturmadın hiç bolluk sofralarına
Tıka basa doymadı o küçücük karnın
Lokmaları sayılı, kuş ömürlü çocuk !
*

Oyuncağın sanmıştım
Bozulmuş pazar yerinde bulduğun soğanı...
Sımsıkı tutarken terli ellerin
Oyunları kayıp, kuş ömürlü çocuk !
*

Yüzüme bakmıştın utangaç
O kara gözlerin gece gibiydi
Arada bir yıldız düşüyordu geceye
Minik parmakların, soğanı soyma gayretinde...
*

Yoksa, gözlerine düşen yıl_dız...?
Sus! sakın söyleme çocuk, kaldırmıyor yüreğim
Kuşlara uyup da giden, kuş ömürlü çocuk...!

_____ (2.8.2019 güncesi)

Hümevra Gün

Kuş Ve Ağağ

Bir kuş konu
ağacın kuru dalına.
Önce kanatlarını ırptı.
Ağağtan ses seda yok.
Ölmadı,havalandı uğu.
Bir umut bir daha döndü.
Konu kuru dala.
Bildiği bütün şarkıları söyledi.
Nafile....
Son kez kanat ırptı
bir tüy düştü yere.
Ağağ titrer gibi oldu
o kadar...
Kuş baktı olmayacak
uçup gitti uzaklara.
İrkildi ağağ umutsuzca.
Son yaprak da düştü.
Bilmiyordu ki kuş,
ağağların ayakta öldüğünü.
Bilseydi oyalanır mıydı hiç?
Çoktan uçup giderdi yeşerecek bir dala.

Hümeıra Gün

Leylak Mevsimi Geçti!

Yıllar sonra bir sabah
çıkıp geliyorsun
İlkin tanıyamıyorum
Gözlerine bakıyorum
'gözler ' diyorum
değişmiyor hiç!
O tanıdık gülümsemen de
duruyor yüzünde...
Geçen yılları düşünüyorum
Şaşırıyorum...
*

Daha dünmüş gibi gideli
en umutlu sesinle konuşuyorsun
'Baharda açan leylakları sevdiğini '
unutmadım hiç! diyorsun
*Leylak mevsimi geçti! *
diye fısıldıyor kırılgan yüreğim...
Kokusunu anımsayıp
bir an, bir an başım dönüyor...
*

Bir esinti çıkıyor yavaştan
Ayaklarımın dibine
düşüyor, mevsimsiz
bir sarı yaprak
Ardından kirpiklerimi ıslatıyor
zamansız yağın birkaç damla
Başımı telaşla çeviriyorum...
Duyulmaz oluyor,
eski bir baharda kalmış
leylak kokusu...
*

Geçiyor başımın dönmesi
En sevdiğim filmde
ses veriyor *Asya;
_Sevgi neydi?
Başımı kaldırıyorum
haklı bir gururla
Son defa bakıyorum
hiç değişmeyen o gözlerine...

Hümevra Gün

Masallar Gerçek Olsa

Belli mi olur bir gün

Yokluk, yok olur gider.
Varlık, her eve eşit düşer
Kış üşütmez , yaz kavurmaz olur...

*

Belli mi olur bir gün

Hak ,hak edene teslim olur
Kıyamaz insan insana
Sevgi başımıza taç olur...

*

Belli mi olur bir gün

Nazım'ın güneşli günleri
Kapıları çalar tek tek
Süzülür kalın duvarlardan...

*

Beli mi olur bir gün

Umutla mutluluk el ele tutuşur
Anaların acılı yüreğine oturur
Çocukların oyunlarına karışır ...

*

Beli mi olur bir gün

Mevsim hep bahar olur
Susar ağıtlar , diner matem
Aşktan yana olur tüm şarkılar...

*

Belli mi olur bir gün

Yaşamak dediğin
Yürek sızısı değil
Sonsuz bir sevinç olur...!

*

Belli mi olur bir gün

Masallar da gerçek olur...

_____ (9. 12. 2018 güncesi)

Hümevra Gün

Mavi Boyalı Pencere

Bir pencere kalmış aklımda
Mavi boyalı kırık camlı.
Önünde beyaz tülbentli minik yüzlü kadın.
Elinde tığ işi, çalışır parmakları durmaksızın..

İşlediği sade oya değil, bir ömür...
Boşalır yumaklar gün be gün.
Arada bir iç çeker,dalıp gider...
Her iç çekişi bir romandır aslında..

Bir pencere kalmış aklımda.
Perdesi tığ işli,dallı çiçekli..
Bir yanda çiçeğe durmuş sardunya
Diğer yanda fesleğen..

Bir pencere kalmış aklımda...
Bazı günler camına kuşlar konan.
pencereden bakar beyaz tülbentli kadın.
Kuşlara inat hep suskun...

Zarif elleri çalışır usanmadan.
Akar gider yumağı...
Uçup giden,geri dönmeyen kuşları,
yüreğinde açmayan çiçekleri işler kadın.

Bir pencere kalmış aklımda
Doğan güneşle bile aydınlanmayan
hüzünlü bir pencere...
Önünde güneşi bekleyen kadın..

Zamansız solmuş yüreğine karşın.
Umut işler dal dal,şarkı işler....
Şarkıları susturulmuş kadın.
Arada bir iç çeker,uzatır tülbentli başını pencereden.

Aklımda mavi boyalı güneşsiz pencere...
çiçeğe durmuş sardunya, fesleğen kokusu...
Yaşama karşın hiç kirlenmeyen beyaz tülbent.
Bir pencere kalmış aklımda.....bir de kırık camı..

Hümevra GÜN_____ (31.5.2015 güncesi)

Hümevra Gün

Merdiven

'Yaşam nedir ', desen bana
'Bir merdiven' derim sana...
Önceleri acemice çıkarsın
Ustalaştıkça acele eder, ikişerli atlarsın...
*

İnişleri - çıkışları dert etmezsin.
Hatta *düşüşler* bile güç verir insana.
Ta ki , önüne dikilinceye kadar
yaşanmış _ yaşanmamış yılların...
*

O zaman inişten çok, çıkışlar yorar seni
Beklersin merdivenin başında
Yeni yollara çıkacak ne takat kalmıştır ,ne de cesaret
En çok da düşmekten korkar ,acı acı gülümsersin...
*

Tam pes ettiğin o anlarda
Aklına gelir yitirdiğin baharlar
Gençlikten kalmış, bir gözü karalık yapışır yüreğine
Ruhuna bir sıcaklık yayılır,yönelirsin ilk basamağa...
*

Çok sürmez bu gözü karalık
Çekilirsin merdiven ağzından
Şeyredersin ikişer ikişer, inenleri -çıkanları
Hatta düşüp de kalkanları...
*

O an anlarsın önünde bir tek yol kaldığını
O yol, sen istesen de , istemesen de gidilecektir.
Hani der ya sevdiğin bir dua ;
"Son elvedayı atlatmama yetecek kadar
*Merhaba * diliyorum..."
Sesli düşünürsün
Hem kendim duyayım, hem Gökyüzündeki
*

'Yaşam nedir ', desen bana
Gölgeler uzarken,
her basamakta bir sefer soluklanırken
geçmiş baharların hatrına yaşama tutunurken;
'Bir merdiven' derim sana...

(3.11.2017 güncesi)

Hümevra Gün

Merhabaya Geldim

Uzun süren
sessizlik oruçlarında
Kendimi kendimle
sınadım da geldim...

*

Kör kuyulara atılan taş gibi
derinlere dalıp
Yüreğimdeki acıları
öğütüp de geldim...

*

Duvarlara çarparken
sessizliğimin sesi
umudu ,umutsuzluktan
söküp de geldim...

*

Zaman ezber ederken
kendi türküsünü
Yunus 'un penceresinden
bakıp da geldim...

*

Durup gökyüzünün kıyısına
Azat ettim sessizlik kuşumu
Candan bir *Merhabanın*
kıymetini bilip de geldim...

_____ (1-11-2018 güncesi)

Hümeyra Gün

Nasıl?

Nasıl pembe görürüm
dünyayı?
Kapkara sırtırken.
Nasıl gülümsetirim
insanlarımı?
Çatlak dudakları unutmuşsa
gülümsemeyi.
Nasıl aşık ederim,
"Aslı _ Kerem " misali gençlerimi,
yoklukla pençeleşirken.
Nasıl,nasıl mutlu ederim,
tüm insanlarımı?
Elimde sihirli bir değnek
yokken.

Hümevra Gün

Ne Kaldı ki Bahara?

Yaz bitti..
Hem de ansızın bitti.
Rüzgar vuruyor yüreğimin duvarlarına
Yağmurlar da kapıda..
Saksıdaki fesleğenin de duyulmaz oldu artık kokusu.
*

Gökyüzüne baktım uzun uzun, ki çocukluktan kalan alışkanlık.
Bulutların neşesi kaçmış, serçeler de pek sessiz..
'Yaz bitti! 'İçime dönmenin tam zamanı.
Kapattım dışarı bakan bütün camlarımı
Döndüm suskunluğuma..
*

Tam acımaya başlamışken, ben_ beni
Gözüme takıldı çiçek açmış sardunyam,
yanakları kızarmış utangaç bir kız çocuğu...
Okşadım yapraklarını usulca
Elime sindi kokusu..
*

Uzaklarda bi yerlerde
*Vivaldi'mi, çalışıyor ne?
Bir ışık süzülür gibi oldu yüreğimin karanlığına.
'Bırak figanı, eyvahları' dedim...
Ne kaldı ki bahara?
Parmak hesabı yaparken ben...

_____ (13.11.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Neden?

Her gün
başak misali
yere seriliyor insanlar.
Yok olup gidiyor hayatlar.
Tüten ocaklar sönüyor.
Hem de insan eliyle.
Oysa;
bakmasını bilsek dünyaya.
Her şey bizim için.
Ağaçlar;
yaz yorgunu olduğunda
dökerler yapraklarını.
Ta ki kuru dal olana dek,
kuru dal!
Kuru dal yeşerir mi?
Yeşermiş işte...
meyveye durmuş.
Sonra;
üç cemre düşer
ısınır hava
ısınır su
ısınır toprak.
Su buharlaşır
yağar bereket, bereket.
Kötülükleri görünce mi, bilmem?
Donar kalır bazen,
beyaza boyar dünyayı.
'kara 'ya inat.
Yıldızlar bile
yön gösterir insana.
Güneş,
güneş;
her geceyi
sabaha bağlar
umut, umut.
Kelebeğin ömrünü sorma...
bir gündür.
O bir tek gün için
sabırla bekler tırtıl.
Gelir
süsler dünyayı...
Biz mi?
Biz...
tüketiriz,
kirlendiriz,
yok ederiz.
Can vermediğimiz
canları
almakta ustalaşır;
Başak başak kırılır,
başak başak kırarız.

Hümevra Gün

Nedensiz....

Nedensiz gitmelerim vardır benim.
Ansızın gelmelerim gibi..
Kırıklıklarım vardır, kendimce...
/Kimseler anlamasın diye /Ondandır sesizce gitmelerim..

Ama ben,hala unutulmuş zamanlarda,
/Hani,bir fincan kahvenin kırk yıl hatırlı yıllarında/
Yaşar giderim kendi sesizliğimde...
Ondandır ansızın gelmelerim...

Yok başka şeye, yorma sakın...!
Ondandır,ondandır ansızın gelmelerim...
Ben hala geçmişte bıraktığın o çocuk...
Düşse de saçlarıma gümüş yıldızlar....

Nedensiz gelmelerim vardır benim.
Nedensiz ağlamalarım,gülmelerim gibi...
Nedensiz işte...
Ondandır,ondandır ansızın gelmelerim....

Yok başka şeye yorma, sakın...
Nedensiz işte....

Hümevra GÜN _____(23.5.2015 güncesi)

Hümevra Gün

Nergis Koktu Ellerim

Bir nergis kokusu düştü günöme.
Nasıl da özlediğim...
Baktım,
boynunu uzatmış bahçemde bir dal nergis.
Hem de dimdik, mağrur.
Eğilmemiş ne rüzgara, ne de yağmura.
Başı sadece kendine eğik...

Ben eğildim önünde.
Kendi güçsüzlüğömden utanarak.
Nergis kokusunu verdi bana.
Karşılık bile beklemeden.
Oysa kendine aşık demezler miydi ona?
Şaşırdım...

Unutmuşuz epeydir, almadan vermelerin sevincini.
Avuçlarımda nergis kokusu, başım omuzlarımda dimdik.
Baktım yaşamın gözünün içine içine,
'Nergis kadar yok muyum' diyerek
Kalktım nergis kokusu gizledim dizelere.

Güzelleşti birden kısacık gün.
"Bir demet nergis al kendine "diyordu ya,
en sevdiğim yazar...
'Kendine kıyma 'diye de tembihliyordu..

Nergis koktu ellerim, başım dimdik...
_____ (26.1.2016 güncesi)

Hümeýra Gün

Olmaz mı?

Bir tohum düşse toprağa
başak başak
büyüse sevgiler.
Alıp başını gitse düşmanlık.
Bir şimşek çaksa;
ağlasa bulutlar
silip süpürse acıları.
Kalmasa kimseye gözyaşı.
Bir ağaç büyüse;
meyveleri baldan tatlı
temizlese zehirli dilleri.
Kırılmasa kalpler.
Hep eşit tartan bir terazi olsa
hilesiz hurdasız dağıtsa mutluluk.
İnsanlar yaşarken kavuşsa Cennete.
Çok şey mi istedim?
Yağmaz mı,o kadar çok yağmur,
gitmez mi,sözlerdeki acılar,
yok mu eşit tartan terazi?
Var say ki....
Nasrettin Hoca misali
Ya tutarsa de
Dokun bir ucundan dünyayı....
Bakarsın masallar gerçek olur.

Hümevra Gün

Olmuyor Be Gülüm!

İsterdim ki,kalemim hep güzeli yazsın
Mesela bülbülün güle aşkını...
Yarım kalmış bir sevdanın kalp ağrısını.
Yağmura tutulmanın /gökyüzününe kapılmanın
keyfini yazsın,hem de uzun uzun.

Ama olmuyor be gülüm.! olmuyor...
Bir yerlerde her gün çocuklar ölüyor.
Acının eşğine takılıp kaldı,fikrimizin ince gülleri.
Güle aşık bülbül çoktan sustu.
Yürek küsmüş,kalem ne yapsın?

Kalın fırçalarla birileri ufku boyuyor / kapkara...
Gidiyor güzelim renkler bir bir.
Birileri de gün ışığı yiyor /doymuyor bir türlü.
Kıaldıkça kısalıyor güneşli günler.

Gün gelir karanlığı yenerse güneş,
Çocuk gözlerinden giderse hüznü,
Ölursa umut insanın ekmeği,
Deymeyin keyfime/yazarım işte o gün.
Bülbülün güle feryadını.

Yazarım, yarım kalan bi sevdanın kalp ağrısını.
O gün gelinceye kadar idare et gülüm.
Yürek suskun,kalem incelikten yoksun.
Bir yanım ağlarken,gülmüyor öbür yanım.
Olmuyor be gülüm..! olmuyor...
Bir yerlerde her gün çocuklar ölüyor.
_____ (24-10-2015 güncesi)

Hümevra Gün

Oynayalım Biraz

Haydi gülümse!
Durma öyle mahzun.
Bak çevrene
yine de güzel yaşamak.
İmkansız olan nedir?
Yeter ki sen iste.
Uzat bir merdiven
çık gökyüzüne.
Yıldızlarla evcilik oyna.
Tut Ay dede'yi
getir odana.
Gülümse biraz gülümse.
Zor değildir
yine de yaşamak.
İnan hayal kurmak
bedavadır,bedava.
Haydi gülümse.....

Hümevra Gün

Oysa Bahar Gelmiş

Günler sevgisiz,günler acımasız.
Her şey yavanlaştı,ağzımızda kalmadı tat.
Kinle uyutulup,nefretle uyanır olduk.
Her gün birbirimizin gözünü oyar olduk.

Kaba gürültüye boğuldu güzellikler.
Bırakıp gitti güzelim incelikler.
Dil başka,yürek başka söyler oldu.
Erdem,onur epeydir unutuldu.

Oysa kırlara çoktan bahar gelmiş..
Çiçek basmış dallar meyveye durmuş.
Leylekler yuvasında yavru bekler olmuş.
Göğü sarmış çoktan kırlangıç fırtınası..

Unuttuk epeydir gökyüzüne bakmayı.
Gelmiş de geçiyor güzelim bahar.
Susturuldu yüreğimizdeki aşk şarkıları.
Uzun kışlarda takılıp kaldı gönlümüz.

Sussa da gönül şarkılarımız.
Kaba gürültüye boğulsa da baharlar.
Kara gün kararıp kalmaz unutma.
Düşsün yüreğimize küçücük bir mavi.
Bir bahar dalına tutunup gelsin umut. (28 -4 -2014 güncesi)

Hümeyra Gün

Öğretmenim

Okumayı yazmayı öğretirken,
bir avuç maya da kattın
Şekillenmemiş hamuruma.
'İnsan gibi insan ol 'diye.
'Kuşların yuvasını bozma.
Karıncayı bile ezme.
Komşunun bahçesinden erik de çalma.
Tahtadan bile olsa atın, sakın kırbaç vurma.
Silahlar olmasın oyuncağın'
Dedin, dedin de öğretmenim,
ben büyüdüm.

*

Büyüdüm de gördüm.
Büyüklerin hep acıya hikâyeler yazdığını.
Alın terinin de çalındığını.
Silahların mahsusçuktan değil,
gerçekten adam öldürdüğünü.
Karıncadan çoktan vazgeçtim.
Ben, onurun da ezildiğini gördüm.
Büyüdüm de gördüm.

*

Geri dönme hakkım var mı?
Varsa, de bana öğretmenim.
Gelip oturayım çocukluğuma.
Merak etmeyin sakın siz.
Sığışırım ben o küçücük sırama.
Hem tembellik de yapmam söz.
Ben, alışamadım büyüklere.
Sevemedim de büyümeyi..
Geri dönme hakkım var mı?
De bana öğretmenim.

Hümeyra Gün (17 Temmuz 2013 güncesi)

Hümeyra Gün

Ömrümün Kışında

sonbahar gitti gidecek
mavisi solmuş ufka
erken inecek akşam
kışın ürkek ayak sesleri
duyulmaya başlayacak
sen halen duymayacaksın...
*

yıldızların üstüne örtecek
buluttan bir yorgan
orman perileri toplayacak
çiy damlalarını sevinçle
sen halen farketmeyeceksin..
*

rüzgar pencereni dövecek
yağmurlar uzak dağları
yakın edecek, görmeyeceksin
aşılmaz yollar olduğunu
sen halen bilmeyeceksin
*

eskiden kalmış alışkanlıkla
ayakkabılarını arayacaksın telaşla
yola çıkmak için sabırsızlanıp...
dışarıdaki kış soğuşunu
sen halen hissetmeyeceksin...
*

elin kapıya gidecek hevesle
bir kış rüzgarı çarpacak yüzüne
savuracak seni gerisingeriye
işte o an anlayacaksın
ömrün bütün mevsimleri geçmiş...
*

gitmeye hazır ayaklarına
bakacaksın, hüzünlü bir çaresizlikle
sırtını döneceksin kapıya
ayaklarını sürüyerek oturacaksın
her zaman oturduğun, o koltuğa
*

hayalle gerçeği karıştırdığın
o yumağı, sabırla çözüp
çözüp yeniden dolayacaksın...
ayağında unuttuğun ayakkabılarını
çıkartıp koyacaksın rafın en üstüne ...
*

gözün duvardaki aynaya
takılacak kısa bir an
yüzündeki çaresizliği
göreceksin tüm çıplaklığıyla.
anlayacaksın ki vakit çok geçmiş
*

elin radyoya gidecek
eski bir şarkı çalacak

Sen tüm gitmeleri(ni) toplayacaksın...
eğreti oturduğun koltuğa iyice yerleşip
akşamın erken inen
hüznüne kapılıp gideceksin...

Hümevra Gün

Ömür

'Ömür 'dedim.
Dedim kendime....

Gün oldu coştum ırmak gibi.
Akıp gittim dere tepe.
Kah kuş olup kanatladım.
Uçtum rüzgara karşı.

Gün oldu, dağ oldum başı dumanlı.
Kaldım yalnızca kendi kendime.
İssızlaştıkça ben, söktüm harf harf,hece hece,
Okunuşunu bütün susmaların.

Öğrendim geçip giden zamanın
Usta bir taş yontucusu olduğunu..
Her çekiç vuruşta günden güne eksildim.
Kah yandı canım,kah habersizdim ben.

Nerde şimdi ırmaklarla yarışan coşkularım.
Çoktan kırılmış rüzgara karşı uçan kanatlarım.
Kayboldum sanırım adressiz sokaklarda.
Oysa belliydi adresi bütün sokakların.

Baktım sonra elimde kalan bardağa.
Hem de dolu tarafından, aynen söyledikleri gibi....
'Güzeldin ömür' dedim kendi kendime.
Verdiklerinle, aldıklarınla güzeldin sen.

'Ömür 'dedim.
Dedim kendime. (13 EYLÜL 2014 güncesi)

Hümevra Gün

Öyle Bir Bahar ki...

Bir bahar diliyorum hepimize
Orhan Veli 'nin unutulmuş baharlarından
Herkes bir yaş daha genç, biraz daha sevdalı olsun.
Badem çiçeğinin baş kaldıran cesareti
Cemre misali düşün yüreklerimize...
*

Bir bahar diliyorum hepimize
Sevgi yağmurları yağsın ıslatsın bizi.
Umut çiçeğe dursun yakışsın bahara.
Bir papatya beyazı sarsın dünyayı
İnsanlar gülen gözlerle baksın yaşama...
*

Bir bahar diliyorum hepimize
Gökyüzü giyinsin mavilerin en güzelini
Güneş ışıtsın bütün kuytuları, kalmasın karanlık.
Bir kırlangıç fırtınası kopsun ufukta, bolluk bereket niyetine
Unutulmuş bir türküde birleşsin ellerimiz, kardeşçesine...
*

Bir bahar diliyorum hepimize
'Olmaz olmaz ' deme sakın
Yeter ki düşün gönlümüze bir bahar rüzgarı
Bakarsın öyle bir bahar yaşarız ki
Gözü kalır tüm baharların, şaşar kalırsın...

_____ (19.2.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Resimlerde Kalan

Çocukken hep ev resmi çizerdik.
Pembe panjurlu,tek katlı.
Bacasından mutlaka duman çıkan.
Pencerelerine çiçekli perdeler asardık.
Bir bahçesi olurdu;
Vita yağı tenekelerine dikilmiş
feslegenleri sıraladığımız.
Hani şair sorar ya;
Mutluluğun resmini çizebilir misin? diye...
Çizerdik valla.
Sonra biz büyüdük.
Evler büyüdü.
Dünya büyüdü.
Boyalar mıydı,kalemler miydi,
dünya mıydı,bize ihanet eden.?
Çizilmiyor Ustam
mutluluğun resmi....!
Ne zaman
dallı,çiçekli bir resim
çizecek olsam;
eteğimden çekştiriyor,
ağlayan çocuklar,
ağlayan analar.
Sonra; aklıma sen düşüyorsun Usta!
Güzel günler göreceğiz çocuklar,
motorları maviliklere süreceğiz
Yeniden umutla sarılıyorum
kalemlere,boyalara.
Uğraşıyorum,uğraşıyorum,uğraşıyorum.....

Hümeyra Gün

Sabah

Bu sabah erkenciyim yine,
Hemen çıkmalıyım yola.
Önce bir şükür çekmeliyim,
yürüyen ayaklarıma.
Teşekkürü unutmayarak.
Madran Dağı'nın başı karlı.
Mağrur mu, mağrur.
Selamlaştık uzaktan.
Akçay Ovası'na döndüm.
Gülümsedi gün ışığıyla.
Sevgimi tohum niyetine
serptim ona da.
Baktım yol kıyısında
çoğalmış papatyalar.
'Bu soğukta açmak
yürek ister' diyerek
bir demet yaptım kendime.
Eve dönerken aldım iki simit.
Dua ettim'tek 'e düşme diyerek.
Masamızda papatyalar,
bardağımızda sıcak çay.
Kedimiz Pati 'de mutlu mırıltılar.
Daha ne isterim ki?
Bir 'şükür ' daha döküldü,
ninem gibi dudaklarımdan.

Hümevra Gün

Sabah Şarkıları

Ne güzeldir güneşten önce uyanmak.
O yeniden doğuşu umutla karşılamak.
Ne güzeldir üstündeki ağırlıkları atmak
Kuşlara uyup, dudaklarına bir ısıklık takmak.

Ne güzeldir sabahın şarkısına kanmak.
Kaynayan çaydanlık da katılınca koroya.
Çayın kokusuna karışınca kızarmış ekmek.
Bir şükür duygusuyla kahvaltıya oturmak.

Daha ilk lokmanı yutmadan,
düşüverir sofrana yaşamın canhıraş sesi.
Susuverir içindeki orkestra.
Susar sabahın el değmemiş şarkısı.

Ne kuş cıvıltısı kalır,ne de dudakta ısıklık.
Bardaktaki çayın tadı gibi kaçır sabahın tadı.
Lokmalar taş olur dizilir boğazına.
Acı bir çığlık olur yaşam, yapışır yakana.

Güneş utanır olur doğduğuna.
Sen utanırsın insan olduğuna.
Bir kuş kanadına takılıp uçasın gelir uzaklara
'Uzaklar nere 'diye sormaktan korkarsın kendine.

Bilmezsin adını sanını,bilmezsin coğrafyada yerini
Yeter ki değmesin insan eli dersin.
Sanki varmış gibi,varmışcasına öyle bir yer...
Uçasın gelir,uçasın gelir uzaklara...

Hümevra Gün

Sabaha Dair

Gün doğumunu karşılamak,
çocuk sevinciyle kucaklamak.
Kuşların sabah ayinine katılmak.
Yeniden doğmuşcasına kutsanmak.

Korkarak 'Gün güzel olacak'diye fısıldamak.
İnandırmak, en çok da kendine.
Karışmak, karışıp gitmek zamana.
Aslında bilirim, çok sürmez bu kutsanmışlık.

Az ilerde bir kız ip atlar neşeyle..
Ya da, anasının elini kavrar sıkıca..
Yapışır o an yakana küçücük bir el..
Çocuk yaşta' evcik oyna' denen kız.

' Ne var bunda?' deme sakın.
İyi bak oyun değil oynanan.
Çoktan koparılmış küçük kız.
Hem oyundan, hem yaşamdan.
Dilsiz duvarlar olmuş yoldaşı.

Daha bitmedi yalancılar geçer önünden
Bir gün ak dediğine, yarın kara diyen.
Pinokyo'ya da benzemez bunlar.
Yalan söyledikçe uzamaz burunları.

Rakkaslar geçer gider önünden.
Her gün yeni bir figür ekleyerek.
Tıkanmış kulakları duymazlar hiç ses.
Sanırsın deliye her gün bayram.

İşte karışıp gittin zamana.
Kuşlar sustu, bitti kutsanmışlık
Gökyüzü bulutlandı, yağmur mu yağacak?
Ah! bir yağsa yağmur, sular seller gibi.

Yıkansa küçük kızın hayalleri.
Eli uzansa yeniden okul çantasına.
Yağsa yağmur, alıp götürse yalancıları.
Götürse Gepetto Usta'ya, uzasa burunları.

Ah! bir yağsa yağmur, sular seller gibi.
Bitse bu çılgın raks, bitse bu kuru gürültü.
Yedi renkli gökkuşağı sarsa ufukları.
Yeniden şarkılar söylese yağmur kuşları.
Umuda dair, sevgiye dair, sabaha dair...

Hümeyra Gün

Sabaha Güzelleme

Doğan hergün;
El değmemiş bir sabah getirir bize.

Hatalarından ders al,
yeni güne acılar yazma.
Büsbütün de umutsuz olma.
Dünü, bugün temize çek.
Çek ki, yarın hazır olsun
Der, der bize;
tutar,tazelenmiş bir nefes üfler üstümüze.

Bilmez ki doğan gün.
Bizim bir mirasyedi olduğumuzu.
Dünü de, bugünü de harcayan
akıllanmaz bir hercai olduğumuzu
bilmez,bilemez ki.....
Tutar,el değmemiş bir sabah armağan eder...
Yağmurla yıkanmış masmavi bir gökyüzü serer.

Hızını alamaz;
tutar,tutar da, uçurumda açmış kıpkırmızı bir gelincik sunar...

_____ (8.1.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Sabahlarım Nerde?

Çocukluğumdan bu yana
umuttu sabahlar bana.
Başlayan yeni günle
güçlenirdim baştan ayağa.
Cebimde bembeyaz umutlar,
yol alırdım yeniye..
Gece olunca,
bitince gün iyisiyle kötüsüyle.
Çıkarır baş ucuma koyardım
tüm kırılmışlıkları,mutsuzlukları
kirli elbiselerim gibi..
Bilirdim ki,
yıkayacak onu
doğan yeni gün.
Ismarlama umutlarımı
bir dua gibi fısıldar,
yüklerdim bebek güne.
Bilirdim ki,
kulak verecek bana.
Yıllar geçti
ben mi yaşlandım bilmem?
Yok oldu birden sabahlar.
Masalların kötü adamları
toplayıp götürdü sabahlarımı
birer birer..
Baka kaldım arkalarından.
Günler gürültülü.
Günler yaralayıcı.
Canım yanıyor canım,
hem de çok.
Umutlar ürkmüş
çoktan 'LAL' olmuş.
'Nerde insanlık 'diyorum
önüme çıkan birisine,
'Sen benim KİM olduğumu
biliyor musun? '
Diye, bağılıyor sağırmışım gibi.
Şaşırıyorum...
Bi bakıyorum arkası kalabalık.
Sıralanmış amcalar, dayılar... lar,lar...
Şeç beğen al....
Ürkmüyorum desem koca yalan..
Birisi çıkmış bir omuza.
Yükselmiş güya...
'Gör beni gör' diyor
gözüme sokuyor kendisini.
Ovuşturuyorum gözlerimi.
Vazgeçtim....
Aramaz oldum insanlık _minsanlık.
Ne de umut...
İşte LAL oldum,
seslenmez söylenmez...

Sana iyi dövüşler
kendi çamurunda
Yeniden moda olursa insanlık.
Konuşurum,
belki bir gün
unutmazsam,o güne kadar.
Çoktan doldurdum umutlarımı
sabır torbalarına
şırtlandım bile....
İşte ben gidiyorum
gözün aydın kötülük..
Hoşça kal
YÜKSEK İNSANLIK...
Hoşça kal!

Hümevra Gün

Sahipsiz Misketler

Uçurtmalar tellere takılmış.
Özgürlüğe uçan kuşlar vurulmuş.
Çocuklar oyundan atılmış.
Misketler sahipsiz kalmış.

Kötüler sokakları tutmuş.
Masumiyete 'ŞER 'karışmış
Tırpanlanmış fidanlar bir bir.
Gökyüzü maviyi unutmuş.

Yağarken bahar yağmurları,
Hangi su söndürür bu yürek yangını?
Gülümserken bahar güneşi,
Hangi güneş ısıtır buz tutmuş bakışları?

Bütün dinlerin öğüdüdür 'Bağışlamak '
Hangi din bağışlar bu günahı?
Bilmez misin, ateş düştüğü yeri yakar.
Tükenir kelimeler,avutmaz olur söz.

Zamansız devrilirken onbeşlikler..
Sahipsiz kalırken misketler.
Tellere takılırken uçurtmalar.
Hangi kuş hatırlar uçmayı,
Hangi renk boyar gökyüzünü? (19.3.2014 güncesi)

Hümeyra Gün

Sakla Beni Masallara

Beni bağışla çocuk yüreğim.
Başının etini yedim.
Büyü,büyü diyerek.
Büyüdük.....
Ne bitmez acılar varmış büyümekte.
Kocaman insanlar ne çok severlermiş,
savaşları,kavgaları,ölümleri.....
Sevgi çiçeklerini hepten kurutmuşlar.
Ayrık otları sarmış her yeri.
Yok yok,vazgeçtim büyümekten.
Söz! bir daha üzmeyeceğim seni.
Sen hep çocuk kal yüreğim.
Şakla beni masallara.
İnanayım ben yine,
gökten üç elmanın düştüğüne.
Biri sana,biri bana diyerek
eşitçe paylaşıldığına.
Sen hep çocuk kal yüreğim.
Şakla beni masallara.

Hümevra Gün

Sardunyaya Övgü

kış demez , yağmur demez
halinden hiç şikayet etmez.
geçmez susmanın mevsiminden

yüzünde koca bir gülümseme
söyler kendi türküsünü sardunyam
*

umurunda değildir
dünyanın süsü püşü
kavrulur kendi yağında

boşa çevirmez uzanan hiç bir eli
eski komşular gibidir sardunyam
*

erinemediyse çiçeklenmeye
uzanır parmaklarıma mahcup...
yapraklarının kokusunu bırakıverir

düştüğü toprağa iki elle sarılır
fedakar bir kadına benzer sardunyam...

_____ (30.12.2017 güncesi)

Hümevra Gün

Say da Bak...

Kimi yarın ne giysem derdinde
kimi çıplakken...
Kimileri sıcak diye
açar pencereyi kış günü...
Kimi habire üfürür tüten ocağı
Niye bu ayrılık?

*

Hepimizin var iki eli, beş parmağı
'İnanmazsan say da bak '
Sahi, bir çocuk şarkısı vardı böyle / Anımsadım şimdi.
Çocuklukta mı unuttuk acep, biz eşitliği?

*

Hep bu yüzden miydi büyüyünce,
en çok kendimizi sevmemiz.
Gökten düşen üç elmanın üçünü de yememiz.
Daha da doymayıp, 'başka yok mu 'dememiz.

*

*Hepimizin var iki eli, beş parmağı
İnanmazsan say da bak...
Bir, iki, üç,dört, beş...*

(29.12.2016 güncesi)

Hümeyra Gün

Selam Bebek

Selam sana bebeğim!
Hoş geldin yoksulluğa.
Bak ağlamaya başladın bile.
Zor değil mi, yaşamak?
Karnın mı,acıktı?
Aşıl ananın kuru memesine.
Uşudün mü, o incecik kundakta?
Yalnız mı,bıraktılar seni,
şineklerin ninni söylediği salıncakta?
Üzülme,ağlama yavrum.
Hoş geldin yoksulluğa /1986 dağ köyümde.

Hümeýra Gün

Sen Gitmişsin !

Sen gitmişsin ...!
Kusura bakma zor oldu anlamam...

İlkin gözlerin uzaklaştı gözlerimden.
Gülüşlerin bir bir düştü yüzünden.
Sonra, sesindeki huzur eksildi yavaş yavaş
Duvardaki fotoğrafın tozunu silerdim de,
Pırıl pırıl olurdu yüzün gözün.
Kalp, göçüp gidince yerinden ,
Fotoğraflar sararır mı, bilmem ki...
Kaç gündür, eskisi gibi parlamıyor yüzün.
Oysa, elimde toz bezi gidip gelip siliyorum.

Sen gitmişsin ...!
Kusura bakma, zor oldu anlamam...

Yok korkma ! gitme demem sana.
Yerini beğenmeyene, kal demek.
Soldurur... Hem kalanı, hem göçeni.
Lakin taksit taksit gitmen yok mu,
Her gün ölmek gibiydi, can yakan...
Tek kelime yeterdi aslında: Gittim...!
Kalkıp kapıyı kendi elimle açardım.
'Yolun açık olsun, başın göğe ersin'
Derdi , derdi yüreğim inan bana.

Sen gitmişsin ...!
Kusura bakma zor oldu anlamam...
Zor oldu anlamam...

Hümevra Gün

Senin Gibi Kuşlar da Gitti

Senin gibi kuşlar da uçup gitti.
Kanatlarından gümüş teller bırakarak.
Oysa ben de uçmak isterdim,
kanatlarımı özgürlüğe açarak....
Ama her seferinde kırıldı kanadım,
yoruldum...
Hep sendin kuşlar gibi uçup giden.
Geride bir yığın anı bırakarak.
Baharda göçmen kuşlar geri gelirler
kanatlarında umut taşıyarak.
Belki sen de dönersin bana geri
kuşlar gibi uçarak.
Lakin sen gene de unutma;
Gidip de dönmemek, gelip de görmemek var.
İyisi mi,
rüzgarlar yönünü gizsin.
Yolun açık olsun.
Kanadın gümüşlensin.
Uç kuşlar gibi uç...
Benden yana herşey helal olsun.

Hümevra Gün

Senin Göğüne

ne zaman gökyüzünde,
ağır gitse bir bulut
senden ayrı kalmışlık
düşümlenir boğazıma
bulut olasım gelir /senin göğünde

ne zaman gökyüzünde
süzülüp gitse bir kuş...
'Olmazları, olur kılan 'bir özgürlük
gelir oturur yüreğime.
kuş olasım gelir/ senin göğünde.

bulut olup ağmasam da,
kuş olup uçmasam da
sevgim yağmur olup akacak üstüne.
rüzgarlara tembih ettim,
bir bulut getirecekler senin göğüne.

bir kuş uçurdum gökyüzüne
bir kanadına özlem astım
diğerine mutluluk ...
dağları tepeleri aşır da,
uçup gelecek senin göğüne.

arada bir gökyüzüne çevir yüzünü.
bir bulut geçecek başının üstünden
bir kuş uçacak senin göğünde
İçinde bir hafiflik hissedeceksin
işte tam o anda,bil ki seni düşünüyorum.

Hümeyra Gün_____ (14.2.2016 güncesi)

Kardeş kalemlerden

Ben

Bir tutam özlem düştü yüreğime
Yarin gönlüne giden yol oldum ben.
Turna kanadından düşen selamla
O gönülde gömülüp öledim ben.

_____ İbrahim Kavas

Herkesin bi hasreti vardır ya...Evlat hasreti, ana baba hasreti, yaren hasreti...İşte öyle bir şey.
Sevgi adına konuşmak geçti içimden bugün.
Günün adını "Sevgililer Günü "koymuşlar ya....
Her ne kadar sevmek için bir gün yetmese de, tüketim toplumu aç kurtlar gibi saldırıp,romantik reklamlarla yüreğimizi ele geçirmeye çalışsa da, adında "sevgi" geçen her şeyi seviyorum...

Sevgi diyordu Karl MARX:

"Sevgi yalnız bir insana bağıllık değildir. Bir tutumdur. Kişinin yalnız bir sevgi nesnesine değil, bütünüyle dünyaya bağıllığını gösteren bir kişilik yapısıdır. Kişi yalnız bir tek kimseyi seviyor, başka her şeye karşı ilgisiz kalıyorsa sevgisi sevgi değil, genişletilmiş bencilliktir."

Düşündüm ben de içimdeki sevgileri,nasıl çoktu, nasıl çok..
Demek ki 'bencil' değilim dedim kendime...

Ailemi seviyordum, gurbetteki çocuklarımı seviyordum.
Arkadaşlarımı seviyordum,dostlarımı seviyordum...
Gökyüzünü seviyordum, hele kuşları,kuşları çok seviyordum.
Çiçekleri seviyordum,hatta onlarla sohbet bile ediyordum...

Çocukları hiç sormayın.Ben sevgiyi,onların masum gözlerine saklamamış mıydım,
kaybolmasın diye...
Sevgi aradığımda, ilkin çocukların gözlerine bakıyordum ya...

Evlad acısıyla bağıri yanan,hiç gelmeyecek oğullarını bekleyen analar,yüreğimin baş köşesindeydi.
Onların gözyaşları içime içime akıyor muydu,başım önlerinde çaresizce eğilmiyor muydu?

Şairleri seviyordum.Şiirler yol arkadaşımıdı. Mekanımı, zamanımı değiştiren...
Yazarları seviyordum.Kitaplarda valizsiz,biletsiz ne çok geziyordum.
Yağmuru seviyordum, o yüzden değil miydi, hep şemsiyesiz dolaşmam..?
Şarkıları seviyordum.Hiç unuttur muydum,onlardan fallar tutmayı..?

Bütün dünyayı seviyordum,insanları seviyordum, sevmesine de,
Albert Einstein'nın dediğı gibi;

İnsanları, İYİLER _KÖTÜLER diye ayırıp da seviyordum...

Madem sevgiye gün biçmişler, o zaman kutlu olsun 'SEVGİ GÜNÜ '
Çoğalsın, çoğalsın da sevgiler....Alıp başını gitsin düşmanlıklar...(h.gün)

günaydın yaşam....

Hümevra Gün

Sevgi

Sevgiye gün biçmişler
Sevmeye gün m gerek?
Dünyanın bütün zamanlarını
Sen, sadece sevgiye ada.

Korkma! sevginin yan etkisi
çoğalan, çoğalan sevgilerdir.
Sev, geri alır mıyım demeden sev.
Sev, omuzda yk olmadan sev.

Dar zamanlara sıkıştırma sevgiyi.
Bırak almasın hiç bir ek.
En yalın halinde yaz sevgiyi
Yaz, bütün geniş zamanlara yaz.

'Sevgi emektir' unutmadan
Sev, emek emek sevgiyi.
Bırak imgeleri, simgeleri
Bırak olmaz/sa, olmaz /ları

Yaz, en yalın halinde yaz sevgiyi.
Yaz, bütün geniş zamanlara yaz _____ (14 -2 -2015 güncesi)

Hümeyra Gün

Sevgi Ol

yalın ayak yürü hep
incinmesin toprak
ezilmesin çimen.
ürkmesin yuvasında kuş.
sürüme ayaklarını öyle
yapışmasın bir tek kum tanesi.
ceplerini silk iyice
kalmasın küçücük bir 'hak '
giy giyebilirsen
'hiç'lik gömleğini.

yalın ayak yürü hep.
demesinler sen gittiğinde
bir 'insan ' geçmiş buradan!
hatırla,bu dünyadan
sert adımlarla geçip gidenleri
izleri duruyor halen
bir mazlumun ahında
bir çocuğun göz yaşında
diyorlar ki,
'insan 'geçmiş buradan!
sen yalın ayak yürü git
kalırsa bir iz
kalsın,sevgiden yana
savrulup gitsin o da
bir türkü olsun
söylensin sevgi sevgi
bir şiir olsun
okunsun barış barış
bir el olsun
şefkat şefkat
silsin göz yaşını

yalın ayak yürü hep
incinmesin toprak
ezilmesin çimen
akmasın göz yaşı
desinler ki,
bir güzellik geçmiş
hem de,'hiç 'gibi
geçip gitmiş yalın ayak
geçip gitmiş yalın ayak...

Hümevra Gün

Sonbahar

Bugün ilk kez
Soğuk esti rüzgar.
Üşüdüm biraz.
Bağ, bahçe sessizleşti.
Yok artık
göğü yaran kırlangıçlar.
Ağustos böcekleri,
alkışlarla indi sahneden.
Çocuklar oyunlarını,
çoktan toplayıp gitti.
Şimdi susma vakti.
Şimdi gidenlere ağıt mı,yakmalıyım?
Yok çalma kapımı sonbahar,
daha değil,daha değil.
Pes etmedi yüreğim.
Dudaklarımda bir ısıklık var,
umuttan yana.
Kalbimde küçücük yaşama sevinci.
Yapraksız ağaçlara inat,
çiçek açtı sardunyam.
Saçlarımdaki aklar mı,
kek çırptım mutfakta.
Bakma üst kata zor çıktığıma.
Çalma kapımı sonbahar,
daha değil, daha değil.
Göreceksin,
karanlık günlere inat
açacak güneş.
Saksılara umut ekdim.
Yeşerecek birer birer.
Bakma ara sıra ağladığıma.
Belkide ağlayan içimdeki çocuk.
Merak etme,ona da horoz şekeri aldım.
Gülümseyecek yakında.
Vazgeç çalma kapımı sonbahar.
Bunca acıya karşın,
yüreğimde tomurcuklar saklı.
Biliyorum baharlar açacak bir gün.
Ve ben göreceğim
insanların güldüğünü.
Vazgeç çalma kapımı.
Ben daha sonbahar olmadım.
Yok kapımı çalma,
çalma sonbahar.
Ben daha son sözümü yazmadım.

Hümevra Gün

Suspuz

Bu dünyada neler gördüm.
Kuklalar gördüm savrulup duran.
Bir arpa boyu yol alamazken
Kendini bir de özgür sanan.

Bu dünyada neler gördüm.
Başı hep secdede olanlar gördüm.
Taptıkları ne din,ne iman.
Uydukları ne de imam.

Sordum sonra yıldızlara
Dedim 'ömrünüz kaç yıl '
Benim ömrüm dedi 'Ömrü en kısa yıldız '
Yaşarım bir on milyon yıl.....

Düşündüm insan ömrünü.
Hiç 'dedim yavaşça,'hiç....'
Çekildim kendi sessizliğime.
İçim dışım suspuz.....(8 Kasım 2014 güncesi)

Hümevra Gün

Sümbülteber Kokusu

Bazen insan kendinden bile sıkılıyor, ya da yoruluyor. Kalkıp silkelenmesen hepten teslim olacaksın bedbinliğe..
Dün öylesi bir duygu vardı içimde...
Bu sabah, çalışma masamın üstündeki karalama defterime düşen, dünden kalan ,dizelere takıldı gözüm...

****

İnsan bazen kendine fazladır
otur kendinle, kalk kendinle, konuş kendinle...
göz çöz, yeniden dola kendini
İyi ki içimden konuşmayı öğrenmişim..!
fazladır işte insan kendine ,gerisini sen anla.
*

başım döner gökyüzüne bakmaktan.
ağıp giden bulutları, hep uğurlayan olmaktan
ufku yarıp giden kuşu takip etmekten
çiçeklerin etrafında dönüp duran işgüzar arılardan
Yorulur insan, yorulur , en çok da kendinden...****

Aaa bunları ben yazmışım...Tut çalışkan arıları bile kıskan sen..., Neden ?
Benim üstümde yılgınlık var diye...Utandım kendimden...
Ama o dündü, dün...

Bu sabah yakamı kaptırmadım dış seslere....Müsade etmedim bezginlik duygusunun yüreğimi eline geçirmesine...

Yatağımdan kalktığımda, ilk işim bahçemdeki mis gibi kokan sümbülteberleri ziyaret etmek oldu.
Kokuları insanı yaşama çağırıyordu...Kokladım uzun uzun.Hepsini minnetle okşayıp bir demet yaptım kendime.

Ben kahvaltımı hazırlarken bütün mutfağı sardı sümbülteber kokusu. Gençlikte yol arkadaşım olan Joan Bazen 'in sesi de karışınca işe , ne bedbinlik kaldı ne yorgunluk...
Nazım Usta'nın 'güzel günler göreceğiz 'umudu düştü yüreğime...
Ardından geldi ,Necati Cumalı dizeleri ...

Ben sabahları severim oldum bittim
Sabahları çocukları bütün başlangıçları.....

*

Kalktım sabahı dinledim
Dudaklarımda okuldan kalma bir şarkı
Hani yorgundum yeniktim çaresizdim
Döndü - Evet dün
Dün bir kentti geride kaldı
Bu sabah bir başka kente indim.*_____

Bir demet sümbülteberin yaptığına bak sen...
Ruhumda Nazım'ın *Nikbinlik *duygusu ...Mutfağımda çiçek kokusu.... Bezginlik mi ?
Dedim ya o dündü...
O ,ağıp giden bulutları, uçup giden kuşları , çalışkan arıları kıskanan şiircik de yarım kaldı böylece..

Bu aralar 'umut 'desek Polyanacılık oynama deyip,kızıyorlar.... 'Bitti' desek karamsar diyorlar, halbuki yaşam kendi bildiğince yol alıyor..
Of be bir damla nefes aldım....Yaşam devam ediyor...

Hümevra Gün

Şahidiyim Zamanın

Bir gün daha süzülüp gidiyor zamandan
Güneş edalı bir kız gibi savuruyor kızıl saçlarını
Büyüsü düşüyor ufka, bulutlar tutuşuyor
Yeni yetme bir aşık gibi kıpkırmızı oluyorlar...
*

Güneş görmezden geliyor
Döküyor eteğindeki kızıl gülleri
Gülerek kayıp gidiyor...
Parça parça soluyor ufuk
Asil bir morluk düşüyor, bulutların mahcup yüzüne
Bir veda sessizliğinde hüznün düşüyor zamana
Gece bir tül gibi iniyor incitmekten korkarak
Sarıp sarmalıyor zamanı ...
*

Ardından soluk bir ay çekinerek doğuyor...
Yıldızlar kıpır kıpır, yarmaz bir çocuk gibi
Ağustos böcekleri yırtıyor akşamın sessizliğini
Yabani otlara düşüyor gecenin ilk çiyi
Kokusu duyuluyor...
*

Hüzün elini çekiyor zamandan
Bir sabah yıldızı gülümsüyor
Yakındaki ağaçta uyanıyor erkenci bir kuş
Ötüyor şen şakrak
Zaman umuda dair ne varsa kuşanıyor
Kutsanıyor dünya yeni baştan
Vakit sehere evriliyor...

_____ (4.8.2019 güncesi)

Hümevra Gün

Şiir Bana Küstü

Bir yaz daha geçip gitti.
Heybede kaç yaz saklı bilinmez.
Eylül serin eliyle siliyor yüzümü.
Rüzgar yavaştan yaramazlık ediyor.

Kırlangıçlar gideli de epeyce oluyor..
Oysa her kırlangıç göçünde ben
vedalardan hüznün, gelecek yazdan umut alırdım.
Gelir otururdu gönlüme hüznünlü bir mutluluk.
Şiir olur damla damla dökülürdü defterime.

Baktım yüreğime bu yaz sonu.
Bir tek suskunluk kalmış..
Bir de bir kaç yarım sözcük.
O da, ne şiire yakışır,ne gönüle.

Döndüm kendime dedim 'Şiir sana küstü! '
Neyin nesi bu suskunluk diye ekledim.

Bölündü sesizlik bir çocuk çığıyla.
Ya açtı,ya susuz belki de uykusuz.
Ardından duyuldu bir kadın feryadı.
Çaresiz,umutsuz belki de evsiz.

Sesizce kalktım yerimdem.
Azad ettim yüreğimdeki son kuşu.
Uç dedim 'yetiş' geç kalan sürüye.
Attım yarım kalmış sözcükleri tek tek.

Topladım eylül hüznlerini
'Seninki de dert mi,'diyerek.
Vedasız giden kırlangıçları unuttum çoktan.
Zamansız göç eden insanları düşünerek.

Sonra döndüm kendime dedim 'Şiir bana küstü! '
Bir ben kaldım geriye,bir de çaresiz suskunluğum.(3 Eylül 2014 güncesi)

Hümevra Gün

Tanımadı Beni

Dün çocukluğumla karşılaştım,
çıkılmaz bir sokakta.
Göz göze geldik.
Tanımadı beni.
nasıl tanısın ki,
bu soluksuz uzun koşuda?
Ben onun hayallerini hiç görmedim.
Umutlarını hiç sulamadım.
Aksine her dönemeçte,
soluk soluğa kaldığımda,
bıraktım onları birer birer.
Yok, alınmadım çocuk.
Haklısın beni tanımamakta.
Yıllardır kesişmedi yolumuz..
Ama bilmediğin bir şey var çocuk!
Hayallerin hep büyük geldi hayata.

Hümevra Gün

Temmuz Sancısı

Sıcaktı daha sabahtan.
Ateş dilliydi Temmuz.
Yok,
suçlu
ne ay, ne de gündü.
Suçluyu bulmanın ezikliğiyle,
elim gitti bir çakıl taşına.
Fırlatıp attım durgun göle.
Önce küçük bir halka oluştu.
Takip etti diğerleri.
Dalgalandı durgun göl.
Bir küçücük taşın gücü
titretti koca gölü...

*

Ah! dedim Ah..!
Sevgiler neden büyümez
sulardaki halkalar gibi...?
Neden titremez kara gönüller?
Ansızın sıraya dizildi önümde
Pir Sultanlar, Hallacı Mansurlar...
Yunuslar, Mevlanalar
Daha kimler, kimler...
Kimi şiir okudu,
kimi türkü çığırdı.
Hepsi sevgi üstüne.
Başları eğik,
biraz da gücenik..
'biz görevimizi yaptık'
dercesine...

*

İşte o an anladım
kararmış yüreklerin gücünü
Ama korkmadım...
Tıpkı sevgiye baş koyanlar gibi...
Aldım yerden bir taş.
Atıverdim durgun göle.

*

Fısıldadı Metin Altıok
'Sevgiden caydığım yerde darıl bana "
Yankılandı gitti koca göle....
Yankılandı gitti dünyaya...
'Sevgiden caydığım yerde darıl bana!'

Hümevra Gün (2 Temmuz 2013)

Hümevra Gün

Toparlan Yüreğim

doğanın renkleri var,
bakıp da görmediğimiz
kimi yaşam , kimi umut ,kimi hüzün
günlük telaşlara kapılmış yüreğimiz ,
hep hasta, sıkça renk körü...
*

takılıp kalmış kirli grilere
unutmuş güneşin ısıttığını
Unutmuş gökyüzü mavisini
sonbaharın ardı kış deyip ,
naftalin kokulu sandıklara gömmüş umudu...
*

hadi yüreğim, toparlan
'kışın ardı bahar' anımsa
dalından düşen bir sarı yaprak
öldüğünü düşünse de ,
ona kucak açan yeşil çimen,
yaşamı kutsar unutma !

_____ (18.11 .2017 güncesi)

Hümeýra Gün

Tut Ellerimden

Uzun zamandır yüreğimin duvarlarına
çarpıp çarpıp dönüyor söylemek istediklerim.
Kelimeler mi yorgun, yürek mi yorgun
Yoksa her sabah sevgiyi kurban mı, ediyor ilahlar?

Bu sene de bahar düşmedi memleketime...
Kırlangıçlar yolu mu şaşırdı, onlar da mı küstü
çiçekler mi erken soldu? / Bilinmez....
Gökyüzü mavi elbisesini giyemedi bir türlü.

Birbirinin aynısı geçip gidiyor günler
İki günü aynı olanın, bir günü kayıptır
Derlerdi büyükler / Onu anımsadım
Kalktım pencereyi açtım / Güneşe döndüm yüzümü.

Bir serçe kondu yediveren leylağın dalına.
Dilinde her şeye inat, bir sabah şarkısı
Leylak kokusu, serçe cıvıltısı, gün ışığı
bir olup, ansızın tutuverdiler ellerimden
Kendime yabancı yüreğim, bencil(eyin) oluverdi yeniden..

_____11.6.2016 güncesi

Hümeyra Gün

Tutundum Çocuk Gülüşlerine....

Dün, akşam yürüyüşümde, yolumun üstündeki portakal bahçesinde oynayan üç çocukla karşılaştım. Selamlaştık.

_Ne yapıyorsunuz? dedim.

_Baraj yaptık, üstüne köprü kuruyoruz ki, arabalarımız karşıya geçebilsin dediler.

Kargılardan köprü yapıyorlardı. İki yakayı birbirine bağlamak için. Küçük elleri nasıl gayretliydi..

Düşündüm yaşamı, büyüklerin dünyasında ne zordu iki yakayı birbirine bağlamak. İki yakanın arasına köprüler kurmak..

Büyüklerin küçüklerden öğreneceği ne çok şey vardı...

Onlarla sohbet ederken, bi baktım gerilmiş omuzlarım gevşemiş. Yüzüme bir gülümseme gelip oturmuş.

Biraz daha sohbet ettikten sonra, hadi bana müsade dedim.

Ama gitmeden önce izin verirseniz fotoğrafınızı çekeyim...

Olur dediler, gülerek baktılar bana. O gözler nasıl güzeldi... Hilesiz, hurdasız. (Ailelerini tanıyorum aman ha!)

Sonra bir şiir düştü aklıma.. Şiirsiz olur mu hiç?

*****

Değil mi ki ölüm var, azıcık gülümseyelim

Yepyeni bir şair, yepyeni bir roman
Yok mu? Yok. Ya da ben bulamadım
Sen yine de Hayat'ı tut elinden al getir
Var mı? Var. Sokakta çocuk cıvıltıları

Hiç değilse o çocukların kadrini bilelim...*****

Teşekkürler çocuklar..
Teşekkürler Ahmet ERHAN, ışıklarda ol dedim...
Tutundum çocukların gülüşlerine.....

Yeniden 'Merhaba ' dedim yaşama....

_____ (5.2.2016 güncesi)

Hümeyra Gün

Uğurlama

bir pınardım ben
kirlî sulara karışmayan
kendi şarkısını mırıldanan
bir pınar...
bazen kuşlar konardı ezgilerime
bazen rüzgar karışırdı sesime
*

bir gün sıkıldı canım
karıştım bir dereye
unuttum kendi şarkımı
dere koştu, ben koştum
yoruldum
kirlendi üstüm başım...
*

bir pınardım ben
anımsadım sonra
aradım kendi sesimi,
yoktu...
kuşlarım yok, rüzgarım da yoktu
tersine akar mıydı sular?
sustum
yutkundum
kulağımda yalnızca derenin gümbürtüsü...

_____ (20.1.2017 güncesi)

Dost Kalem, yarım kalan şiiri tamamlamış. 'Umudu' eklemiş şiire...
*****

birden güneş açtı, buharlaştım...
ıslak kanatlarım gökyüzüne ulaştı
göz yaşı oldum tane tane, yeryüzüne düştüm
enginlere süzıldüm, pınarıma kavuştum
geldiğim yere döndüm, tazelenmişti ömrüm...

_____ Bülent ARKAN

Çok teşekkür ederim Bülent Arkan arkadaşım. Emeğinize sağlık. Unutmuştum Nazım
'in 'Umutsuz yaşanmıyor' deyişini... Saygımla.

Hümevra Gün

Umut

Günler sonra kaldırdım, önüme düşen
Kendime ağır başımı...
Gökyüzü başımın üstündeydi ! Şaşırdım
Anladım ki bir lütufmuş
Gökyüzü biz insanlara...
Ne diyordu sevdiğim Şair;
Göğe bakalım...
Sözünü tuttum, göğe baktım uzunca...

Yeryüzünü düşündüm . Karıştı...
İnsanoğlunun kanla , gözyaşıyla suladığı...
O an anladım ki
Büyüklerin hep göğe bakması
Toprağa bakacak yüzlerinin olmaması...
Yüreğim ağırlaştı, insanın insana yükünden...
Başımı kaldırdım, sığındım gökyüzüne
Çaresizce...Çaresizce...

Sonra, çocuk gözleri geldi aklıma
Geleceğe yönelmiş, Yaz bakışlı gözler...
Çocuk elleri geldi aklıma,sevecen...
Yeryüzünün kanlı çamurundan
İki yakayı birleştiren, köprüler kuran
Kapısı her gelene açık, evler yapan
Sıyrılıp gitti yüreğimdeki ağırlık...
Bir kez daha başımı kaldırdım gökyüzüne...
Umutla...Umutla...

Beyaz bulutlar geçiyordu üstümden
Kirlenmemiş çocuk yüreği gibi...
Binlerce çocuk kalbi düşledim. Beyaz bembeyaz
Yağın , yağın yeryüzüne... dedim...
Unutmayın Toprak Ana kucak açar
Çoğaltır, üstüne düşen her şeyi...
FİLİZE durur da sevgiler , birebin verir
İnsan, insanın dermanı olur...

Diner masumların gözyaşları
Bereketli yağmurlar yıkar
Toprak Ananın kanlı yüzünü
İşte tam o zaman , tam o zaman !
Ona bakacak yüzümüz olmasa da
Sana geliyorum demeye dilimiz varmasa da
Belki koynunda uyuyacak bir karış yerimiz olur!
Bir karış yerimiz olur...! Bir karış yerimiz olur...!

Hümevra Gün

Umut Olsun Çocuklar

Sevilmeli çocuklar.
nefreti tanımamalı.
Çocuk kalbine dağlamalı acılar.
Yaşamlı,gülmeli çocuklar.
Karartıyorsak dünyalarını,
kirletiyorsak düşlerini,
niyedir,onları dünyaya getirmek?
Niyedir istemediği yaşamı
zorla sırtlarına yüklemek...?
Hep düşünür dururum,
bulamam bir cevap.
Hadi herkes sorsun kendine
'NİYEDİR?' diye.
Belli mi olur,
buluruz bir cevap.
Nazım'ın dediği gibi:
çocuklar;
"Şarkı dinlemek değil,
şarkı söylemek istiyor"
korkmadan ürkmeden.
Ağız dolusu gülmek,
geleceğe umutla bakmak istiyor.
Çocuklar, sevilmek istiyor.
Haydi koyalım elimizi taşın altına
Bırakalım 'ceğizleri,cağızları'
Umut olsun çocuklar.
Dünyaya bir borcumuz var.
Ödeyelim hep birlikte.
Gelecek çocuklarınsa eğer
kuralım yeniden dünyayı.
Düşünelim kötülerin gücünü.
Onlar varsa; biz de varız.
HADİ HADİ! uzatın ellerinizi

Hümevra Gün

Uzatın Ellerinizi...

şiiirimiz karadır, bayanlar beyler!
kaçırmayın gözlerinizi öyle.
başınızı öne eğip yürümeyin
şapkanızı da yüzünüzün üstüne düşürmeyin.
siz istemeseniz de, beraber yaşayacağız bu evrende...
*

ilahlar kurban istiyor,doymuyor gözleri bir türlü
ben kurban olurken hep siz neredesiniz , bayanlar beyler?
biliyorum fildişi konaklarınızda güvendesiniz
yağmur ıslatmaz, kar üşütmez sizi
ayaklarınıza hiç bulaşmaz yaşamın çamuru
ah! unuttum siz seke seke yürüyordunuz demi?
yok! ne yürümesi arabalarınız çok hızlıydı sizin.
Bunu da unutmuşum bayanlar ,beyler
*

Siz öyle sanın bayanlar, beyler! Siz öyle sanın...
*alışmış kudurmuştan beterdir * derdi Ninem
bizim kemiğe yapışmış şuncacık etimizle
doyar mı sanıyorsunuz, gözü dönmüş ilahlar?
Kusura bakmayın bayanlar , beyler!
biraz rahatınız kaçacak....
Ne kadar seke seke yürüseniz de;
bir gün sizin de ayaklarınız çamura değecek...
*

İyi mi, kaçırmanın gözlerinizi
eğmeyin başınızı önünüze
varsın kirlensin beyaz eldivenleriniz.
sular neleri temizler, unutmayın
uzatın ellerinizi, korkmayın bayanlar beyler
belki o zaman, ürker aç gözlü ilahlar...
geliverir sonra güneşli güzel günler
hem size, hem bize...
*

'Şiiirimiz karadır bayanlar beyler'
desem de siz karalar bağlamayın sakın...
biraz cesaret, çokça sevgi yetişir artar
uzatın ellerinizi, korkmayın bayanlar beyler
uzatın ellerinizi...

_____ (31.1.2017 güncesi)

Hümevra Gün

Uzundu Kış

Uzun bir kıştı yaşanan.
Birbirinin aynısıydı günler.
Yorgundu zaman, yorgunduk biz.

Avutsun diyerek çıkıp gittik.
Gittik çocukluk bahçemize.
Uçup gitmiş bütün kuşlar.
'Bekle' dediğimiz çocuk da gitmiş.

Kırağı vurmuş çoktan çiçeklerimize.
Kış yalnızlığı sinmiş bahçemize.

Bir umut, kalkıp çıkardık siyah beyaz fotoğrafları.
Dizdik önümüze bir bir.

Aradık umutlu bir bakış.
Asılı kalmış bir tebessüm.
Yoktu hiç biri.
Yabancıydı bakışlar.

Galiba 'ciddi durmamızı' söylemişti.
O her şeyi bilen biri.

Yetmedi, sığındık eski şarkılara.
'Sen ağlama' diyordu, o buğulu ses.
Oysa gülmeyi öğrenmedik ki biz.

'Çok gülersen ağlarsın' dendi hep.
Ağlamamız istenirmiş gibi.
İçimize attık gülmelerimizi.

Gitsin diye bu yılgınlık,
Boş kâğıtlar dizdik önümüze.
'Umut' yazdık, 'mutluluk' yazdık üstüne.
Hem de büyük harflerle.

Gerisine yetmedi kalem, yetmedi söz.
Bekledik uzunca bir süre.

İsyana yeltenir gibi oldu yürek
Yasaktı, yüksek sesle düşünmeler.
Yutkunduk onu da, gülmelerimiz gibi.

Çaresiz uzandık sabır tespihlerine.
Her gün yeniden dizdik tek tek.
Yoruldu zaman, yorulduk biz.

Uzun bir kıştı yaşanan...
Baharsız, çiçeksiz, umutsuz...
Yutkunduk onu da...

(27.1.2014 güncesi)

Hümevra Gün

Yağmur

Önce günlük güneşlikti.
Yollar tozlu,çiçekler tozlu.
Havaya karışmıştı ter kokusu.
Sonra iri bir damla düştü.
Onu takip etti diğerleri.
Öyle güzel yağdı ki;
Her çiçeği,her köşeyi
yıkadı çabucak.
Toprağın o güzel kokusu
sardı doğayı.
Ufukta bir ebem kuşağı
uzaklarda kuşların şarkıları..
Tertemiz artık dünya.
Ne günah var,ne kötülük..

Hümeyra Gün

Yağmur Vardı Bizim Oralarda...

Yağmur vardı bizim oralarda.
Hem de sevdalı bir yağmur...
Özlenen bir sevgili gibi düşüyordu toprağa.
Toprak sevinçten deli divane, yapıştı yağmurun ellerine.
Yağmur kucakladı toprağı yedi renkte.
Toprak burcu burcu koktu.
Sanki, güz vakti bağına cemre düştü.
*

Yağmur vardı bizim oralarda.
Hem de çocuksu bir yağmur...
Yakındaki bir okulda çaldı paydos zili.
Serçe kuşları gibi dağıldı çocuklar.
Hepsinin yüzleri yağmura dönük.
Yüzü çilli bir oğlan daldı yağmur sularına
Su alıyordu pabuçları, ıslanmıştı saçları.
*

Defterinden kopardığı yapraktan
bir gemi yaptı, aceleci elleri.
O geminin yolcusuydu çoktan...
Heyecandan kızarmıştı çilli yüzü.
Yağmur tuttu çocuğun üşümüş ellerinden.
Yağmurlu çocuk, çıktı uzun bir yolculuğa...
*

Yağmur vardı bizim oralarda.
Hem de keyifli bir yağmur...
Evlerinin camlarına vuruyordu neşeyle.
Komşunun zilini çalıp da kaçan, çocuklar gibi..
Bir kadın duydu yağmurun sesini.
Uzattı başını pencereden, yüzünde ince bir hüzün.
*

Yağmurun elleri dolaştı kadının yüzünde.
Kadın tutuverdi yağmurun ellerini...
İslandı kadının yüzü.
Oysa kadın, uzun zaman önce öğrenmişti.
Yüreğinden ağlamayı.
Kadın telaşla bakındı etrafına...
Kimseler görmedi ağladığını, yağmurdan başka.
*

Uzaklarda bir kadın şarkı söylüyordu
Buğuluydu sesi...
Yağmur mu değmişti ona da?
Bilinmez...
Yağmur vardı bizim oralarda.
Hem de şefkatli bir yağmur...

_____ (29.11.2016 güncesi)

Hümevra Gün

Yağmura Övgü

Bütün gece mırıl mırıl
ninni söyledi yağmur.
Yağmur annemin diliydi
çocukluğumla avutan.
Yağmur annemin eliydi
saçlarımda dolaşan.

Bazen de babamdı
arada bir gürleyen.
Parladığı gibi de sönen.
Hangisinin eliydi bilmem
ördüğüm duvardaki ilk taşı oynatan.
Bir, iki derken koptu bir gümbürtü.

Yıkıldı erişkinliğimin duvarları.
Yağmur annemin gözüydü
Savunmasız' beni 'görüveren.
Eğildi yağmur dudaklı annem
Opüverdi ansızın yüreğimden.
Yere düştü süngüm....

Kirpiklerimden dökülen
yağmur muydu?
_Gözyaşıydı, gözyaşı...
Dün gece ya annem, ya da yağmur
öptü beni yüreğimden.
Ve ben ilk kez ağladım.....

Hümevra Gün

Yağmurlu

yağmur yağıyor dışarda
bardaktan boşanırcasına
kahve kokulu odam sıcacık
radyoda hüzzam çalıyor bir keman
parmaklarım kalp çiziyor buğulu camlara
sevgisini yitirmiş dünyaya inat...

*

şemsiyesiz bir çocuk koşuyor yağmurda
iki adımda bir kayıyor, terlikli üşümüş ayakları
elindeki ekmek torbası hep başının üstünde
cama çizdiğim kalpler takılıyor çocuğun peşine...

*

Susuyor keman, soğuyor oda
çoktan bozulmuş camın buğusu, ağlıyor
Bir gök gürelemlisiyle yıkılıyor sırça saray
Ben koşuyorum, çocuk koşuyor
Y E T İ Ş E M İ Y O R U M.....

_____ (15.1.2017 güncesi)

Hümevra Gün

Yalnızlığım

Yalnızlığım!
Çocukluğumdan beri,
beraberiz seninle.
Ben sana alıştım,sen bana.

Başım dardaysa koşarım hemen sana.
Biz, konuşmadan anlaşırız seninle.
Öyle bir güven içindeyim ki yanında.
Sorma gitsin,sorma gitsin.

Eskiden beri sırtımı kollamak.
Nereden, neyin geleceğini bilmemek.
Öylesine yormuştu beni.
İşte öyle bir anda
gelip,yoldaş olmuştun bana.

Yalnızlığım!
Bir elinde iğne,diğerinde iplik.
Çıka gelmiştin bir gün.
Kan kaybını önlemiştin acilen.
Yaralarımı dikmiştin güzelce.

Korkma demiştin yavaşça,
geçecek hepsi,geçecek..
Yeniden 'Merhaba '
diyeceksin yaşama.
Ama biraz daha seçici,
çokça da temkinli..

Bir de demiştin ki;
Kapılma her tatlı söze.
İyi kolla kendini.
Sanma ki,herkes dost.

Ardından hemen eklemiştin.
'Hal böyleyken de;
Büsbütün umudu kesme sakın.
Bitmedi daha insanlık.
Güven doğru olana.
Güven çocuk gülüşlerine.
Onlar ki,içtendir tertemiz...

Yalnızlığım!
Dediklerini dinlemediğim güzelce.
Oturmuştum yanına.
Uzunca da kalmıştım yanında
Ta ki yaralarım dikiş tutuna kadar.
Sen beni yolcu edene kadar.

Bu arada,az çok
terziliği öğrendim sanmıştım yanında.
Elim biraz yatkın mıydı ne?

Alırım iğne,ipliği elime.
Dikerim kendi söküklerimi.
Hem seni üzmem, hem hiç kimseyi.
Diye düşünmüştüm..

Yalnızlığım!
Düşünmüştüm de;
Bak yine ben geldim.
Biraz yaralı,çokca da yorgun.
Anladım ki,
terzi kendi söküğünü dikemiyormuş.
Hadi,bir kez daha dik yaralarımı.

Biraz da sen beni dinle.
Baştan söyleyeyim.
Bu seferde söz veremem.
Hiç düşüp,yara almayacağıma..
Sen ne dersen de, seviyorum insanları.
Ha,söz unutmayacağım, karakoyunları.

Ayırıp onları güzelce bir kenara.
Açacağım bütün kapıları SEVGİYE.
Ve tüm iyi insanlara..
Yok,bu sefer de acele etmeyeceğim.
İyileşmeden gitmeyeceğim.
Merak buyurma sakın..

Yalnızlığım!
Galiba uzunca misafirin olacak.
Söz dinlemez eski çırağın..
Bırak oturayım yanibaşına.
Hadi dik yaralarımı tıpkı eskisi gibi.
Hadi,hadi..!
(1 Kasım 2013 güncesi Hümeyra Gün)

Hümeyra Gün

Yarenim Gökyüzü

çocukluğumdan beri
hep yanı başımdasın gökyüzüm.
anamın masallarıyla başladı
biliyorsun bu güzel sevda.
gökyüzüm, yıkarsın yüreğimi
her sabah yeni baştan...

kırgın başladıysam güne
takılır giderim peşine.
bir bakarım ki,
her renginden ışık dermişim.
çıkıvermişim karanlıktan.

duvarlar üstüme geliyorsa eğer,
canım uzakları özlüyorsa...
tutunurum bir kırlangıç kanadına.
uçup giderim özgürlüğe....

bazen de bir ebem kuşağında
boyarım ruhumu doyasıya.
ben, öyle çok şey istemem
bilirsin...
yeter ki, hep seni göreyim..
şifacı bir elsin bana yarenim gökyüzü...!

Hümevra Gün

Yaşam

Sabahın seherinde kalkabilmek,
gözlerine doğarken günün ilk ışıkları
her şeye inat gülümseyebilmek.
Bu yeniden doğuşta
tazelenip,yenilenebilmek...
Bir gün öncesinin kırılmışlıklarını
'üfle gitsin 'diyebilmek.

Cevapsız sorulara
cevap aramaktan vazgeçip
derin bir nefes alabilmek.
Çiçeğe, böceğe selam verebilmek.
Kimsesiz sokaklarda kendinle dolaşabilmek.
Önüne çıkan bi sabahçı kahvesinde
sıcacık bi çayla
üşüyen yanlarını ısıtabilmek.
İçten içe
'yaşam,sen yine de güzelsin' diyebilmek.

Haksızlıkları bağışlayabilmek.
Kavgaları bitirebilmek.
Kuşların ilk şarkılarına karışıp
dudaklarına bir ısıklık takabilmek.
Doğan güne dönüp,
dağ güzel,oya güzel,
kuş güzel,ağaç güzel.
Öyleyse...?

cevabını çoktan bildiğin bir soruyu sorabilmek.
İnsan yanlarının sızısını tekrar tekrar duyabilmek.
Sonra da,toplayıp tası tarağı
'Ha gayret ' diyerek güne başlayabilmek.
Kalabalıklara karışıp düşe kalka yürüyebilmek.
Y ü r ü y e b i l m e k

Hümeyra Gün

Yitik Maviler

Çocuk gözünü açtı,
gördü gökyüzünü.
Çocuk çok sevdi maviyi,
çok sevdi beyazı.
Yükledi tüm sevinçlerini,
umudu da yükledi.
Yükledi hepsini maviye.
Bir türkü tutturdu masmavi.
Gülümsedi mavi beyaz.
Çocuk büyüdü,büyüdü maviler.
Çocuk sevmeyi öğrendi bir gün.
Sevdasını ekledi maviye.
Bir tutam da beyazlık kattı.
Büyüdü sevdası mavi beyaz.
Gülümsedi bembeyaz..
Çocuk bir gün tanıdı özgürlüğü.
Beyaz martılar oldu yoldaşı.
Gün günden büyüdü kanatları.
Ulaştı bulutlara, ulaştı rüzgara.
Çocuk bir gün durdu,
durdu dünyayı dinledi.
Duydu sessizlik içindeki çığlıkları.
O gün sustu çocuk.
Unuttu mavi türküsünü.
Unuttu beyazı maviyi.
Kimdi türküleri susturan,
kimdi beyazları kirleten?
Kim vurmuştu özgür martıyı?
Rengi kaçmış gökyüzünde,
takıldı kaldı sorular..
Çocuk SUSTU.
Kirlendi beyaz,yitip gitti maviler.
Çocuk bir gün fısıldadı usulca;
'Solsa da maviler,kir tutmaz ki beyaz.'
Fısıldadı inançla...
Kaldırdı başını gökyüzüne..(19 Temmuz 2013)

Hümeyra Gün

Yitik Zamanlara

Yaşam rengini kaybetmiş birgün.
Mavi umudu, beyaz masumiyeti yitirmiş.
Kül grisi kaplamış ufukları.
Göz gözü görmez olmuş.
Alıp götürsem,
sabır dokuyan halı ustasına;
Solmayan kök boyalara batırsa.
Maviye umut, beyaza masumiyet
katsa tutam tutam.
Kirli griler çekip gitse.
Ufuklar yeniden mavileşse.
Masumiyet günahları silse.

Yaşam susmayı unutmuş birgün.
Yalnızca kendi sesini duyar olmuş.
'Ben. ben ' demekten kelimeler yorulmuş.
Alıp götürsem
çile çekmiş bir dervişe;
Sessizlik oruçlarında
öğrense 'sen ' demeyi.
Kavgalar bitip gitse.
'Biz 'olmanın gücünde,
sessizliğin şarkısını dinlese.

Yaşam sevmeyi yitirmiş bir gün.
Yalnızca öc almayı bilir olmuş.
Alıp götürsem,
yürümesini öğrenen çocuğa;
Sevmeyi öğrense yeniden.
Almadan vermeyi bilse.
Gülümsemek ücretsiz olsa.

Umudun mavisini,
beyazın masumiyeti,
bağışlamanın huzuru,
sevginin ÇOCUK HALİ,
sarıp sarmalasa yeniden.
Kavuşsa yitik zamanlara

Sevmekle başlasa her şey...
Olmaz mı, OLUR...
Yeter ki, ilk taşı sen koy.

Hümevra Gün

Yitip Giden

Niye kısıdır güzellikler..?
Bir gl açar dalında;
kıyamayız koparmaya
dökülür gider yaprakları.
Bir ocuk doğar
melekler gibi, tertemiz.
Severiz tüm kalbimizle
bir gün büyür gider.
Onu da kendimize benzetiriz.
Bir sevgi filizlenir
duygusal dünyamızda
besleriz umutlarımızla.
Ve gün gelir
o da yitip gider.

Hümeyra Gün

Yol Arkadaşım

Yaşam;
Farklı yolcularla
kesişen uzun bir yol.
Kimi yolcuya
selam verip geçersin.
Kiminin ışığından kamaşır gözlerin.
Pervanelere dönersin.
Bir gün bakarsın ki,
o pırıltılar bir düşmüş.
Yokmuş aslında ışık,mışık.
Kırgın,yorgun
çıkarsın yeni bir yolculuğa...

Sonra ansızın rastlarsın ona.
Bütün arayışlar biter
demir atmış bir gemi gibi
kalırsın o limanda.
Aldatıcı ışıkları da yoktur.
Öylesine saydamdır ki,
taa içini görürsün.
Oralarda bi yerlerde
kendini bulursun.
O,sendir artık.
Sen de, O...

Hümeyra Gün

Yolculuk

Bir bilet alsaydım eski zaman trenine.
Çıksaydım sonu gelmeyen bir yolculuğa.
Ö tanidik kömür kokusu,
alıp götürseydi beni yıllar,yıllar evele.

Karşımdaki boş koltukta otursaydı,
unutulmaya yüz tutmuş çocukluğum.
Açsaydım naftalin kokulu bohçalarımı.
Yeniden kucaklasaydım öksüz hayallerimi.

Kah cin olup çıksaydım lambadan.
Kah sihirli değneğimle dokunsaydım dünyaya.
Hakkından gelseydım tüm kötülüklerin.
Çizseydim ağlayan her yüze bir gülücük.

Dolu dolu beşikler sunsaydım,
ninnileri susturulmuş analara.
Su olup aksaydım kurutulmuş derelere.
Renk renk balık olsaydım cansız göllere..

Kalem olup yazsaydım şiir şiir sevgiyi.
Silgi olup silseydim dünyadan nefreti.
Dil olup söyleseydim hep güzeli güzeli.
Çocuk olup unutsaydım bütün kötülerini.

Sonra da, trenin penceresinden,
son birkez seyretseydim dünyayı..
Görseydim olmazların olduğunu.
Uzadıkça uzasaydı bu mutlu yolculuk...

Belki gerçeğe,belki hayallere....
Belki de sonsuzluğa... (4 -Ağustos-2014 güncesi)

Hümevra Gün

Yunus 'a Kulak Vermek

İnsan oğlu sanırım ego ile doğuyor. Bazıları bu egoyu köreltmeye çalışıyor, ki bu insan olmanın gereğidir.

Bazıları ise her gün egosunu ,ayna karşısında hohlayıp hohlayıp parlatıyor...
Hele bir de çevresinde yalakaları varsa,kim tutar onu...?

Bazen düşünürüm bir insana olduğundan fazla değer verildiğinde, olmayan hasletler yakıştırıldığında insan nasıl kabullenir bunu.
Nasıl , ' çizmeyi aşılıyorsunuz,orada bir durun! 'demez...
Hiç aklım almaz buna...

Ben kendi adıma, baya rahatsız olurum. İtiraz ederim . Zaten o insanlar bana güven vermez...
Ne derler ;'Çok laf yalansız olmaz'

Son yıllarda insanlar şişirilmiş egoları ile bolon gibi dolaşıyorlar etrafta.. Çıt çıkmıyor.

Suskun kalmayı , kabullenmek diye bilirim ben...
Demek ki , "ver gazı, ver gazı ki ,uçayım ben "diyor şişirilmiş egolar...

Nenemin bir lafı vardı :
*Aşa mahallede bi yalan söyledim, yoka mahallede kendim inandım...

Durum bundan ibaret sanırım...İltifat bile , hani o unuttuğumuz liyakat sistemiyle yapılmalı diye düşünüyorum.

Neyse ne güzeldir insanın haddini de, kendini de bilmesi. ..

Yunus haykırıyor yüzyıllar öncesinden , tüm sadeliğiyle...

İlim ilim bilmektir
İlim kendin bilmektir
Sen kendini bilmezsin
Ya nice okumaktır _____

(12.4.2017 güncesi)

Hümeyra Gün

Yükleyin

Hüzünleri yükleyin rüzgarlara
savrulsun dağlara taşlara.
Göz yaşlarını yükleyin bulutlara
yağsın ovalara,ormanlara...
Hiç kimse ağlamasın.
Kinleri yükleyin
Çocukların kalbine.
unutulup gitsin...
Barışı yükleyin kuşların kanadına,
dolaşıp dursun dünyayı.

Hümevra Gün

Yüreğime Sakladım...

Sen çocuk dersin
Ben masmavi gökyüzü

Sen çocuk dersin
Ben serçe,kırlangıç,ardıç kuşu..

Sen çocuk dersin
Ben akıp giden su, sabahın seheri

Sen çocuk dersin susar, susarsın...
Ben umut derim, başım gözüm üstüne derim.
Yüreğime sakladım hepsini derim
Üşümesin derim,korkmasın derim.

Sen çocuk dersin, gülümsersin...
Ben çiğ tanesi derim,doğan gün derim
Tomurcuk gül derim, derim de derim...
Sen gülümsersin, ardından ben de gülümserim.

Bi bakmışız, yüreğime sakladığım
bütün çocuklar da gülümsemiş...
Gökyüzü gülümsemiş,akan su gülümsemiş..
Hatta,dünya bile gülümsemiş..._____ (25.3.2016 güncesi)

Hümeýra Gün

Yüreğimin Kışı

Bu sefer uzun sürdü yüreğimin kışı.
Susmaların kısır çıkmazlarında düşmedi bir tek sözcük
Ne gönlüme , ne de parmak uçlarıma
Oysa dünya kendi döngüsünde
baharı yaşamış alı al, moru mor
Sarı sıcak bir yaza göz kırpmıyor...
Gökyüzü en mavi elbisesini giymiş ,
sanki bayram çocuğu...
Kırlangıçlar uzun yol yitiklerini çoktan unutmuş
Dillerinde ağıttan uzak ,yeni şarkılar...

*

Uzun süren kışta ezber ederken ben yalnızlığı
Baş uçumda defterim, kara kalemim...
Yüreğimde hep bir doğum sancısı , iki büklüm
Heyhat ! her seferinde de yanlış alarm ...
Aynaya yansıyan yüzümden kaçır oldu gözlerim ,bir suçlu gibi...
Bu kurak bahçeye düştüm düşeli ben
Ne yapmalıyım, nerden başlamalıyım
Her şey yolundaymış gibi mi , yaşamalıyım?
Yoksa , dünyanın onulmaz yaralarıyla yeniden mi, yüzleşmeliyim ?
Hoş ,takatim kaldı mı onu da bilmiyorum ya
Yenilen hep ben, ben olurken
Hani şairler yaşama yön verirdi ! Yalan mıydı o da ...?

*

Bir bulut geldi güneşi örttü ,havada yağmur sıkıntısı
Bir çocuk ağlıyor bi yerlerde
Bi gayret üflüyorum yüreğime sinen tozu
Cesaretle bakıyorum aynaya düşen gözlerime
İlk damla düşüyor kurak bahçeme ...
Zamanın yelbine yapışıyor parmaklarım bir alacaklı gibi
Dön! Diyorum, yanlış yollardan. Dön...!
Yeniden yaz insanların kaderini , ağlamasın analar
Ölmesin bi yerlerde çocuklar...
Gök gürlüyor , yağmur sağnağa dönüşüyor
Yüreğim yeniden hecelelemeye başlıyor
Derin bir nefes alıyorum , sanki denize doğru yürüyorum...
Diyorum : Yaşıyormuşum ben... !

_____ (22-5-2018 güncesi)

Dost Kaleminden

YAŞIYORMUŞSUNUZ...

Dün farklı bir gün yaşadım, hava durumu bakımından. Öyle ki, ha yağmur yağdı, ha yağacak.
Doldu doldu geldi gökyüzü kara bulutlarla. Arada homurtularla, öfkelerle, savrulan yapraklarla ve tozu dumana katmalarla...
Sanki bizimle oyun oynar gibiydi, kara bulutlar. Dışarı çıkarsan `indiririm` dercesine...

.

Bazı günler ve özellikle bazı geceler ne uykuyla dost olur gözlerimiz, ne uykusuzlukla aşına.

Sanki karanlığa bile bigânelik vardır yüreğimizde.

Sanırım böylesi gecelerin durgunluğu, birazdan öte, yorgunluğu rüzgâra durmuş. Baharın tazeliği çimenlerin yeşilliğinde, ağaçların çiçeklerinde kaybolmuş.

Ne göreceğ göz, ne hissedecek gönül, ne de yaşayacak ruh kalmış. Tükenmez bir bitaplığın, gussalı bir karanlığın, mehtapsız bir gecenin... Ve gün boyu süren şarkısız kuş çığlıklarının doğum öncesi ağırlığı yaşanıyor.

Gökyüzü berraklığını giyinmiş. Bahar, çılgınca neşesinde...

... Bir tek hüzünden yana sıkıntı yaşamıyor zavallı yüreğim. Elde bir kâğıt kalem, dilde kederlere bulanmış kelimelerin uçuruma yuvarlanmasını andıran canhıraş kanat çırpmaları... Yenmeye değil, yenilmeye; paylaşmaya değil, yüklenmeye alışmış yalnız bir ruhun karabasanlarla mücadelesi, kalemin kâğıt üzerindeki sessiz çığlığı... İçi kurumuş tükenmez kalemin ucunu ıslatıp yeniden yazmayı denemek gibi, her bir kelimenin ilk harfine tutunan gözyaşım.

... Zamandan alacaklıyız, hayattan daha çok... Muhabbetten alacaklıyız, kaderden daha çok...

... Ve kulaklarımda bir gümbürtü... Gözyaşlarımda damlaları çağlayanlara dönüşürken sağanağa geçiyor, yağmurun yürek pasını temizleyen sesi. Ve derinlerden dökülen her bir hece, her bir kelime sağanakla sürükleniyor, kâğıdın üzerinde, tıpkı denize özlemle koşan coşkulu sular gibi.

Ve yaşadığımı anlıyorum....

* Hikmet ÇİFÇİ

(Emeğinize sağlık Hikmet Hocam. Saygı ve selamlarımla)

Hümevra Gün

Yürek Deyip Geçme

Yürek deyip geçme.
Kimi ana yüreği sıcacık.
Kimi buzdan kütle
Güneşe duyarsız.

Yürek deyip geçme.
Kimi serçe yüreği
Camdan kırılğan.
Kimi kımiltısız koca bir taş,

Yürek deyip geçme.
Kimi sevgi büyütür
Akar çağıl çağıl.
Kimi kinden çorap örer
Giydirir ona buna.

Yürek deyip geçme
Kimi sahibinden önce ölür.
Döner ışıksız kara deliğe.
Kimi sahibinden sonra da yaşar
Döner irem bağına.

_____ (14.1.2016 günesi)

Hümevra Gün

Zamanın Elleri

Ne çok elleri var zamanın
kapalı kapılardan,
pencere camlarından
arsızca sızıp gelen...

*

Yıkanmamış, kirli mi kirli eller.
İzi kalıyor dokunduğu yerde.
Ninem' on parmağı karalı' derdi
böylesi eller için.
Zaman çek ellerini üstümüzden!

_____ (17.12.2016 güncesi)

Hümeyra Gün

Zamanın Tam İçindeyim

sabahtan beri bir kasvet var havada
bir sinek uça, duyulacak kanatlarının vızıltısı
sonra, dağların ardından bir rüzgâr ulaştı
tertemiz bir nefes gibi dolaştı her yeri
ardından bir gümbürtü koptu... Yağmur !
ağlamak isteyip de ağlayamayan bir insanın
sökülmesi gibi düştü toprağa...
oh nihayet! ağlamak güzeldir...
çekinmeyin ağlayın ağlayın! dedim, bulutlara

yağmur, bazen yaramaz bir çocuk...
coşkuyla vuruyordu camlara
bazen de çekingen bir elin,
açılmayacağını bildiği kapıyı
çalar gibi düşüyordu...
balkona uzanmış, portakal ağacının yapraklarına...
sesini zor duyuyordum...
yağmurla birlikte hüzün de elini çekti
yaşlı dünyanın üstünden...

toprak nasıl mutlandı yağmurdan
mis gibi kokuyordu ki, tarifi imkansız...
derin derin nefes aldım...
yaşama sevinci bu! dedim kendime...
sabahtan beri açık kalmış radyonun
ne söylediğini ilk kez kulak verdim
sevdiğim bir şarkıyı söylüyordu, Emre Aydın ...
-Çocuğum Ben...!
ben de ! dedim ona, bakma koca kadın olduğuma..
kirpiklerim ıslanmış yağmurdan
fark ettim, süzülürken damlalar yüzümden

sonra aklıma düştü akşamın nevalesi...
birazdan, pişen yemeğin kokusu da
karışır toprak kokusuna ...
yaşam güzelleşir yeni baştan
dünya yavaşlar aniden

nasılsın? diye sorma sakın !
yaşyoruz işte...
yaşyoruz işte...

Hümevra Gün

Zamansız Zamanlarda

Yaramaz bir eylül rüzgarı
Nefesini üfledi suyun yüzüne
Su sabırla düzeltmeye çalıştı
karışan saçlarını ..
Nafîle ,baş edemedi
Uçarı eylül rüzgârıyla

Önce gönülsüzce
katıldı oynuna
Neşe bulaşıcıydı
gülümsedi yavaşça...
Boşverdi sonra
bütün öğretilmişleri
Kucakladı rüzgarı özlemle
Işığa kesti su
baştan ayağa ..
Kamaştı gözü rüzgarın
Döndüler iki okul kaçağına. ..

Güneş şahitti buna
Mevsim sonbahar
Aylardan eylül
düşündü ,dardı zaman...
Işığını serpti cömertçe
kisacık kalmış güne.

'Vakit çok geç ' dese de,
eski bir şarkı...
Zamansız zamanlarda
durdu vakit
Su ışığa kesti
Kamaştı rüzgarın gözü

_____ (8 Eylül 2017 güncesi)

Hümeýra Gün